

Vương Hoài Phong và Quý Văn Cảnh

Contents

Vương Hoài Phong và Quý Văn Cảnh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7	27
8. Chương 8	33
9. Chương 9	39
10. Chương 10	45
11. Chương 11	51
12. Chương 12	56
13. Chương 13	61
14. Chương 14	67

Vương Hoài Phong và Quý Văn Cảnh

Giới thiệu

Thể loại: si hán thâm tình tổng tài công X ôn nhuận tiểu hắc thổ thụ, kết hôn trước yêu sau, thâm mến trở thành sự tha

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-hoai-phong-va-quy-van-can>

1. Chương 1

“Vương tổng, đến đến.” Trợ lý tiểu Đồng như một làn khói chạy vào văn phòng, kết quả trong phòng không có một bóng người, hần nóng cả ruột, vội vàng vọt tới cửa phòng vệ sinh: “Vương tổng! Người đến rồi, anh làm xong chưa?”

Vài tiếng “phụt phụt” từ sau cửa truyền ra, tiếp theo là một tiếng gào thét trầm thấp: “Đừng có giục! Mẹ... mẹ nó đây là cái quỷ gì.”

Cô thư ký ngoài cửa một mực nhìn chăm chăm thang máy, chuông vang “keng” một tiếng, đập giày cao gót cộc cộc đi qua nghênh đón: “Quý tiên sinh, mời sang bên này.”

Quý Văn Cảnh lễ phép gật gật đầu, theo ở phía sau.

Tiểu Đồng thúc giục nửa ngày cũng không kêu nổi ông chủ mình ra, nghe thấy tiếng gõ cửa của thư ký, nhanh chóng điều chỉnh biểu cảm, đi tới trước bàn làm việc, dừng lại: “Mời vào.”

Sau khi vào cửa, Quý Văn Cảnh liếc nhìn ghé ông chủ trống rỗng, trong lòng cảm thấy nặng nề: sớm nghe nói cái ông Vương tổng này không dễ chọc, đây là hạ bộ mình hả?

Tiểu Đồng liếc nhìn về hướng phòng vệ sinh hai phút, cười cười với Quý Văn Cảnh: “Vương tổng còn có chút công việc cần xử lý, Quý tiên sinh uống nước chờ một chút.”

Một ngụm nước còn chưa có uống vào, trước mắt đã là cặp giày da sáng bóng như mới, Quý Văn Cảnh thuận theo quần tây màu xám bạc nhìn lên, cảm cương nghị, đường nét cường tráng, đôi mắt thâm thúy có hồn, vừa cao to vừa đẹp mã, chỉ là cái mái tóc... hình như hơi bị kỳ quái.

Vương Hoài Phong nhíu mày nhìn cậu: “Em là Quý Văn Cảnh à?”

Quý Văn Cảnh thả ly nước xuống, đứng lên có chút câu nệ nói: “Vương tổng, chào ngài.”

Vương Hoài Phong làm bộ quan sát cậu trên dưới một phen: “Dung mạo cũng không tệ, nghe nói là minh tinh nhỉ?”

Quý Văn Cảnh có chút không đất dung thân, rũ mắt xuống nhỏ giọng nói: “Coi như thế đi.” Nói nói, mũi thậm chí có chút đỏ lên, Vương Hoài Phong nhìn cái dáng dấp bị oan ức của cậu, căng thẳng trong lòng, lập tức muốn ôm người vào trong lòng an ủi tận tình một phen.

Thế nhưng Vương tổng nhin được.

Vào giờ phút này hẳn là Superman đang đưa tay cứu vớt nam thần của mình, thiết lập tính cách anh hùng không được vỡ.

Hắn khụ một tiếng mở miệng: “Lý Thịnh có nói với tôi một ít chuyện về em.”

“Ừm.”

“Tôi có thể giúp em, có điều...”

Quý Văn Cảnh đỏ mũi, nghèn nghẹn nói: “Vương tổng cứ nói.”

Vương Hoài Phong tùy ý ngồi ở trên sofa, hai chân vắt chéo đốt điều thuốc: “Có điều không phải bao dưỡng, tôi không phải là người tùy tiện vậy.”

“Nhà họ Vương bọn tôi từ trước đến giờ luôn bảo thủ, nói ra cũng không sợ em cười, tôi đây giữ tấm thân thuần khiết gần ba mươi năm, nhất định phải giao cho nửa kia mà tôi cưới hỏi đảng hoàng, em muốn tôi giúp, còn muốn lên giường của tôi hả? Được, không thành vấn đề, chỉ cần em gả cho tôi, tôi liền giúp em giáo huấn cái đám... người khôn kiếp nhòm ngó em.”

Bấy giờ chớp mũi Quý Văn Cảnh không ngừng đỏ lên, cả bên mặt cũng đỏ theo, cậu nhìn nhìn cái đầu cũng sáng lờ lờ y hệt đôi giày da của Vương Hoài Phong, vừa nhìn về phía điều thuốc lá ốm dài hẳn kẹp giữa hai ngón tay, hệt như mèo “a” một tiếng.

Vương Hoài Phong nghe giọng cậu mang theo tiếng khóc nức nở, vai run run rẩy rẩy, vừa đau lòng lại còn căng thẳng, hắn nghĩ: có phải là nam thần không đồng ý không á? Nhưng mà em ấy đã không thèm đêm xía đến việc tìm kim chủ lên giường luôn rồi, hẳn là sẽ không quan tâm việc kết hôn với kim chủ đâu há ta?

Lòng phèo Vương tổng hốt hoảng vài giây, nghĩ lỡ mà nam thần cự tuyệt, mình lại phải làm thế nào bắt em ấy vào tròng.

Quý Văn Cảnh chặt chẽ nhìn chằm chằm Vương Hoài Phong, ánh mắt như là có ngàn vạn loại bất đắc dĩ, trong mắt cậu đầy nước, chân mày nhíu chặt, như là rốt cuộc hạ được quyết tâm, không thể nhin được nữa hắt xì một cái.

Từ lúc bắt đầu nhìn thấy Vương Hoài Phong, đã bị một cây mùi nước hoa trộn với mùi keo xịt tóc của người này làm sặc, sau đó Vương tổng lại đốt điều thuốc thơm trợ hứng, cái mùi vị lầu thập cẩm này thực sự khiến mũi cậu ngứa chết, vốn định nhin tới lúc ra cửa, cơ mà nom cái mặt chờ cậu đáp lời của Vương Hoài Phong, lại khiến cậu cảm thấy không nói một tiếng rất không lễ phép, một cái nhảy mũi xì ra, chấn động cho bên tai chính mình ngứa ngáy, cậu xoa xoa mũi, một lần nữa nhìn về phía Vương Hoài Phong muốn nghiêm túc trả lời, còn chưa há mồm đã bị dọa đến ngu người trong tức khắc.

Vương tổng trắng đen ăn tất, lật tay thành mây che tay thành mưa trong lời đồn, mặt dính đầy nước, ngồi ở trên sofa, không nhúc nhích.

Tiểu Đồng vừa nhìn thấy trận chiến này, tay mắt lạnh lẽo cầm qua một hộp khăn giấy đưa cho Quý Văn Cảnh, Quý Văn Cảnh hoàn hồn lại, áy náy nói: “Xin lỗi xin lỗi, em thật sự nhịn không được, thật xin lỗi Vương tổng.”

Vương Hoài Phong nhìn cái dáng vẻ căng thẳng của cậu, vài giây buông xui tức khắc bỏ cứu về lại, hần gầy gầy tàn thuốc trong tay, trầm thấp nói: “Em phun đầy mặt tôi, nói lời xin lỗi liền xong việc hả?”

Quý Văn Cảnh đưa khăn giấy tới trước mặt hần: “Nếu không thì ngài... ngài lau lau trước đi.”

Vương tổng gió thổi bất động, nhú mày hỏi cậu: “Tôi tự lau à?”

Quý Văn Cảnh tự biết đuối lý, cầm lấy khăn giấy có chút lúng túng nói: “Vậy, vậy em giúp ngài lau?”

Vương tổng kịch cớm hết phần thiên hạ, hừ cười không đáp.

Quý Văn Cảnh xem như hần ngầm thừa nhận, cầm lấy khăn giấy nhẹ nhàng giúp hần lau mặt.

Cách tăng khăn giấy thật mỏng có thể rõ ràng cảm nhận được ngón tay nam thần run rẩy lướt trên mặt mình, trong lòng Vương Hoài Phong nở hoa, hận không thể khiến mặt mình tức khắc bự ra vài vòng, lau tới mười năm tám năm.

Ngón tay mới vừa rời đi, Vương tổng lại moi thêm chuyện, hần hít một hơi thuốc lá, ghét bỏ liếc nhìn khăn giấy trắng toát: “Thứ này có thể lau sạch hả?”

Quý Văn Cảnh cúi đầu nghĩ ngợi, quả thực lau không sạch: “Thế... em tìm khăn ướt giúp ngài lau vậy.”

Vương Hoài Phong nhìn lướt qua tiểu Đồng, hỏi: “Lau?”

Tiểu Đồng nhanh chóng mở miệng: “Bằng không thì rửa đi, cái này lau thôi cũng lau không sạch được.”

Vương tổng tán thưởng liếc mắt nhìn hần: Không tệ nha, tăng lương.

Dắt Quý Văn Cảnh một đường tiến vào phòng vệ sinh, đẩy cửa ra là cả một bầu trời mùi nước hoa keo xịt tóc nồng nặc khiến Vương tổng sặc đến độ xú nữa té sấp cả mặt, hần nhú nhú mày: mịa bà đây là cái mùi giá rẻ gì vợi?

Dường như Quý Văn Cảnh đã bị hần xông mùi cho quen, nghiêng đầu qua một bên cẩn cẩn thận thận nháy mũi hai cái, đỏ mũi hỏi: “Vương tổng dùng cái khăn lông nào?”

Giọng mũi nồng đậm khiến Vương tổng nghe mà trái tim mềm nhũn cả ra, hai tay hần dứt túi, hất cằm: “Cái trắng kia.”

Quý Văn Cảnh vắn nước nóng ra, đem khăn mặt thấm ướt vắt đến hơi khô, quay người đối mặt Vương Hoài Phong. Vương tổng thân cao chân dài, chỉ đứng chân trần đo thôi đã 189.8, mang thêm đôi giày độn đế hần cố ý mua để gập nam thân, lại càng cao thêm năm centimet.

Quý Văn Cảnh lùn hơn hần hơn một cái đầu, chỉ có thể ngửa mặt giơ tay, vì phòng ngừa nước nhiều lên quần áo của hần mà càng gian nan trắc trở, khăn mặt mới vừa dính vào má phải Vương tổng, lại vô hình cảm thấy hần cao hơn một chút, Quý Văn Cảnh nhẹ nhàng lau giúp hần, luôn cảm thấy chiều cao của người này tăng trưởng theo giây, cậu càng chúi càng lao lực, cuối cùng chỉ có thể nhón cả mũi chân lên.

Vương Hoài Phong nhú mày lại, khóa miệng mang theo một nụ cười không rõ ý nghĩa, hần dựa lưng vào bồn rửa mặt, mặc sức dựa vào, không gì e ngại.

Lúc thường Quý Văn Cảnh không ít khi lau mặt cho mẹ, nhưng cho tới giờ chưa từng cảm thấy lau cái mặt có thể gian nan như thế, trong lòng cậu hiểu rõ là người nọ cố ý đùa cậu, ai bảo mình nhất thời nhịn không được quên quay đầu đi phun đầy mặt người ta, đối lại là ai cũng khó mà chịu đựng.

Giữa hai người cách một bước, Quý Văn Cảnh lau lau liền cảm thấy người này càng ngày càng xa, thật giống như đang cố ý tránh né cậu, nhưng cậu ngừng tay, Vương tổng lại mang cái bản mặt có thể nhanh chóng không, trong lòng cậu bất đắc dĩ chỉ có thể nhón chân nghiêng về phía trước, nhưng cậu càng đuổi, đối

phương lại càng xa, cậu sốt ruột một cái, trọng tâm bất ổn, trực tiếp ngã nhào vào lồng ngực hào phóng mở rộng của Vương tổng.

Vương Hoài Phong thuận thế ôm lấy cậu, lén lút hít hít mùi vị nhẹ nhàng khoan khoái trên người cậu, mới làm bộ nói: “Quý tiên sinh sao lại không cẩn thận vậy.”

Quý Văn Cảnh có khổ khó nói, vội vàng nhảy khỏi ngực hắn, vẻ mặt bất đắc dĩ áy náy nói: “Xin lỗi Vương tổng, em không phải cố ý.” Nhưng còn tiếp tục như vậy, mặt là lau không xong rồi, suy nghĩ một chút vẫn nói: “Em sẽ giúp ngài lau, thế nhưng... thế nhưng...”

Vương Hoài Phong cười xấu xa nhìn cậu: “Nhưng cái gì?”

“Nhưng ngài có thể đừng nhón chân không? Em... em với không tới.”

Vương Hoài Phong sờ sờ cái đầu lấy cả bình keo xịt tóc cố định lại của mình, cắn chết không thừa nhận: “Ai nhón chân, được rồi nhanh lau đi, lau xong nói chuyện chính.”

Giúp Vương Hoài Phong lau mặt xong, quay về sofa ngồi lại, Vương tổng nghiêm trang tiếp tục đề tài mới này: “Điều kiện tôi nói, em có chấp nhận không?”

Quý Văn Cảnh không hề do dự, ngay cả thân cũng sắp bán rồi, còn xoắn xuýt kết hôn không kết hôn gì, cậu gật gật đầu: “Em không ý kiến, chỉ cần Vương tổng cảm thấy em có thể đảm nhiệm được là ổn.”

Vương Hoài Phong không ngờ cậu đáp ứng gọn gàng như thế, khoe môi vĩnh cửu lên: “Kết hôn sinh sống, có gì mà có thể đảm với cả nhiệm vụ hay không.”

Quý Văn Cảnh nhìn về phía Vương Hoài Phong, giọng không lớn nói: “Tình huống của em Vương tổng cũng biết đó, chỉ cần bọn họ không còn tìm em gây phiền phức, em không có vấn đề gì.”

Vương Hoài Phong cầm lấy bật lửa trên bàn thuần thực làm màu: “Cái này em yên tâm, theo tôi rồi.”

“Còn ai dám gây sự với em?”

Lời nói thì rất ngẫu nhiên, nhưng phối với kiểu tóc cứ như sơn một lớp hồ phách màu đen kỳ dị của hắn, làm sao cũng khiến người ta tin không nổi.

Trước khi ra cửa, Quý Văn Cảnh do dự mãi, vẫn dè dề dặt dặt mở miệng: “Vương tổng.”

“Làm sao?”

“Tóc ngài...” Cậu vốn muốn nói keo xịt tóc xịt hơi lỗ có thể xịt ít xíu, nhưng nghĩ nghĩ mình cũng không có lập trường gì, cuối cùng vẫn nuốt lời nói xuông, khẽ mỉm cười bổ sung: “Rất đẹp trai.”

Tiến Quý Văn Cảnh đi rồi, Vương Hoài Phong liền đốt một điếu thuốc, hắn ngồi ở trong bầu không khí sương khói mờ ảo do chính mình xây dựng nên, không biết đang suy nghĩ gì, tiểu Đồng trở về nhìn thấy hắn nhắm mắt nhếch miệng, nhỏ giọng hỏi: “Vương tổng? Nghĩ gì thế?”

Vương Hoài Phong cười “hừ hừ”, tách lấy từng sợi từng sợi tóc cứng tựa như thép hỏi: “Cậu mua keo xịt tóc gì thế?”

“Ngài cần dùng gấp nên tôi liền đến siêu thị tiện tay mua một chai.”

Vương Hoài Phong thoả mãn gật gật đầu: “Lại mua mấy chai về cho tôi đi, tôi cảm thấy Quý Văn Cảnh rất thích.”

Đồng Minh đặt đôi mắt trên mái đầu lóe ánh sáng lưu ly của hắn, vô cùng đau đớn: Vương tổng!! Ngài có xem lời khách khí là thật mà!!

Rời khỏi công ty Vương Hoài Phong, Quý Văn Cảnh kéo áo lên trên một chút, che đi nửa mặt.

Cậu vậy một chiếc xe, trên xe phát bản tin giải trí: bộ phim cho kỳ nghỉ hè nhận được sự mong đợi lớn, trải qua một trận phong ba đổi nhân vật rồi cuộc cũng bụi trần lắng đọng, Quý Văn Cảnh bởi vì bê bối bao đường bị Giải trí Thành Hải triệt để đóng băng.

Cậu lại kéo kéo áo lên trên, nhắm mắt không để ý tới.

Xe dừng tại một tiểu khu xa hoa, Quý Văn Cảnh đến chỗ bảo vệ gọi điện thoại, bảo vệ mới để cho cậu đi vào, sau khi lên lầu còn chưa gõ cửa, Lý Thịnh đã trước cậu một bước mở cửa ra: “Vào đi, biết em cũng sắp đến mà.”

Quý Văn Cảnh lễ phép kêu một tiếng “anh Thịnh.” Xong liền cùng hắn vào nhà.

Lý Thịnh rót cho cậu ly nước, hỏi: “Gặp Vương Hoài Phong rồi hả?”

“Ừm.”

Hắn đi tới ngồi xuống bên người Quý Văn Cảnh, thở dài: “Anh cũng chỉ có thể giúp em tới đây, nếu như em muốn thoát khỏi đám người Thành Hải đây đây, chỉ có thể tìm Vương Hoài Phong, tuy rằng hắn không dễ chịu, thế nhưng chấp nhận bao dưỡng vẫn là lần đầu tiên nghe nói, em biểu hiện tốt một chút, tranh thủ làm cho hắn ưu đãi với em, chờ dì khỏi bệnh rồi, phong ba lần này qua đi, chúng ta lại nghĩ đến việc tái xuất giang hồ.”

Quý Văn Cảnh nghe hắn nói, gật đầu nói cảm ơn: “Cảm ơn anh Thịnh còn có thể giúp em.”

“Này, nói cái gì mà cảm ơn với không cảm ơn, anh dẫn dắt em nhiều năm như vậy, không thể trở mặt nhìn bọn họ bán em vào hố lửa.” Nói xong liền thở dài: “Chỉ là năng lực anh có hạn, nghĩ tới nghĩ lui, thật sự không có biện pháp tốt hơn, cuối cùng vẫn phải để em...”

Quý Văn Cảnh vội vàng lắc đầu: “Anh Thịnh đã giúp em rất nhiều, ngày mai em đã kết hôn với Vương tổng rồi, chỉ là không biết sau này sống chung một chỗ...”

Lý Thịnh mới vừa uống vào một ngụm nước, kẹt ở trong cổ họng suýt nữa mắc nghẹn, hắn vội vàng nện lên ngực mình một cái: “Em nói cái gì?”

Quý Văn Cảnh đưa khăn giấy cho hắn: “Ngày mai em phải kết hôn với Vương tổng rồi.”

“Kết hôn?!”

“Ừm.”

“Không phải muốn bao dưỡng em hả?!”

Quý Văn Cảnh lắc đầu, nghiêm túc nói: “Vương tổng nói gia đình ảnh bảo thủ, không bao dưỡng người ta.”

“Bảo thủ??”

“Ừm.”

“Mẹ nó vậy em cũng tin hả? Chuyện lớn cả đời vậy em cũng đồng ý?!”

Quý Văn Cảnh chớp mắt một cái, không hiểu tại sao Lý Thịnh khiếp sợ như thế: “Em cũng đã định để ảnh bao dưỡng rồi, kết hôn không kết hôn có vấn đề gì đâu.” Trong lòng lại nghĩ: Huống hồ Vương tổng nom cũng không tệ lắm, tuy rằng có lúc tương đối kỳ quái, nhưng cũng không có đáng sợ như trong lời đồn.

Lý Thịnh nhìn cậu mang cái bộ dạng hiển nhiên, vội la lên: “Em hiểu hắn không? Cứ tùy tiện đáp ứng kết hôn vậy sao?”

Quý Văn Cảnh suy nghĩ một chút: “Sau khi kết hôn sẽ hiểu thôi.”

Hết chương 1

2. Chương 2

Lý Thịnh bị cậu nói cho ghen: “Em... vậy hai người thỏa thuận kết hôn hả?? Kỳ hạn bao lâu? Có hợp đồng không??”

Quý Văn Cảnh như là đột nhiên ý thức được vấn đề này, cậu nhớ lại mấy chục phút hỗn loạn ngày hôm nay: “Hình như cũng không thỏa thuận gì, chỉ là em với anh kết hôn, anh giúp em giải quyết phiền toái trước mắt, không kỳ hạn.”

Lý Thịnh vỗ vỗ trán mình, cảm thấy mấy năm ở trong giới giải trí của Quý Văn Cảnh xem như là lăn lộn uống, vẫn ngây thơ hết như bé thỏ trắng, người khác nói cái gì cũng tin, hắn mới vừa muốn mở miệng giáo dục, liền thấy Quý Văn Cảnh rót cho hắn ly nước, hơi ngượng ngùng nói: “Huống hồ chỉ có kết hôn với anh, em mới không có nỗi lo về sau mà phản kích Thành Hải, trước đây sợ bọn họ thật sự tổn thương mẹ em, rất nhiều chuyện đều không dám làm, tuy rằng Vương tổng nói sẽ giúp em dẹp yên.”

“Nhưng em vẫn muốn trả lễ lại bọn họ một chút.”

Lý Thịnh đột nhiên nghĩ đến đầu đuôi câu chuyện cậu bị đóng băng lần này, không nói nữa, không thể trách hắn mất mụ, thường thường quên mất Quý Văn Cảnh không phải một người dễ ức hiếp.

Nhưng vấn đề là, có ai lúc nói mấy lời hung ác như trả đũa này, còn có thể cúi đầu ngại ngùng áy náy? Quả thực chính là che mắt người khác!

Vương tổng từng ăn cưới không ít, nhưng mình kết hôn thì lại là lần đầu, hắn đứng ở chính giữa giáo đường, nhìn nam thần trong lòng từng bước một đi về phía mình, âu phục trắng như tuyết mặc trên người Quý Văn Cảnh hết như hoàng tử cao quý không nhiễm bụi trần, trong lòng hắn “rầm rầm” vang vọng, như là có mấy chục con hươu con đồng thời va vào lòng hắn ngứa ngáy, nam thần thiệt đẹp mắt, gương mặt tuấn mỹ mang theo một nụ cười ngại ngùng, thậm chí thật dài làm cho bọn họ từng chút một tiến đến gần nhau, mãi đến khi hai người mặt đối mặt đứng sóng vai, cha sứ ở bên tai nói liên miên, nói ra lời thề êm tai nhất đời, hắn lấy ra nhẫn kết hôn mình đã chuẩn bị hồi lâu, muốn đeo vào tay nam thần, nhưng làm thế nào cũng đeo không vào, hắn gấp đến độ vàng trán đổ mồ hôi, muốn xem xem đây rốt cuộc là nhẫn kém chất lượng nhà ai làm, số đo cũng đo không đúng, còn chưa có đeo lên, đã thấy nam thần rưng rưng đôi mắt hồn nhiên động lòng người, hỏi hắn: “Vương Hoài Phong, sao anh lại đưa em một bình keo xịt tóc?”

Vương Hoài Phong nhất thời trợn mắt lên, bật dậy từ trên giường, hắn ngẩng nhìn bốn phía, lắc lắc cái đầu đã gội nửa buổi, chảy mồ hôi lạnh khắp cả người, miệng hàm hồ mắng tiếng “mẹ nó” xong lại nằm trở về.

Tối hôm qua ảo tưởng về lễ cưới long trọng xem nữa mất ngủ, lúc này lại bị ác mộng đáng thức, càng lăn qua lộn lại ngủ không được, hắn đốt điếu thuốc ngậm lên miệng trực tiếp xuống giường, mái tóc không còn keo xịt cố định nhìn hơi ngổn ngang, khiến hắn lộ ra vẻ lười biếng gợi cảm, sắc trời ngoài cửa sổ còn chưa sáng hẳn, hắn để trần thân trên trần luân chân, đi tới trước bàn đọc sách cầm lên một cái khung ảnh, trên gương mặt vốn không có biểu tình gì, tức khắc treo lên một nụ cười, hắn hôn “bẹp” một cái với khung ảnh, khàn khàn cười nói: “Rốt cuộc cũng đến bên cạnh tôi, tiểu nam thần.”

Tiệc cưới long trọng đương nhiên là chỉ ở trong đầu mỗi mình Vương tổng, hai người hẹn thời gian, trước trước sau sau xong xuôi thủ tục không tới một tiếng đồng hồ, Quý Văn Cảnh không có hành lý gì, trực tiếp xách giỏ vào ở. Cậu vốn tưởng rằng theo cái style thẩm mỹ tóc của Vương Hoài Phong, phong cách trang trí trong phòng hắn phải thuộc dạng trắng lè giàu sụ, sau khi vào cửa mới phát hiện màu sắc phối hợp hợp lý, nhẹ nhàng khoan khoái, nhìn còn rất thoải mái.

Trong phòng có không ít vật trang trí màu xanh da trời, cậu xách hành lý quay đầu lại hỏi: “Vương tổng cũng thích màu xanh lam hả?”

Ngày đầu tiên tân hôn đại hỉ của Vương Hoài Phong, cố ý nghỉ một ngày dọn nhà với nam thần, hôm nay hắn không dám phun nhiều keo xịt tóc như vậy, nhìn hơi hơi bình thường chút, nghe thấy câu hỏi của Quý Văn Cảnh cũng không trả lời, mà là nhanh chân đi đến bên cạnh cậu, cầm hành lý qua: “Sau này em không được kêu tôi là Vương tổng.”

“Vậy kêu gì?”

Lòng mề Vương tổng rít gào: kêu sweetheart! Kêu ông xã! Kêu anh Phong Phong! Ngoài mặt lại đằng hoàng trình trọng: “Kêu tên tôi đi.”

“Được.”

“Vậy tôi kêu em...”

Quý Văn Cảnh ngửa đầu cười cười với hắn: “Anh cũng kêu tên em là được rồi.”

Vương Hoài Phong nghe cậu nói xong, lông mày nhíu lại, nhắc chân lên lầu: kêu tên cái gì? Không có xú buông thả nào hết!

Đến cửa phòng ngủ, Vương tổng làm bộ hỏi một câu: “Em ngủ phòng khách, hay là ngủ phòng ngủ.”

Quý Văn Cảnh nghi hoặc: “Kết hôn không phải đều là ở cùng nhau sao? Nếu Vương... Hoài Phong để ý, em cũng có thể ngủ phòng khách.”

Tim Vương tổng tưng tưng đến nỗi cả bong bóng: “Đương nhiên không ngại.” Tôi chỉ khách sáo với em thôi.

Đơn giản giới thiệu một chút về bố cục trong nhà cho cậu, còn nói: “Có người giúp việc mỗi ngày lại đây quét tước, tôi không thường ở nhà ăn cơm, cho nên tủ lạnh trong nhà bếp đều là trống, một hồi tôi an bài người đi ra ngoài mua một ít về, em muốn tự mình làm hoặc là để dì giúp việc làm đều được, đúng rồi, em biết làm cơm không?”

Quý Văn Cảnh gật gật đầu: “Biết, em có thể tự mình làm.”

Vương tổng nhíu nhíu mày: “Lúc tôi không ở nhà, em tùy tiện là được rồi, a, còn có lầu ba.”

Nói xong dẫn cậu lên lầu, phòng ở lầu ba không nhiều, chỉ có một đại sảnh và hai cánh cửa gỗ trắng ngà chạm trổ hoa văn, Quý Văn Cảnh nhìn nhìn xung quanh, không biết Vương Hoài Phong dùng nơi này làm gì.

Vương tổng móc chìa khóa ra, mở cửa phòng, căn phòng lớn mà trống trải, ở giữa bày một cây đàn dương cầm màu trắng tinh, ngón tay Quý Văn Cảnh theo bản năng đánh hai cái liền quay đầu hỏi hắn: “Anh biết đàn dương cầm à?”

Vương Hoài Phong mang biểu tình đặc ý: “Không biết.”

Quý Văn Cảnh không thể hiểu được cái kiểu đã không biết mà còn cây ngay không sợ chết đứng của hắn, đến gần nhìn: “Cây đàn này rất đắt nhỉ.”

Khóe miệng Vương tổng vênh lên khoe giàu một phát: “Đối với em thì rất đắt, đối với tôi thì không đắt.”

Quý Văn Cảnh vốn định tiến lên đụng đụng, nhưng tay còn chưa duỗi ra, liền rút trở về, Vương Hoài Phong nhíu mày đi lên, ngón tay đặt trên phím trắng sáng loáng đánh loạn một trận, trong căn phòng trống trải tràn ngập tiếng đàn lộn xộn chói tai, Quý Văn Cảnh nhìn chăm chăm phím đàn đau lòng một phen, cậu xoắn xuýt nửa ngày, rốt cuộc để lại tay Vương Hoài Phong, vội vã nói: “Không phải đàn như vậy.”

Vương tổng khoa trương cả kinh: “Em biết đánh đàn hả?”

“Biết, biết chút chút, có điều rất lâu không đánh rồi.”

“Vậy em nói sớm chứ, vừa vặn lúc em ở nhà không có chuyện gì làm thì đàn chơi đi.” Thấy ánh mắt cậu do dự, còn nói: “Lúc tôi rảnh rồi thì thuận tiện dạy tôi.”

Quý Văn Cảnh chớp mắt, hoàn hồn lại, tức khắc treo lên sắc mặt vui mừng: “Có thật không? Nhưng đàn này rất đắt, em...”

Vương tổng giàu nứt đổ đổ vách: “Không đắt, đàn hồng mua nữa.”

Ăn cơm tối xong, Vương tổng đầu tiên là rửa mặt xong xuôi, hắn nằm ở trên giường, nhìn chăm chăm về phía buồng tắm đèn thất thần.

Mười phút trôi qua, Vương tổng đột nhiên lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho bạn tốt của mình: Lần đầu tiên lên giường với nam thần làm sao mới có thể tiêu trừ đi cảm giác căng thẳng?

Bạn tốt tức khắc hồi âm: ông với Quý Văn Cảnh lên giường hả?

Vương tổng nhanh chóng đánh chữ: Chuẩn bị lên.

Bạn tốt kinh ngạc: Thật giả?

Vương Hoài Phong nhanh chóng lấy từ trong ngăn kéo ra hai quyển màu đỏ, “tách” một cái gửi qua.

Bạn tốt trực tiếp gọi điện thoại tới: “Tui đệt! Con mẹ nó ông kết hôn cũng không nói với tui một tiếng?? Ông cứ như vậy mà kết hôn hả? Còn với Quý Văn Cảnh nữa??”

Vương Hoài Phong chặn micro “suyt” hai tiếng: “Ông nhỏ giọng chút cho tui! Lúc này tui vô cùng gấp đó!”

Bạn tốt trầm tư chốc lát: “Ông chỉ cần bảo đảm mình sẽ không bán trong một giây, thì hết thấy đều dễ bàn.”

Vương Hoài Phong mới vừa muốn mở miệng mắng người, liền nghe cửa phòng tắm “cách” một tiếng mở ra, hần không nói hai lời cúp điện thoại, tiện tay túm lấy một quyển sách ở đầu giường nâng lên xem.

Quý Văn Cảnh đi ra liền thấy Vương Hoài Phong ngồi ở trên giường mở đèn đọc đêm, cậu suy nghĩ một chút, xoay người như là tìm cái gì đó trong hành lý của mình, Vương Hoài Phong lén nhẹ nhàng liếc mắt một cái, cả kinh đến độ tròn mắt xém xiu rớt luôn, nam thần của hần tắm xong trơn bóng đi ra, cái gì cũng không mặc!

Quý Văn Cảnh lật nửa ngày, rốt cuộc tìm được áo mưa an toàn mình mua lúc chuẩn bị được bao dưỡng, cậu cầm một hộp xoay người lại, hào phóng nói rằng: “Cho anh dùng cái này nè.”

Vương Hoài Phong nhìn Quý Văn Cảnh trần như nhộng cầm áo mưa trước mặt, rất muốn thu lại câu nói trước đó, nam thần của hần không phải không buông thả, mà là quá buông thả!

Hần ho khan một tiếng, cổ họng khàn khàn nói: “Em lên giường trước đi.”

Quý Văn Cảnh nghe lời bò lên trên giường, ngồi bên cạnh hần.

Hai người nhất thời không nói gì, trong không khí tức khắc ngưng tụ sự lúng túng, yên tĩnh mấy phút, Quý Văn Cảnh quay đầu nhìn nhìn sách trong tay hần, chủ động mở lời: “Anh thích xem tiểu thuyết hả?”

Vương Hoài Phong tập trung tiêu cự rồi cuộc phát hiện mình đang xem cái gì, mắt tối sầm lại, lập tức phủ nhận: “Không phải, công ty giải trí dưới trướng chuẩn bị đầu tư một bộ phim lớn, tôi xem đề tài một chút, tham khảo.”

Quý Văn Cảnh cũng coi như một nửa nhân sĩ trong nghề, cậu nhìn tên sách nghiêm túc đưa ra ý kiến: “365 ngày tôi quyến rũ nam thần? Hừm... Loại phim này hần là sẽ không hot đâu, người xem hần là cũng sẽ không quá nhiều, đại khái đều là một ít thiếu nữ xuân tâm manh động bị tình yêu che mắt mới xem, nếu như kịch bản thay đổi không có sáng ý gì, quay ra rồi thì tỷ suất ghé cũng sẽ không quá cao đâu.”

Vương Hoài Phong trúng đạn đùng đùng, còn mặt mũi nghiêm túc nghe cậu phân tích, sau đó nghiêm túc thảo luận với cậu: “Là vậy hả? Vậy em cảm thấy loại đề tài nào sẽ có điểm bùng nổ?”

Quý Văn Cảnh chẳng hiểu về hoạt động thương mại, nhưng cậu quay không ít phim có nhiệt độ rất cao, thấy Vương Hoài Phong hỏi cậu, liền nghiêm nghiêm túc túc mà nói.

Buổi tối tân hôn đầu tiên, bị Vương tổng cưỡng ép xoay thành đàm phán thương mại, mãi đến tận khi giọng Quý Văn Cảnh càng ngày càng nhỏ, dựa vào bả vai hần ngủ thiếp đi, ánh mắt Vương tổng mới lưu luyến nhét quyển tiểu thuyết xem được một nửa kia vào dưới gầm giường, hần đặt Quý Văn Cảnh nằm ở trên gối xong, cách lớp chăn ôm cậu vào trong lòng, “bẹp” một cái trên trán cậu: chừng nào mới câu được trái tim của em đây? Tiểu nam thần của tôi.

Quý Văn Cảnh dậy thì Vương Hoài Phong đã đi làm, cậu mặc quần áo tử tế, loang quanh trong phòng hai vòng, cuối cùng vẫn nhịn không được, đến phòng đàn ở lầu ba.

Sau mười tám tuổi liền không còn cơ hội đụng tới dương cầm cao cấp như vậy nữa, cậu ngồi ở trên ghế chơi dương cầm màu trắng sáng thổ dài một hơi, “tinh” một tiếng, hết thấy âm phù như là bị phù phép nhảy lên, làn điệu nhẹ nhàng vui vẻ từ đầu ngón tay thon dài chảy ra.

Điện thoại di động như là bị cảm hóa, cũng cùng vang theo, cậu vội vàng dừng lại chuẩn bị nhận, nhưng mà cái tên hiển thị trên đó lại làm cho cậu ngừng động tác: ông xã?

Là ai...?

Cậu nghi hoặc nhận điện thoại: “Xin chào, tôi là Quý Văn Cảnh.”

Đầu bên kia không có chào hỏi, trực tiếp nói: “Rời giường chưa?”

Quý Văn Cảnh nghe thấy giọng nói, không quá chắc chắn hỏi: “Vương Hoài Phong?”

“Ừm.”

“A dậy rồi, đang đàn dương cầm.”

Ngón tay Vương tổng ở trên bàn làm việc gõ mấy lần: “Vậy vừa vặn, đàn một cái tôi nghe xem, xem em có năng lực làm thầy giáo không.”

Quý Văn Cảnh nhìn nhìn xung quanh, xác định người này không trốn ở sau lưng mới hỏi: “Qua điện thoại sao?”

“Ừm, em để ở một bên đi.”

“Anh muốn nghe gì?”

“Em biết gì.”

Quý Văn Cảnh suy nghĩ một chút: “Vây đàn bài Air on the...”

“Hai con hổ đi.”

“À...?”

“Không biết hả?”

“... Biết, anh chờ em một chút em để điện thoại đàng hoàng đã.”

Âm đàn ngân ngủi mạnh mẽ, âm tiết no đủ đẹp đẽ, Vương tổng nhắm mắt lại dựa vào ghế, như là đang thưởng thức chương nhạc tao nhã gì đó, Quý Văn Cảnh đàn hai lần mới cầm điện thoại lại để bên tai: “Còn muốn nghe gì khác không?”

Vương tổng trăm công nghìn việc, tranh thủ gọi điện thoại cho nam thần khá là không dễ dàng, trong lòng hẳn dù không muốn cũng chỉ có thể nói: “Đàn không tệ, trở về rồi tiếp tục nghe.”

Quý Văn Cảnh “ừ” một tiếng, hỏi hần: “Mấy giờ anh tan ca? Em giúp anh chuẩn bị cơm tối.”

Vương tổng không chút gợn sóng trả lời: “Năm giờ.” Cúp điện thoại xong về mặt bình tĩnh xử lý công việc hai phút, đột nhiên ngẩng đầu cầm lấy điện thoại nội bộ, mặt mày nghiêm túc nói: “Sau ba giờ không xử lý bất kỳ công việc gì nữa, có chuyện gì đều đẩy sang ngày mai!”

Giao phó xong, tâm trạng Vương tổng không tệ như cơn mưa: thật là, nhớ nhà ghê nơi.

Hết chương 2

3. Chương 3

Trong tủ lạnh chất đầy các loại nguyên liệu nấu ăn, Quý Văn Cảnh lấy ra mấy thứ, đặt trên tấm thớt đơn giản rửa sạch, cậu không biết Vương Hoài Phong thích ăn gì, chỉ có thể chọn món mình biết làm.

Vương Hoài Phong đập đúng tiếng chuông năm giờ bước vào trong nhà, hần cầm áo vest trong tay vắt lên trên vai, vô cùng tiêu sái dựa vào cửa phòng bếp, Quý Văn Cảnh đang nghiêm nghiêm túc thái rau, nghe thấy âm thanh quay đầu lại nhìn: “Anh về rồi.”

Vương tổng bị câu này đánh trúng thiếu chút ngắt xủ, tìm hần “thịch thịch thịch thịch” nhanh chóng rạo rức, tỉnh táo hỏi: “Em làm cái gì đấy?”

Quý Văn Cảnh tiếp tục động tác trên tay: “Không biết anh thích ăn cái gì, tùy tiện làm khoai tây sợi.”

Vương Hoài Phong nhìn chằm chằm cái thứ trên tấm thớt hồi lâu: “Khoai tây gì?”

“Khoai tây sợi á.”

Khóe miệng Vương tổng co giật hai lần, quay người móc áo vest ở bên ngoài, liền tiện tay đốt điều thuốc tiến vào nhà bếp.

Quý Văn Cảnh thấy hắn đi mà quay lại, hơi ngượng ngùng nói: “Còn phải chờ một chốc mới có thể làm xong.”

Vương Hoài Phong hắng giọng, cầm lấy một cọng khoai tây còn to hơn ngón tay nhìn một chút: “Làm khoai tây chiên đi.” Nói xong giơ tay mở khay măng-set, để sang một bên, ngậm thuốc lên miệng, xắn tay áo lên trên hai vòng, hắn nhìn đáng vẻ Quý Văn Cảnh nghiêm túc thái rau, ý tứ sâu xa nhếch miệng.

Tiếng dao “cộc cộc” đột nhiên ngừng lại, Quý Văn Cảnh phí sức xoay người đối mặt Vương Hoài Phong thiếu chút nữa đụng tới chóp mũi cậu, hai ngón tay phải Vương tổng kẹp thuốc lá, vậy cậu ở trước bệ bếp, tay trái giữ bên hông cậu, nhẹ nhàng cọ vuốt.

Quý Văn Cảnh nhìn chằm chằm hắn một chốc, cảm thấy có hơi ngứa, cậu suy nghĩ, hơi khó khăn nói: “Nơi này không có áo mưa.”

Vương Hoài Phong đùa giỡn không thành ngược lại bị cậu trắng trợn dọa sợ đến độ cổ tay mềm nhũn, tiểu nam thần của hắn lúc thường rất ngại ngùng thẹn thùng mà, sao đối xử chuyện này lại gọn gàng dứt khoát thế?!

Hắn có chút lúng túng ho khan một tiếng, mở tạp dề trên người Quý Văn Cảnh ra, thắt ở trên eo mình, Quý Văn Cảnh không hiểu sao tích tắc hắn đã trở nên dàng hoàng trịnh trọng, thấy hắn lấy đi dao trong tay mình, hỏi: “Anh muốn làm cơm hả?”

Vương Hoài Phong bung rơi tàn thuốc, nhíu mày: “Cho em một cơ hội gọi món đó.” Nói xong liền thành thạo cắt nửa củ khoai tây còn lại thành sợi nhỏ, đôi mắt Quý Văn Cảnh chậm rãi tròng lớn, kinh ngạc mở miệng: “Vương Hoài Phong, anh thật là lợi hại!”

Vương tổng cong khóe miệng không chút nào khiêm tốn: “Đương nhiên.”

Chiên xào nấu nướng không gì không biết, nếu như không phải vấn đề thời gian, Vương tổng liền muốn lập tức làm ra một bàn mãn hán toàn tịch khoe khoang một phen, hắn dương dương tự đắc vĩnh cảm với Quý Văn Cảnh: “Muốn ăn cái gì.”

Quý Văn Cảnh so sánh sợi khoai tây mà hai người xắt, sắc mặt hơi đỏ lên: “Em ăn cái gì cũng được, không kén ăn.”

Dao trên tay Vương tổng hơi dừng lại một chút: “Giúp anh dùng cái nồi kia nấu chút nước đi.”

Quý Văn Cảnh vội vàng gật đầu: “Được.”

Hắn nhìn nhìn bóng lưng bận rộn quay người của Quý Văn Cảnh, cầm lấy một bông cải xanh lắc đầu: Không kén ăn cũng không tốt, tay nghề tôi luyện nhiều năm như vậy, không phải cho em tùy tiện ăn đâu.

Có câu nói, muốn bắt lấy tim người ấy, đầu tiên phải bắt được dạ dày người ấy, nhà bếp nồi xéng va chạm, không quá một chốc mùi thơm đã phân tán, Quý Văn Cảnh nấu nước xong đứng ở một bên giúp đỡ, Vương Hoài Phong phụ trách làm xong món ăn, cậu phụ trách bưng vào trong phòng ăn.

Xào đồ ăn xong, Vương Hoài Phong liền xoay người lấy ra mấy quả trứng gà từ trong tủ lạnh, đập vỏ đánh ra bỏ vào nồi làm liền một mạch, mấy phút sau bánh gatô nhẵn mịn non mềm bốc hơi nóng mới vừa ra lò, trong lòng Vương tổng vỗ tay cái đập: Hoàn mỹ.

Quý Văn Cảnh bưng thức ăn xong trở về, nhìn thấy Vương Hoài Phong đối diện miếng bánh gatô trên muống thổi thổi, thấy cậu vào, trực tiếp dứt miếng bánh gatô đã nguội đi không ít tới bên mép cậu: “Nếm thử.”

Quý Văn Cảnh chớp mắt hai cái, ngại ngùng nói tiếng “cảm ơn.”

Bánh gatô nhiệt độ vừa phải, vị tươi mới trơn mềm, lòng Vương tổng hết sức căng thẳng, trên mặt lại là tự tin mù quáng: “Thế nào? Ăn ngon nhĩ.”

Quý Văn Cảnh kinh ngạc gật gật đầu: “Ăn thật ngon!”

Vương tổng triệt để yên tâm, vung tay lên: “Được rồi, bưng lên đi.”

Lần đầu tiên hai người cùng bàn ăn cơm, ba mặn một canh, Quý Văn Cảnh ở trường quay đã ăn quen các loại cơm hộp, đối với đồ ăn không có quá nhiều yêu cầu, bình bình thường thường lấp đầy bụng là được, mấy món ăn trên bàn này cũng hết sức bình thường, nhưng qua tay Vương Hoài Phong lại trở nên sắc hương vị đầy đủ.

Cậu ăn ăn liền nhìn chăm chăm Vương Hoài Phong đối diện: Người này cũng không có đáng sợ như đồn đãi, mặc dù mới tiếp xúc hai ngày, nhưng hoàn toàn không khó ở chung như Lý Thịnh nói.

Vương tổng ăn một bữa cơm ăn đến vô cùng thấp thỏm, ngoài mặt hần bình tĩnh không lay động, trong lòng lại sóng lớn cuộn gầm: nam thần đã nhìn mình mười phút rồi, là đáng về mình ăn cơm quá tùy tiện hả? Lẽ nào khóe miệng dính hạt cơm?? Hay là hàm răng giắt lá rau? Sao còn nhìn chăm chăm mình nữa?! Tay áo sơ mi của mình vẫn còn xấn trên cánh tay nè trời!! Mẹ, khay măng-set có phải là quên ở phòng bếp không! Minh con mẹ nó sao vẫn còn đeo tạp dề?

Ăn xong cơm tối Quý Văn Cảnh chủ động rửa chén, tuy rằng cậu xắt khoai tây không ra sao, nhưng rửa bát vẫn tương đối sạch sẽ, thu dọn xong bàn ăn, Vương Hoài Phong cố ý đến thư phòng tìm một quyển sách nổi tiếng thế giới đặt ở đầu giường, chờ Quý Văn Cảnh trở về phòng lập tức làm bộ xem.

Quý Văn Cảnh thấy hần lại mở đèn đọc đêm, suy tính một chốc vẫn mở miệng: “Vương Hoài Phong.”

Vương tổng rũ mắt từ từ lật trang sách: “Hả?”

“Cám ơn ngày hôm nay anh làm cơm, ăn thật ngon.”

Vương tổng mỹ mãn đến nổi cả bong bóng, còn làm bộ khiêm tốn: “Ừm, trình độ bình thường.”

Quý Văn Cảnh nhìn nhìn thời gian, hỏi hần: “Anh muốn tắm chung với em không?” Vừa dứt lời, liền nghe “xoẹt” một tiếng, sách nổi tiếng thế giới xếp vào mục sách không trọn vẹn.

Vương tổng ngẩng đầu: “Em nói cái gì?”

Đôi mắt Quý Văn Cảnh trong suốt tự nhiên: “Em giúp anh gội đầu nhé.” Vừa nói vừa giải thích: “Trước đây ở trường quay, lúc thợ trang điểm bận rộn, em cũng sẽ tự mình làm tóc đơn giản, kỳ thực dung mạo anh đặc biệt đẹp trai, không cần mỗi ngày phun nhiều keo xịt tóc như vậy, thợ trang điểm nói thứ đó rất tổn thương da đầu.”

Vương tổng đối diện cậu trong vòng mấy giây, phèo phổi đã sớm hai tầng lạnh nóng: Tiểu nam thần muốn tắm rửa với mình, em ấy khen mình đẹp trai, em ấy cảm thấy đầu tóc mình hồng đẹp? Em ấy chê mình phun nhiều keo xịt tóc?! Minh cố ý xem rất nhiều tạp chí tạo hình, mấy cái sách đó đều là để lừa dối người tiêu dùng sao?! Mẹ nó, tên khốn kiếp Đồng Minh kia còn luôn miệng nói ngầu?!

“Vương Hoài Phong? Anh làm sao vậy? Chỗ nào không khỏe sao?”

Vương tổng hoàn hồn lại, phát hiện mình cau mày, tay nắm lại run run, hần thuận thế làm cho triệt để, nhích tay đến dạ dày: “Đột nhiên có chút không thoải mái.”

Quý Văn Cảnh vừa nghe liền sốt ruột nói: “Thế, vậy anh nằm xuống nghỉ ngơi trước đi, em đi rót chút nước nóng cho anh, anh chờ em một chút.”

Vương Hoài Phong sờ sờ đầu tóc gai tay của mình, nhìn Quý Văn Cảnh vội vã ra cửa, đem quyển sách không trọn vẹn che ở trên mặt, thở dài.

Quý Văn Cảnh bưng ly nước nóng trở về, Vương Hoài Phong đã suy nhược dựa vào trên giường, cậu đặt nước ở đầu giường hỏi: “Là ăn đồ hồng sao?”

Vương tổng lắc lắc đầu: “Không sao, uống nước là khỏe rồi.”

Quý Văn Cảnh nghe hần nói, bưng nước lên đưa cho hần, Vương tổng nói tiếng “cám ơn”, vừa muốn giờ tay, đột nhiên chau mày biểu tình đau đớn che cái dạ dày khỏe như văm.

Quý Văn Cảnh nhìn hần khó chịu, lại đưa ly về phía trước một chút, đưa đến mép hần, Vương tổng giả bộ bị bệnh suy yếu lại còn mang theo một chút kiên cường: “Không sao đâu, để tự anh.” Nhưng nói còn chưa dứt lời, biểu tình càng đau đớn thêm mấy phần, Quý Văn Cảnh thấy hần cậy mạnh, khe khẽ thở dài: “Hay là em dứt cho anh vậy.”

Wương tổng mang cái điệu bộ vậy sao được, run rẩy nắm chặt mu bàn tay cậu, khe khẽ miệng uống vào nửa ly.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã qua một tiếng đồng hồ, Vương tổng nhìn Quý Văn Cảnh trước sau luôn ngồi ở bên giường: “Còn không đi tắm?”

Quý Văn Cảnh thả quyển sách mà Vương Hoài Phong đã xé hỏng xuống: “Chờ anh đó, anh khá hơn chút nào chưa?”

Wương Hoài Phong nhìn đáng vẻ “nếu như còn không thoải mái thì em chờ thêm một chút” của cậu, trong lòng trăm mối ngổn ngang, lúc này hần rất muốn gọi một cú điện thoại cho người thân để cầu viện bạn tốt: cùng tắm rửa với nam thân, phải làm sao để bình tĩnh tự nhiên không sốt sắng.

Thấy Vương Hoài Phong không trả lời, Quý Văn Cảnh lại muốn cầm sách lên, Vương tổng nghĩ cũng không thể giằng co như thế nữa, đưa đầu rụt đầu đều là một đao, cắn răng nói: “Đi thôi.”

Buồng tắm thiết kế đơn giản hào phóng nhìn một cái không sót gì, chính giữa là một cái bồn tắm sứ trắng, ngoại trừ bốn bức tường thì chính là tấm gương tình thú sáng lờ lờ.

Sau khi vào cửa, Vương tổng đối diện bồn rửa mặt làm bộ nghiên cứu mái tóc bị ghét bỏ của mình, ánh mắt lại trước sau nhìn chăm chăm Quý Văn Cảnh trong gương, thân hình tiểu nam thần hơi gầy, da dẻ rất trắng, mắt to mà đen bóng, đuôi mắt tự nhiên kéo dài, không nói một lời thoát nhìn có chút ngoan ngoãn, hé miệng mỉm cười lại khiến người ta cảm thấy ngại ngùng thẹn thùng.

Tối hôm qua Vương Hoài Phong đã xem sạch sành sanh đáng vẻ không mặc quần áo của cậu, nhưng hôm nay đối hoàn cảnh, tiếp nhận lễ rửa tội thị giác một lần nữa, vẫn có chút kiềm giữ không được, trong gương eo nhỏ chân dài đi tới đi lui, khiến dưới bụng Vương tổng siết chặt căng lên.

Hần thấy tình huống không ổn, cấp tốc cởi quần áo của mình, vài bước nhảy vào bồn tắm.

Trong tích tắc Quý Văn Cảnh xoay người, Vương tổng đã thành công ẩn giấu chính mình, ngồi ở bên trong nhắm mắt dưỡng thần.

Mặt nước bình tĩnh không lay động, Vương tổng tâm bất biến giữa dòng đời vạn biến, yên lặng mong đợi cái thứ kích động phía dưới phần đầu một chút mau chóng xẹp xuống, nhưng tâm tình còn chưa có bình ổn, đã cảm thấy mặt nước chìm xuống, dường như có người bước vào.

Bồn tắm rất lớn, chứa hai người thừa sức, Quý Văn Cảnh đứng ở giữa hai chân vì phòng ngừa cậu tiến vào mà cố ý duỗi thẳng ra của Vương tổng, chậm rãi ngồi xổm xuống.

Wương Hoài Phong không cần mở mắt cũng biết tiểu nam thần gần ngay trước mắt, hầu kết hần lẩn lẩn hai lần, muốn lén lút thu hồi hai cái chân dài lại dành ra chỗ trống cho người ta. Quý Văn Cảnh bị bắt nạt đến độ chỉ có thể ngồi xổm trong nước nhìn nhìn xung quanh, rốt cuộc, cậu như là phát hiện gì đó, tay trái vịn mép bồn tắm, tay phải duỗi về phía trước.

Wương tổng khó giải thích mà cảm giác được một chút ngọt ngào gần trong gang tấc, cả trái tim hần nhảy “rầm rầm rầm”, như là hạ quyết tâm cực lớn, hai mắt rốt cuộc run run rẩy rẩy mở ra một cái khe nhỏ.

Hai điểm hồng nhạt trần trụi trước mắt treo trên lồng ngực trắng nõn, hình dáng xương quai xanh phía trên đẹp dễ tình xảo dễ nhìn, eo thon mà không yếu mạnh mà không to, đường nét phía trong xương hông hoàn mỹ, hình thành hai đường nhân ngư gợi cảm.

Quý Văn Cảnh cầm một chai dầu gội đầu qua, liền cẩn cẩn thận thận ngồi xổm trở về, cậu mới vừa muốn nói chuyện, liền thấy trước mắt chậm rãi chảy ra một đường đồ tươi, cậu vội la lên: “Wương Hoài Phong sao anh lại chảy máu mũi vậy nè?”

Wương tổng lơ ngơ vài giây, giọng thô khàn ngứa đầu: “A, nước hơi nóng.”

Quý Văn Cảnh thả dầu gội đầu xuống, lần thứ hai đứng dậy giơ tay, chớp mũi Vương tổng ngẩng lên trực tiếp làm cái tiếp xúc thân mật với đầu vú bởi vì nóng lạnh luân phiên mà ươn lên, Quý Văn Cảnh cầm khăn giấy qua, vừa định đưa cho hắn, vừa sợ hãi nói: “Bên này cũng chảy máu!”

Hai người luống cuống tay chân xử lý máu mũi xong, rút cuộc mặt đối mặt ngồi ở trong bồn tắm, trong không khí nhất thời yên tĩnh không hề có một tiếng động, Quý Văn Cảnh nhìn Vương Hoài Phong dùng cục giấy nhét hai cái lỗ mũi, “phì” một tiếng bật cười.

Vương tổng liếc cậu một cái, ho khan nghiêng đầu sang bên, thô giọng nói: “Không phải em muốn giúp tôi gội đầu sao?”

Quý Văn Cảnh cong mắt cầm vòi hoa sen qua, ngoẹo cổ nhắc nhở: “Anh nghiêng đi một chút, nhắm mắt lại, đừng để cho nước chảy vào.”

Dòng nước ấm áp thấm ướt tóc tai, mùi dầu gội đầu thơm ngát quanh quẩn trong mũi, ngón tay dài nhỏ chà bọt chuyển động giữa làn tóc, trong lòng Vương Hoài Phong suy nghĩ làm sao mới có thể cứu vãn mặt mũi đã mất hết, liền nghe Quý Văn Cảnh ghé vào lỗ tai hắn nói: “Anh là muốn lên giường với em, nhưng lại ngại hả?”

Vương tổng nhất thời trợn mắt lên, còn chưa kịp mở miệng, đã cấp tốc nhắm lại, bọt trắng từ một bên chảy xuống thiếu chút nữa chảy vào trong mắt, Quý Văn Cảnh vội vàng nói: “Chờ một chút.” Mãi đến tận khi giúp hắn rửa xong xuôi lau chùi sạch sẽ, mới mở mắt ra lại.

Tiểu nam thần trước mặt hai mắt rực sáng, nhìn mái tóc khôi phục bình thường của hắn, Vương tổng nhất thời ghen lời, không biết làm sao mở miệng.

Đang rối rắm, đột nhiên cảm thấy ngoài miệng mềm nhũn, Quý Văn Cảnh nhướn người qua nhẹ nhàng hôn một cái lên khóe môi hắn, cười nói: “Tuy rằng nhà anh rất bảo thủ, nhưng chúng ta đã kết hôn rồi, lên giường cũng là hợp pháp, cho nên anh không cần ngại đâu.”

Gương mặt nhét giấy vô mũi của Vương Hoài Phong, nhìn sao cũng hơi buồn cười, hắn nhìn cặp mắt trắng trợn bằng phẳng không hề có chút che giấu kia, nhận một chút cuối cùng vẫn không nhận được, giơ tay ôm người vào trong ngực, thấp giọng nói: “Chờ một chút.”

Quý Văn Cảnh đặt cằm trên bả vai hắn, hơi nghi hoặc hỏi: “Chờ cái gì?”

Vương tổng vuốt ve tóc cậu, mặt vô cùng thâm trầm: Đương nhiên là phải đợi em thích tôi rồi.

Ôm một chốc liền thả người ra, Quý Văn Cảnh cúi đầu nhìn cây trụ chống trời dưới nước, ngẩng đầu hỏi hắn: “Anh không khó chịu sao? Không thì em giúp anh...” Tay còn chưa duỗi sang, đã nghe “rào” một tiếng, Vương tổng tức khắc đứng lên từ trong nước, sải bước dài đi ra ngoài bồn tắm, đi thẳng tắp: “Anh qua phòng vệ sinh sát vách.”

Vương tổng nhịn đến sắp nổ tung cũng có sự kiên trì của chính mình, tiểu nam thần của hắn tốt như vậy, hắn muốn tận hết khả năng, cho em ấy một tình yêu đẹp nhất.

Hết chương 3

4. Chương 4

Cuối tuần Vương Hoài Phong không cần đi làm, hắn vừa thức dậy phát hiện bên cạnh trống rỗng, cầm đồng hồ đeo tay qua xem thời gian, ngáp một cái xuống lầu tìm người.

Trong phòng bếp truyền đến tiếng dao “cộc cộc”, nghe nhịp điệu không nói liền là biết ai đang nấu cơm rồi, hai tay hắn cắm trong túi quần ngủ, nhếch miệng lặng lẽ đi vào.

Đừng thấy trên chuyện lớn Vương tổng kinh sợ đến độ chỉ dám tự mình giải quyết, nhưng đậu hũ thì lại ăn tuyệt đối không hàm hồ.

Quý Văn Cảnh để rau dưa cắt gọn ở một bên, vừa định lấy bình salad, liền cảm thấy có một đôi tay qua lại vuốt nhẹ bên hông mình, cậu quay đầu nhìn, thấy Vương tổng đội cái đầu tóc ngắn ngang đứng ở sau lưng đánh lén, cậu cười cười: “Anh dậy rồi?”

Vương tổng lại bị câu nói này bắn trúng trái tim nhảy loạn “ầm ầm”, trên mặt hắn vô cùng tỉnh táo như mây, cái tay vòng qua bên hông duỗi về phía trước lấy bình salad, tiếp đó ôm Quý Văn Cảnh vào trong ngực, nhẹ nhàng vặn một cái mở bình ra, đổ vào trong bát thủy tinh, làm ra cái giọng gọi cảm mới vừa tỉnh ngủ hỏi: “Còn phải làm gì nữa.”

Quý Văn Cảnh cầm dưa qua đảo mấy lần, hơi ngượng ngùng: “Em hâm nóng sữa bò rồi, chuẩn bị, chuẩn bị làm thêm hai cái trứng chiên nữa.”

Vương Hoài Phong nhếch miệng: “Em chiên được không đó?”

Về mặt Quý Văn Cảnh có hơi đỏ lên, cậu nhìn nhìn trứng gà mới vừa bị mình chiên đến phát khét, nghiêm túc nói rằng: “Vương Hoài Phong, ngày hôm nay anh dạy em làm cơm đi.”

Vương tổng thả eo cậu ra, dựa vào cửa nhà bếp hai tay ôm ngực, hất cằm cười xấu xa: “Anh có lợi ích gì.”

Quý Văn Cảnh khê khàng “a” một tiếng, suy nghĩ chút xíu, hơi khó xử nói: “Em đều là của anh rồi... không biết còn có thể lấy ra gì nữa.”

Vương tổng nghe cậu nói xong, đại não trống rỗng vài giây, sau đó không chút gợn sóng quay người cầm lấy trứng gà, nghiêm trang nói: “Lúc chiên trứng phải mở lửa nhỏ một chút, không thì...”

“Hả? Không phải anh đòi lợi ích sao?”

Lòng dạ Vương Hoài Phong ngọt đến vô cùng, được voi đòi tiên nói: “Nếu không thì, em hôn anh một cái đi?”

Quý Văn Cảnh xác nhận lại với hắn: “Chỉ cần hôn một cái sao?”

Vương tổng lòng tham không đáy: “Hai cái?”

“Ừm... Chỉ cần hôn hai cái sao?”

“Ba, ba cái nhé?”

“Vương Hoài Phong.”

Trong đầu Vương tổng đã ôm nam thần hôn không dưới hai mươi phút, hắn lấy xẻng gỗ đâm đâm trong chảo: “Làm sao?”

“Ha ha, anh chiên khét trứng gà luôn rồi kìa!”

Vương Hoài Phong cả kinh, hoàn hồn lại vội tay vội chân tắt lửa, hắn liếc mắt nhìn trứng gà chiên đến cháy khét, trong lòng rít gào: cái đồ không có chí tiến thủ!! Giờ một cái cũng không hôn được luôn rồi!!

Trên mặt vẫn giữ vẹn nguyên phong độ bếp trưởng: “Xem, đây là làm mẫu cho thao tác sai lầm đó.”

Quý Văn Cảnh cong cong vành mắt, nhìn đáng điệu hắn có chút lúng túng, chủ động níu lấy bờ vai hắn không khỏi nói tiếng “cảm ơn.”

Đôi môi mềm mại kề sát tới bên đôi môi kinh ngạc mở ra của Vương tổng, đầu lưỡi tinh xảo cạy hàm răng trắng nõn ra, khoang miệng bị đồ vật ẩm mềm ngọt ngào xâm nhập, mang theo sự ngây ngô cẩn thận từng li từng tí một, Vương Hoài Phong trừng mắt nhìn rèm mi mỏng manh bởi vì căng thẳng mà không ngừng run rẩy, rốt cuộc giờ tay ôm người kia vào trong lòng, đối khách thành chủ.

Mút vào dây dưa hồi lâu, rốt cuộc Vương tổng lưu luyến thả người trong ngực ra, Quý Văn Cảnh chớp mắt đối diện hắn, đôi môi bị hôn qua mang theo vẻ ướt nước hồng hào, Vương Hoài Phong giờ tay sờ tóc cậu, trầm thấp hỏi: “Tại sao nói cảm ơn.”

Quý Văn Cảnh cười với hắn: “Con người anh rất tốt, giúp em ân huệ lớn, lại không yêu cầu em làm gì.”

Vương tổng ôm người vào trong lòng chột dạ một phen: Ngu ngốc, không phải anh bảo em kết hôn với anh rồi à.

Lớp học nấu ăn kết thúc, vì khoe khoang tay nghề bếp núc tinh xảo của mình, Vương Hoài Phong quyết định làm vài món có độ khó, hẳn kêu người đi mua hai miếng sườn bò tươi mới, xem thấy thời gian còn sớm, chuẩn bị thảo luận một chút về kỹ xảo dương cầm bồi dưỡng tình cảm với tiểu nam thần.

Còn chưa mở miệng đã nghe Quý Văn Cảnh nói: “Vương Hoài Phong, ngày hôm nay anh có thể theo em ra ngoài một chuyến không?”

Vương Hoài Phong nghĩ hôm nay là cuối tuần, nhếch miệng gật đầu: “Được chứ, anh đi thay quần áo.”

Quý Văn Cảnh ở dưới lầu đợi gần tới một tiếng đồng hồ, Vương Hoài Phong mới ăn mặc chỉnh tề cầm chìa khóa xuất phát với cậu.

Một đường lái xe về ngoại ô thành phố, xuống đường cao tốc dọc theo con đường nhỏ xa xôi càng ngày càng yên tĩnh, gió xuân ấm áp, hương hoa cây cỏ, ánh nắng xuyên thấu qua cành cây cao chót vót, rải xuống ánh dương nhỏ vun.

Vương Hoài Phong quần áo ngay ngắn, tóc tai cẩn thận tỉ mỉ, Quý Văn Cảnh nhìn hắn trang trọng như thế đột nhiên có chút ngưng ngượng: “Cuối tuần còn làm phiền anh ra ngoài, thực sự là...”

“Không phiền.” Ngón tay khớp xương rõ ràng của Vương Hoài Phong gõ mấy lần trên tay lái: chuyện như gặp ba mẹ vợ, làm sao lại phiền chứ?

Xe đậu ở trước một viện điều dưỡng, hai người mới vừa xuống xe, liền thấy một lão tiên sinh tiến lên nghênh đón: “Chào Vương tổng.”

Vương Hoài Phong nắm tay ông: “Viện trưởng Trần, đã lâu không gặp.”

“Đã lâu không gặp, ngài mau vào đi.” Nói xong liền nhìn Quý Văn Cảnh mỉm cười gật gật đầu.

Mấy người cùng đi vào trong viện, viện trưởng Trần nói: “Gần đây sức khỏe Phương nữ sĩ không tồi, tuy rằng rất nhiều chuyện vẫn không muốn nhớ tới, nhưng cũng không có chuyển biến xấu quá mức, bà ấy vốn rộng rãi, đối chỗ cũng không cảm thấy không hợp.”

Vương Hoài Phong gật đầu: “Cảm ơn viện trưởng quan tâm.”

“Vương tổng ngài nói chi vậy, chuyện này là chúng tôi phải làm mà.”

Hai người khách sáo với nhau một phen, trực tiếp lên thang máy, trong viện dưỡng lão thiết bị đầy đủ hoàn cảnh vô cùng tốt, là nhà đơn, thoát nhìn như một tiểu khu xa hoa, viện trưởng Trần đưa người tới cửa xong chủ động tạm biệt, Quý Văn Cảnh ấn chuông cửa hai lần, qua vài giây y tá tới mở cửa, nhìn thấy Quý Văn Cảnh liền vui vẻ, lễ phép cho bọn họ đi vào.

Trong phòng sáng sủa, một người phụ nữ mặc áo len nhạt màu ngồi trên ghế xích đu ở ban công, bà cầm quyển sách trong tay, nghe âm thanh nhìn về phía cửa, mặt mày giãn ra cười nói: “Cảnh Cảnh tan học về rồi.”

Quý Văn Cảnh kêu một tiếng “mẹ”, đi tới.

Vương tổng rơi ở sau nửa bước, âu phục giày da đứng ở một bên, gắng sức khiến cho mình thoát nhìn càng thêm phong độ hiên ngang.

Phương nữ sĩ như là đột nhiên phát hiện lần này con trai về còn dắt người theo, bà ngừng đầu hỏi: “Đây là ai vậy?”

Quý Văn Cảnh vội vàng giới thiệu: “Anh ấy tên Vương Hoài Phong, là... là...”

Vương tổng xoa xoa mái tóc cậu, hỗ trợ giải vây: “Dì, cháu là bạn học của cậu ấy.”

Phương nữ sĩ tỉ mỉ quan sát một hồi lâu, mới nói: “Nhanh ngồi xuống nào.”

Mẹ con hai người đơn giản trò chuyện vài câu, mắt thấy đã đến trưa, Phương nữ sĩ nói với Quý Văn Cảnh rằng: “Cảnh Cảnh, con đi nói cho tiểu Trương biết ăn cái gì đi, bạn con hiếm khi lại đây, làm vài món cậu ấy thích ăn.”

Vương Hoài Phong vội vàng nói: “Dì không cần phiền đâu, cháu tùy tiện ăn gì cũng được ạ.”

Phương nữ sĩ khăng khăng lắc lắc đầu, vẫn bảo Quý Văn Cảnh đến nhà bếp an bài.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng chỉ còn lại hai người, Phương nữ sĩ lại ngẩng đầu nhìn về phía Vương Hoài Phong, xem xét tường tận.

Trong mắt Vương tổng trước sau luôn chứa đựng ý cười, lặng lẽ ưỡn ngực thoát nhìn vô cùng hiền lành tin cậy.

Hắn vừa định nói chút gì đó lưu lại ấn tượng hoàn mỹ cho người ta, liền nghe Phương nữ sĩ đột nhiên hỏi: “Có phải cháu thích Cảnh Cảnh không?”

Vương tổng hết hồn: mình biểu hiện rõ dữ vậy hả?!

Phương nữ sĩ mang biểu tình quả nhiên là thế, cười híp mắt nhìn hắn: “Thật không ngờ hai đứa lại thành bạn học. Khi còn bé có phải cháu từng tới nhà chúng tôi không?”

Vương Hoài Phong nhìn về phía nhà bếp, thấy người còn chưa đi ra, gật gật đầu: “Dạ, không ngờ dì còn nhớ.”

Phương nữ sĩ che miệng cười: “Đương nhiên nhớ rồi, khi đó cháu mới bảy lớn? Nhỏ như vậy đã thừa dịp Cảnh Cảnh ngủ mà lén lút hôn nó, thật sự là bé con xấu xa.”

Vương tổng không ngờ cái chuyện lén làm sau lưng người lớn còn bé, lại bị người khác nhìn thấy, giờ khắc này còn bị vạch trần, hắn liền có chút lúng túng, ho khan một tiếng nói: “Tám tuổi ạ.”

Lần đầu tiên nhìn thấy Quý Văn Cảnh là vào năm Vương Hoài Phong tám tuổi.

Lúc ấy nhà họ Quý nhà cao cửa rộng, đại thọ tám mươi tuổi của Quý lão gia tử mời không ít nhân vật có máu mặt đến đây ăn mừng, nhà họ Vương cũng trong danh sách được mời.

Lão tiên sinh Vương Khai Dân không rạng rỡ như Vương tổng bây giờ, ông đào than đá lập nghiệp, tác phong làm việc luôn mang theo chút giản dị tự nhiên, Quý lão gia tử đưa thư mời tới, thực sự khiến cả nhà bọn họ được kính mà sợ.

Vì tham gia tiệc rượu, Vương lão tiên sinh cố ý đi làm mấy bộ quần áo, lại dắt bé Vương tổng cả ngày lăn lộn trong bùn đi cắt cái đầu.

Lúc đó nam thần của Vương Hoài Phong còn chưa phải Quý Văn Cảnh, để mái tóc chấm ngang vai như siêu sao võ thuật, mái tóc cậu nhóc thật vất vả nuôi mấy tháng chịu khổ độc thủ, nhất thời không còn thiện cảm với tiệc rượu lần này, đồng thời âm thầm thề chỉ một lần này, không bao giờ đi nữa.

Hôm tiệc rượu, Vương Hoài Phong mặc bộ đồ tây nhỏ thân sĩ, bắt đắc dĩ theo Vương lão tiên sinh đến Quý gia.

Mấy người lớn uống rượu bàn chuyện làm ăn tự nhiên không có chuyện của con nít, đa phần mấy đứa trẻ đều quen biết từ nhỏ, không còn người lớn làm bạn cũng có thể chơi với nhau.

Ngoại trừ bé Vương tổng mới đến, mặt mày hổ báo.

Mạnh Thịnh Duệ vẫn luôn là dê đầu đàn trong đám công tử bé này, cậu ta ở trên xích đu nhỏ chỗ thăm cổ nhìn Vương Hoài Phong lẻ loi, nói với nanh vuốt của mình: “Đi, kêu cậu ta tới cho tớ.”

Bé nanh vuốt mập mạp như quả bóng cao su, vài bước chạy đến cạnh Vương Hoài Phong vênh vang đắc ý hô: “Anh đại của tui tui kêu cậu tới kìa.”

Bé Vương tổng hai tay cầm trong túi quần liếc xéo một cái, miệng khinh thường “hừ” một tiếng.

Mạnh Thịnh Duệ chưa từng thấy đứa nào không nghe lời như thế, từ trên xích đu đứng lên, dắt theo một đám binh tôm tướng cá đi tới trước mặt Vương Hoài Phong, khinh thường nói: “Cậu chính là thiếu gia nhà họ Vương đào than đá đó hả?” Mới vừa dứt câu, liền dẫn tới một trận cười phá lên.

Bé Vương tổng một mình đối mặt mấy đứa nhỏ chế nhạo không chút phản ứng, trong lòng nhóc mới không để ý cái gì mà đào than hay không đào than đá đâu, nhóc chỉ đau lòng một đầu tóc chấm vai đã hy sinh của mình thôi, bởi vì tham gia buổi tiệc rượu thấy ghê này mà chịu độc thủ.

Mạnh tiểu công tử chưa từng bị lạnh nhạt như thế, nó đã tự mình tiến lên nói chuyện với Vương Hoài Phong, người này lại còn mặt mày dữ dằn không để ý người ta, nó nhất thời nổi sùng, giơ tay đẩy vai Vương Hoài Phong một cái.

Bé Vương tổng cười lạnh một tiếng, không chút khách khí đẩy ngược lại, lúc này tâm trạng nhóc khó chịu, Mạnh Thịnh Duệ đụng phải lưỡi dao, vừa vụn thành chỗ trứt giận cho Vương Hoài Phong.

Một trận đánh nhau xem như là điển hình tuyệt đối của lấy nhiều hiếp ít, Vương Hoài Phong dè Mạnh Thịnh Duệ xuống đất dẫm mạnh một trận, dẫm nanh vuốt be bé của Mạnh Thịnh Duệ vì bảo vệ anh đại mà nằm nhoài trên người Vương Hoài Phong tay dẫm chân đá.

Lúc nhóm người lớn lại đây can ngăn, hai bên đều đã bị thương, vành mắt Vương Hoài Phong xanh tím, khoe miệng sưng tấy, bộ đồ tây mới tinh chỉ còn dư lại áo sơ mi trắng dính đất cùng với áo vest nhỏ rơi mất nút.

Vương lão tiên sinh dắt cháu nội xin lỗi từng người, Quý lão gia tử cười ha ha giảng hòa, sự việc qua đi, mấy người lớn nên làm gì thì làm đó, để lại mỗi mình bé Vương tổng mày sưng mặt xỉa đứng ở trên sân cỏ ngẫm nghĩ đời người: cũng hông biết tóc mình chừng nào dài nổi.

Đang nghĩ ngợi, trước mắt đột nhiên có một cái khăn tay màu xanh da trời, nhóc theo khăn tay nghiêng đầu sang, nhìn thấy một bé búp bê sứ mặc đồ tây trắng tinh.

Bé trai chớp mắt rung rung, mặt lo lắng đưa khăn tay tới, bi bô nói: “Anh trai, trên mặt anh dơ kia.”

Lần đầu tiên Vương Hoài Phong nhìn thấy bé con sạch sẽ đẹp dễ như vậy, thất thần một chốc mới nhận lấy cái khăn tay mang theo mùi cam thơm ngọt, ngu ngơ hỏi: “Dơ chỗ nào á?”

Bé con ngược đầu, chỉ vào khuôn mặt mình: “Chỗ này nè.”

Vương Hoài Phong giơ tay lên lau một cái, bé con vội vàng lắc đầu: “Không đúng không đúng, là chỗ này.”

Vương Hoài Phong “ồ” hai tiếng, tiếp tục chùi lung tung, bé con thấy nhóc vẫn chưa lau đúng chỗ, gấp hết biết, bé giậm chân, bàn tay trắng nõn chọt vào trên mặt Vương Hoài Phong, nghiêm túc nói: “Là chỗ này nè.”

Bé Vương tổng theo ngón tay bé con chà chà hai lần, trên khăn tay vải bông màu xanh da trời lập tức dính một lớp đất xám, nhóc nhìn một chút, vò vò tóc mình: “Anh giặt sạch rồi sẽ trả lại cho em nha.”

Cậu bé lắc đầu: “Không cần đâu anh, cái này tặng cho anh đó.” Vừa dứt lời, liền nghe phía sau có người gọi: “Cảnh Cảnh! Cảnh Cảnh mau về đây!”

Bé con nghe giọng liền cả kinh, vội vàng trốn sau Vương Hoài Phong, bé Vương tổng quay đầu nhìn cậu nhóc: “Làm sao vậy?”

Bé con “suyt” hai tiếng, mắt mũi nhú lại dồn thành một cục: “Dì muốn cho em ăn thứ em không thích, em chạy ra ngoài.”

Nhưng cái sân chỉ lớn bấy nhiêu, căn bản không có chỗ nào để ẩn thân, âm thanh càng ngày càng gần, Vương Hoài Phong kéo bé con chạy ra sau cái xích đu cách đó không xa, suy nghĩ một chút, sợ không an toàn, liền cầm lấy áo vest vẫn luôn treo ở trên cánh tay, mở ra nói: “Em nấp vào đi.”

Bé con mặt mày vui mừng chui vào dưới chiếc áo, nhếch môi cười nói: “Anh ơi anh thật thông minh!”

Vương Hoài Phong nhú nhú mày đặc ý nói: “Chuyện con con.”

Hai người trốn ở dưới áo, bốn mắt nhìn nhau, Vương Hoài Phong nhỏ giọng hỏi bé con: “Em tên là gì vậy?”

Bé con ngoạo cổ, chớp đôi mắt to trong suốt, tự giới thiệu mình: “Em tên Quý Văn Cảnh, năm nay năm tuổi rồi.”

Ấn nắp sườn sẹp thế mà lại tránh được tầm mắt dì kia, Vương Hoài Phong lén lút quay đầu nhìn nhìn phía sau, nói với Quý Văn Cảnh: “Hình như đi xa rồi, em chuyển sang nơi khác đi.”

Quý Văn Cảnh ngồi xổm dưới áo suy nghĩ một chút: “Anh trốn chung với em đi.”

“Hả? Anh trốn cái gì...”

Quý Văn Cảnh kéo áo khoác của nhóc: “Em ở trên lầu nhìn thấy bọn họ bắt nạt anh, anh trốn chung với em sẽ không sợ nữa.”

Bé Vương tổng phẩy phẩy lông mày xanh tím của mình: anh vốn dĩ hồng sợ mà.

Cơ mà đứa trẻ này vừa mắt hơn cái đám khốn nạn lúc nãy nhiều, dù sao thì nhóc cũng nhân rồi tẻ nhạt, suy nghĩ vài giây liền cất áo lại, hỏi: “Đi đâu?”

Hết chương 4

5. Chương 5

Hai người từ sau xích đu đi ra, một đường chạy vào trong phòng, Quý Văn Cảnh dắt Vương Hoài Phong chạy đến căn phòng nhỏ lầu hai, vừa định mở cửa, lại sợ không an toàn, bé nghiêm túc suy nghĩ một hồi, liền quay đầu đổi phòng khác.

Thảm trải sàn màu xanh da trời, dương cầm trắng nõn, sau khi đi vào Quý Văn Cảnh liền kiễng chân khóa cửa kỹ, mới nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Bé thấy Vương Hoài Phong đứng ở một bên, muốn học như người lớn chiêu đãi khách, nhưng căn phòng này là chỗ lúc thường bé học dương cầm, không có bánh cũng không có trái.

Bé liền có chút khó nghĩ, nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng quyết định triển khai tài nghệ một chút, bé chạy đến trước mặt Vương Hoài Phong, ngửa đầu nói: “Anh trai, em đánh đàn cho anh nghe nhé!”

Trên tay Vương Hoài Phong xách theo âu phục của mình, nghiêm trang gật đầu: “Được.”

Quý Văn Cảnh vui vẻ hỏi: “Anh muốn nghe gì.”

“Em biết đàn cái gì.”

“Hừm... Em mới vừa học không lâu, biết không nhiều.”

Bé Vương tổng rất tùy tiện: “Vậy em biết cái gì thì đàn cái đó là được rồi.”

“Dạ!” Nói xong kéo nhóc ngồi song song trên ghế chơi dương cầm, tay nhỏ trắng nõn vươn ra giữa không trung, sau đó thở dài một hơi, nghiêm nghiêm túc túc nói: “Em bắt đầu đây!”

Nhạc thiếu nhi nhẹ nhàng vui sướng nhảy múa trong phòng, đứa trẻ ngồi ở một bên hệt như hoàng tử bé cao quý tao nhã, theo nhịp điệu lắc lư đầu nhỏ đáng yêu.

Đánh mấy bài, như là sợ người ta nghe chán, Quý Văn Cảnh chủ động nói: “Anh ơi anh muốn học không?”

Bé Vương tổng lớn vầy rồi, ghét nhất chính là học tập, nhưng nhìn Quý Văn Cảnh mặt đầy mong đợi, vẫn gật đầu: “Em dạy anh hả.”

“Ừm!”

“Được rồi, phải ấn thế nào?”

Quý Văn Cảnh chớp mắt, chỉ vào mấy phím đàn: “Anh ấn ở đây, em ấn ở đây, như vậy là chúng ta có thể đàn một bản rồi.”

Vương Hoài Phong ấn “tưng từng” hai lần, quay đầu hỏi bé: “Như vậy hả?”

“Vâng! Sau đó thì ấn chỗ này...”

Tròn một buổi chiều hai người đều nấp ở trong phòng đàn nghiêm túc học tập, Vương Hoài Phong đã sớm quên mất sự bất đắc dĩ trước khi tới, học còn rất hăng say, cơ mà đàn đàn, liền lẫn vào hai tiếng “ọt ọt”, nhóc dừng động tác trên tay, quay đầu nhìn về phía Quý Văn Cảnh: “Em đói bụng hả?”

Quý Văn Cảnh đột nhiên đỏ mặt, hơi ngượng ngùng nói: “Ừm... Em không thích ăn cơm mà dì chuẩn bị, trong đó có cà rốt, ăn không ngon.” Vừa dứt lời, lại vang lên hai tiếng ọt, bé nhất thời phát sầu, không biết là nên đi ra ngoài tự thú lấp đầy bụng, hay là tiếp tục nấp ở trong phòng đàn chơi cùng với anh trai.

Nhướn mày lên xoắn xuýt một hồi lâu, đột nhiên thấy trước mắt xuất hiện một khối sô cô la, bé con tức tốc trợn mắt lên, lén lút nuốt nước miếng một cái.

Nhóc Vương tổng thấy bé ngây ngốc không biết nhận lấy, đẩy sang cho bé, dương dương tự đắc nâng cằm: “Cho em ăn.”

Quý Văn Cảnh nhìn hai bên một chút, thấy trong tay anh trai chỉ có một khối, chần chờ nói: “Em ăn rồi thì anh còn nữa không?”

Nhóc Vương tổng vô cùng rộng lượng: “Anh không đói bụng, cho em ăn đó.”

Quý Văn Cảnh xoắn xuýt một chốc, vẫn cẩn thận cầm sô cô la sang nói tiếng “cảm ơn.” Vương Hoài Phong nhìn bé từng miếng từng miếng ăn xong, trong miệng ứa ra nước: Đây là khẩu phần lương thực cuối cùng mà mình chơi trò tuyệt thực với ông nội mới lấy được... Mà thôi, bị đứa nhỏ đáng yêu như thế ăn hết cũng không sao.

Mặt trời dần dần ngả về tây, lúc tiệc tối vừa bắt đầu Quý Văn Cảnh đã vui mình trên thảm lông cừu yên lặng ngủ say sưa, vào giờ phút này bụng bé Vương tổng bắt đầu khua chiêng gõ trống, ánh đèn xuyên thấu qua cửa sổ sát đất bao phủ trên người Quý Văn Cảnh, Vương Hoài Phong cau mày, chăm chú nhìn một chỗ, mắt chớp cũng không thêm chớp: miệng bé con còn dính một chút sô cô la kia, nếu như mình lén lút ăn đi, hẳn là sẽ không bị phát hiện há.

Nghĩ như thế, cẩn thận nhìn nhìn xung quanh, sau khi xác định không có ai liền từ từ vươn ngón tay, nhẹ nhàng đề một chút vụn bên miệng bé con.

Há?

Mềm mại, như kẹo bông...

Mềm như thế, không biết... ngọt không nữa?

Bé Vương tổng mới có tám tuổi nào biết cái gì mà tình với chả yêu, chờ lúc hấn chân chính ý thức được mình thích Quý Văn Cảnh, mới hồi tưởng lại lúc ấy, bởi vì đói bụng, mà len lén hôn tiểu nam thần bảo bối của mình một cái.

Nụ hôn đầu không đúng lúc nhận ra ấy, mang theo vị sô cô la thơm nồng, cũng thật là ngọt.

“Vương Hoài Phong, dì Trương hỏi anh ăn hải sản tươi không?” Trong phòng bếp truyền đến câu hỏi của Quý Văn Cảnh, Vương Hoài Phong nháy mắt với Phương nữ sĩ, trầm thấp nói: “Dì, dì phải giúp cháu giữ bí mật đó.”

Cùng Phương nữ sĩ ăn cơm trưa xong, hai người theo đường cũ trở về, tâm trạng Quý Văn Cảnh rất tốt, trên mặt mang theo nụ cười nói: “Rất cảm ơn anh, giúp bà ấy tìm một nơi không bị quấy rầy như thế.”

“Cám ơn cái gì.” Vương Hoài Phong tiện tay mở radio: “Nếu gả cho anh, giúp em cũng là phải.”

Chương trình nhạc đang hot trên radio vừa kết thúc, trong đầu Vương tổng nghĩ làm thế nào mới có thể khiến tiểu nam thần dừng khách khí với mình như vậy.

“Nói đến tiểu sinh nóng bỏng tay hiện giờ hẳn là Lâm Kỳ Dương, không chỉ giành được vai nam chính bộ phim đang hot, gần đây lại nhận được phát ngôn nhân hiệu lớn, có thể nói là thuận buồm xuôi gió đường ngôi sao lộng lẫy...”

Giọng MC im bặt đi, Vương Hoài Phong lặng lẽ đổi thành CD, hần nhìn lướt qua mặt Quý Văn Cảnh không có thay đổi gì, hỏi: “Em dự định tiếp tục đóng phim, hay là đổi một công việc khác.”

Quý Văn Cảnh quay đầu đối diện hai mắt hần, suy nghĩ vài giây: “Bên phía mẹ em nếu đã không có chuyện gì, em vẫn có ý định tiếp tục đóng phim.”

Vương tổng gõ gõ vô-lăng: “Hợp đồng bên Giải trí Thành Hải em không cần lo lắng, nếu như còn muốn đóng phim thì em cũng có thể ký với anh...”

“Không cần.” Quý Văn Cảnh cảm kích cười cười với hần: “Cám anh anh, đã làm phiền anh rất nhiều, chuyện hợp đồng anh Thịnh sẽ giúp em.”

“Anh Thịnh?”

“Ừm, chính là Lý Thịnh, các anh quen nhau đó.”

“Năm nay hần bao nhiêu tuổi?” Biểu tình Vương tổng không vui: “Anh nhớ không lầm, tuy rằng hần vào nghề đã rất nhiều năm, thế nhưng tuổi cũng không hề lớn nhĩ.”

“Hả?” Quý Văn Cảnh suy nghĩ một chút: “Em cũng không biết anh Thịnh bao lớn, có điều anh ấy vẫn luôn dẫn dắt em, em cũng quen rồi.”

Vương tổng “Ồ” một tiếng, trên mặt vô cùng bình tĩnh, ruột gan lại hết sức khó chịu, hần biết Quý Văn Cảnh chủ động lên giường với hần, cũng chỉ là một loại giao dịch, tuy rằng hần gắng sức bỏ qua mối quan hệ đó, trực tiếp kết hôn, nhưng mình ở trong lòng em ấy vẫn chẳng bằng nổi một người đại diện hết thời, Vương tổng mặt không cảm xúc thương xuân thu buồn: Cũng không biết tiểu nam thần, chừng nào mới có thể gọi mình lại một tiếng anh trai.

Về đến nhà Vương Hoài Phong không nói thêm nữa, hần cởi áo khoác xuống ngồi ở trên sofa đốt điếu thuốc, đắm chìm trong bầu không khí thâm trầm mình xây dựng ra. Quý Văn Cảnh không hiểu sao hần đột nhiên trở nên nghiêm túc, rót ly nước bưng qua hỏi: “Vương Hoài Phong, anh có tâm sự phải không?”

Vương tổng xuyên thấu qua màn khói nhìn Quý Văn Cảnh, đeo cặp mắt tự nhận là thâm tình chân thành nói: “Anh thích một người.”

Quý Văn Cảnh phản ứng cấp tốc: “Người đó không thích anh hả?”

Vương tổng lập tức trúng một mũi tên: “Làm sao em biết.”

Quý Văn Cảnh rất tự tin trả lời: “Nếu như người đó thích anh, thì sao em lại ở chỗ này.”

Trong thời gian ngắn Vương Hoài Phong không biết giải thích mối quan hệ này thế nào, hần hít một hơi thuốc lá, nhíu mày hỏi: “Em từng thích người nào chưa.”

Quý Văn Cảnh trả lời gọn gàng quyết đoán: “Chưa có.” Suy nghĩ một chút còn nói: “Nhiều năm như vậy em vội vàng đóng phim trả nợ, không có thời gian thích người ta.”

Cuối tuần qua đi, Vương Hoài Phong như thường lệ đi làm, hần thừa dịp Quý Văn Cảnh không chú ý, lén lút moi quyển «365 ngày quyến rũ nam thần» dưới đáy giường ra, mang đến công ty, chuẩn bị nghiền ngẫm tỉ mỉ.

Quý Văn Cảnh ở nhà học tài nghệ nấu nướng một tuần, còn chưa có chút tiến bộ nào, đã nhận được điện thoại của Lý Thịnh, Lý Thịnh hỏi cậu: “Nghỉ ngơi đủ chưa? Có một hoạt động có muốn nhận hay không?”

“Giờ em có thể nhận công việc hả?” Quý Văn Cảnh thả dao trên tay xuống hỏi.

“Ừm, hợp đồng giữa em với Thành Hải đã giải quyết, sau này cứ ký với phòng làm việc của anh đi.”

Quý Văn Cảnh ngần ra: “Nhanh như vậy? Là Vương Hoài Phong giúp em sao?”

“Trừ hần ra còn ai khác nữa, nhận không?”

“A, có thể nhận.”

Giọng Lý Thịnh có chút nghiêm túc: “Hoạt động này anh muốn báo trước cho em, là một nhân hiệu mà trước đây em từng phát ngôn, cùng tham gia với Lâm Kỳ Dương, hẳn chủ em phụ, trung tâm thương mại lộ thiên, loại người gì cũng có, lúc đó hiện trường nhất định sẽ có một ít âm thanh nghị luận. Em phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Quý Văn Cảnh gật gật đầu: “Không sao, em có thể chấp nhận.”

Buổi tối nghỉ ngơi, Quý Văn Cảnh ngồi ở trên giường chủ động nói với Vương Hoài Phong: “Ngày mai em bắt đầu khôi phục công việc, có lẽ thời gian học làm cơm sẽ ít đi rất nhiều.”

Vương tổng ở trên sofa làm bộ lật quyển sách: Ngu ngốc, anh kết hôn với em không phải là để em làm cơm.

“Hừm... Cảm ơn anh giúp em giải quyết hợp đồng với Thành...” Nói còn chưa dứt lời, liền cảm thấy ánh đèn mờ trên giường tối sầm lại, sắc mặt Vương Hoài Phong khó coi nghiêng người lên, đè cậu ở đầu giường.

Bốn mắt nhìn nhau, trong phòng yên tĩnh hồi lâu.

Quý Văn Cảnh chớp mắt vừa định hỏi hẳn làm sao vậy, liền nghe giọng nói không mang chút tâm tình vang lên bên tai: “Làm thế nào em mới có thể không nói cảm ơn nữa?”

Quý Văn Cảnh không hiểu ý hẳn: “Nhưng... Nhưng anh giúp em, em chỉ muốn nói cảm ơn với anh thôi, vốn dĩ là chuyện này muốn nhờ anh Thịnh... à!” Bờ môi hé mở còn chưa kịp nói hết lời, đã bị chặt chẽ dùng môi lưỡi ngăn chặn.

Vương Hoài Phong ôm lấy đầu lưỡi cậu, không nhẹ không nặng cắn một cái, nghe tiếng hừ nhẹ nhàng bên tai, khóe miệng kéo ra một nụ cười xấu xa, hẳn liếm láp đầu lưỡi thơm mềm trong miệng, càng ngày càng thâm nhập, mãi đến tận khi người trong ngực vúi lấy bờ vai hẳn thở hồng hộc, Vương tổng mới nhấc cằm cậu lên, nhướn mày nói: “Anh lớn hơn em vài tuổi, không bằng em cũng gọi anh một tiếng anh Vương đi?”

Khóe môi Quý Văn Cảnh loang loáng nước bọt trong suốt, hồng hào dễ nhìn, nghe Vương Hoài Phong nói xong, một giây cũng không do dự, mở miệng, kêu một tiếng “anh Vương.”

Một tiếng anh Vương làm cho Vương Hoài Phong co giật khóe miệng, hẳn đè lên trán Quý Văn Cảnh, cười xấu xa nói: “Chơi một trò chơi, thế nào?”

“Hả?”

“Xưng hô này anh không hài lòng, em đổi một cái khác, nếu như anh vẫn không thoả mãn, liền hôn em một cái, mãi đến khi anh hài lòng mới thôi.”

Quý Văn Cảnh có chút khó khăn: “Nhưng...”

Đêm nay Vương tổng bị cơn sóng thần đổ ụp tràn đầy bụng ý nghĩ xấu, hẳn liếm liếm đôi môi Quý Văn Cảnh, trầm thấp nói: “Không có nhưng, đây là quà cảm ơn của em.”

Sáng sớm hôm sau, Quý Văn Cảnh rửa mặt sạch sẽ cùng ra ngoài với Vương Hoài Phong, tối hôm qua Vương tổng tìm được cơ hội đè người ta hôn nửa đêm, lúc này tâm trạng không tệ, hẳn hỏi: “Hoạt động chừng nào kết thúc?”

“Cỡ ba giờ.” Quý Văn Cảnh thắt chặt dây an toàn nói.

Vương Hoài Phong gật gật đầu: “Anh đưa em tới đó trước.”

Hoạt động tham gia vội vàng, vì để cho cậu có lý do lộ diện, Lý Thịnh nắm lấy cơ hội trao đổi với bên thương hiệu, trực tiếp thông báo cậu góp mặt.

Hiện trường người xe tấp nập, fan đông đảo, Quý Văn Cảnh ở hậu trường chạm mặt với Lý Thịnh cái xong liền đằng hoàng chờ lên sân khấu, hiện tại cậu cô độc, ngay cả trợ lý cũng không có.

Chuyên gia trang điểm tùy ý vẽ mấy lần trên mặt cậu, lại đơn giản làm tóc tai, đối với loại minh tinh bê bối đây trời này cô không có thiện cảm, Quý Văn Cảnh cũng không chủ động giao lưu tự chuốc nhục nhã,

trong phòng từ đầu tới cuối duy trì yên tĩnh, mới vừa làm xong tạo hình, liền nghe cửa phòng nghỉ ngơi “ầm” một tiếng bị dùng sức đá văng ra, Quý Văn Cảnh liếc nhìn người đến, không nói gì.

Người đến cũng nhìn thấy cậu, lập tức trào phúng mở miệng: “Ồ, tôi tưởng là ai chứ, đây không phải là Quý tiên bối à.”

Quý Văn Cảnh gật gật đầu: “Cậu khỏe chứ.”

“Ha ha, tôi đương nhiên rất khỏe.” Nói xong kéo một cái ghế qua ngồi ở trước mặt Quý Văn Cảnh, vắt chéo chân cười: “Chỉ là không ngờ Quý tiên bối trở về nhanh như vậy thôi, sao? Lần này lại bị đạo diễn nổi tiếng nào bao? Chuẩn bị quay đầu lại hả?”

Quý Văn Cảnh nhàn nhạt nhìn gã, nghiêm túc trả lời: “Đạo diễn nổi tiếng thì không có, cơ mà xác thực là muốn quay đầu trở lại.”

“Ha ha ha ha ha ha ha, nghe xem, nghe xem, Quý tiên bối cũng thật là ghê gớm nha, khó trách có thể khiến Tổng đạo vợ con ly tán, danh dự quét rác, thực sự không đơn giản.”

“Quá khen.”

“Con mẹ nó mày...”

“Lâm Kỳ Dương.” Quý Văn Cảnh nhìn nhìn thời gian, đứng dậy: “Cậu make up trước đi, tôi ở bên ngoài chờ, đây là lần thứ nhất chúng ta cùng tham gia hoạt động, hi vọng có thể hợp tác vui vẻ.” Nói xong đi ra ngoài phòng nghỉ, tiện tay kéo cửa lại.

Trong phòng nổ tung, như là có âm thanh vật gì đó rơi xuống đất, mắt Quý Văn Cảnh cũng không chớp một chút, trực tiếp đến trước sân khấu hoạt động.

Hoạt động tổ chức ở tầng một cao ốc thương mại tại trung tâm thành phố, tuy rằng còn hơn nửa tiếng mới bắt đầu, nhưng fan vây xem đã xếp lớp ngoài vòng bảo hộ ba tầng trong ba tầng ngoài, Quý Văn Cảnh ngồi một mình ở trên ghế trong sân, nhìn quảng cáo lần lượt phát trên màn ảnh lớn, ngắm người.

Bên tai cậu thỉnh thoảng truyền đến tiếng bàn luận không lớn không nhỏ, cùng với tiếng ầm shutter đột ngột không ngừng.

Cách thời gian mở màn còn năm phút đồng hồ, cậu đứng lên vừa định trở lại cánh gà chuẩn bị, đột nhiên nhìn thấy trong thang máy trong suốt có mấy người, cậu trợn mắt lên nhận biết vài giây, lại thấy được Vương Hoài Phong mới chia tay hồi sáng sớm, còn chưa kịp ngấm nghĩ, liền nghe có người gọi cậu, cậu thuận theo âm thanh quay đầu, chỗ ngoài vòng bảo hộ mấy mét có mấy cô gái, phát tay với cậu.

Hết chương 5

6. Chương 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mấy cô gái đó cậu có chút ấn tượng, trước đây lúc đóng phim, có từng đến tham ban, cậu cong khóe môi cười cười với các cô, sau đó đi về hậu trường.

Quy trình hoạt động rập khuôn đơn giản, nhưng khách mời không hiểu sao lại đến muộn nửa tiếng, Lâm Kỳ Dương làm nhân vật chính của hôm nay khoan thai đến chậm, sau khi lên sân khấu trò chuyện với MC vài câu, lập tức mang cái vẻ áy náy xin lỗi: “Thực sự là xin lỗi mọi người, làm cho mọi người đợi lâu như vậy.” Nói xong khoác tay lên vai Quý Văn Cảnh: “Bởi vì Quý tiên bối đã lâu không tham dự hoạt động, tương đối căng thẳng, làm trễ nãi hồi lâu, hi vọng mọi người đừng trách cứ tiên bối, chuyện đến muộn này tôi với hắn cùng xin lỗi mọi người!”

Quý Văn Cảnh nhìn đám fan hoan hô ở phía xa không nói lời nào, ở hiện trường phần lớn đều là fan của Lâm Kỳ Dương, dù cho tận mắt thấy cậu ngồi đó nửa tiếng đồng hồ cũng sẽ không đứng ra nói gì.

Trước khi hoạt động kết thúc, có an bài phân đoạn phóng viên phỏng vấn, Lâm Kỳ Dương cầm đề tài trong tay, tùy ý đưa cho một phóng viên, sau khi nháy mắt với hắn ta, lui về phía sau nửa bước.

Phóng viên nhận được micro, không chút khách khí chuyển hướng Quý Văn Cảnh: “Nhân hiệu này lúc trước do ngài phát ngôn, hiện tại đến tay hậu bối, không biết ngài có cảm tưởng gì?”

Quý Văn Cảnh ngại ngùng cười cười: “Nếu là tiền bối hậu bối, cũng coi như là truyền thừa đi, đây không phải là truyền thống mỹ đức của quốc gia chúng ta à.”

“Anh!” Cậu mới vừa nói xong Lâm Kỳ dương liền muốn nổi giận, lại nghe phóng viên kia lập tức hỏi: “Vậy có thể nói một chút chuyện, liên quan tới việc Tổng đạo bao dưỡng ngài không?”

Được hắn ta khơi mào, phóng viên hiện trường như vỡ đê, trong tích tắc đưa micro đến bên miệng Quý Văn Cảnh: “Tôi cũng muốn hỏi Quý Văn Cảnh một chút, sau khi Tổng đạo bao dưỡng cậu bỏ vợ bỏ con, xin hỏi lương tâm của cậu có áy náy hay không?”

“Chuyện Quý Văn Cảnh khiến cho Tổng đạo ly hôn, có phải là bởi vì cậu cố ý muốn thương vị, đẩy vợ Tổng đạo đi hay không?”

“Xin hỏi hiện tại dư luận đông đảo, ngài mang theo tâm trạng thế nào để tái xuất vậy?”

Trong phòng họp ở tầng cao nhất trung tâm thương mại, có hai người một đứng một ngồi.

Vương Hoài Phong dựa vào ghế xem tiếp sóng hoạt động ở lầu một, hai ngón tay hắn kẹp điều thuốc, trên mặt không có biểu tình gì.

Đồng Minh nghe từng cái từng cái vấn đề, che mắt, hắn ta lặng lẽ lui về phía sau vài bước, chỉ lo Vương Hoài Phong đứng lên đập nát màn hình: có thể là đám phóng viên đó không muốn lẩn lộn nữa, ở trên địa bàn của ông chủ bắt nạt bà xã hắn hả? Thực sự là ăn gan hùm mật gấu mà!

Cô thư ký gõ cửa hai lần, Đồng Minh đi tới hỏi: “Báo chưa?”

“Vâng, người phụ trách các bộ phận sau năm phút sẽ đến họp.”

“Được.” Hắn đóng cửa lại đi tới bên cạnh Vương Hoài Phong: “Vương tổng, nên đi họp rồi.”

Vương Hoài Phong híp mắt hít một hơi thuốc lá, tiếp sóng lầu một vẫn đang tiếp tục, vấn đề của phóng viên cũng càng ngày càng sắc bén, Quý Văn Cảnh đứng chính giữa mọi người, biểu tình bất biến, trên mặt trước sau luôn mang nụ cười nhạt, mãi đến khi một cái micro chột đẩy ra phía trước, thiếu chút nữa đập tới mặt cậu, Vương tổng mới dập thuốc lá trong tay đứng dậy.

Hắn nhíu mày, nói với Đồng Minh: “Đi ra ngoài lượn một vòng trước đã.”

Ngoài phòng hội nghị có mười mấy vị quản lý ban ngành, thấy hắn đi ra nhanh chóng chào hỏi. Lần đầu tiên Vương Hoài Phong đến mở cuộc họp, lại là dắt các tinh anh âu phục giày da đi dạo trung tâm thương mại.

“Tôi muốn hỏi Quý Văn Cảnh tiên sinh một chút, lần này tái xuất có quy hoạch gì, vấn đề bao dưỡng trước đó ngài vẫn luôn không trả lời chính diện, không biết là cảm thấy thanh giả tự thanh hay là bình đã mề thôi cho sút luôn? Quý tiên sinh bởi vì chuyện này mà fan giảm xuống cực nhiều, không biết có lời gì muốn nói với những người ái mộ của cậu không?”

Đối mặt vấn đề liên tiếp, Quý Văn Cảnh chớp mắt có chút khó xử: “Anh hỏi nhiều như vậy, tôi chọn một cái trả lời nhé?”

“Tôi vô cùng cảm ơn những fan có mặt ngày hôm nay...” Nói còn chưa dứt lời liền nghe trong đám người bùng nổ ra từng trận tiếng cười, mang theo khinh bỉ và trào phúng, sau đó đông đảo fan ở hiện trường giống như là muốn chứng minh cái gì đó cùng hô lên: “Kỳ Dương Kỳ Dương bọn em yêu anh!! Kỳ Dương Kỳ Dương bọn em vĩnh viễn ủng hộ anh!!”

Âm thanh vang vọng trung tâm thương mại, trong sự nhiệt liệt còn mang theo vài tiếng rít gào, trên mặt Quý Văn Cảnh vẫn mang theo nụ cười, nhưng lòng bàn tay vốn đang thả lỏng, lại nhẹ nhàng nắm lại, cậu xuyên thấu qua phóng viên, muốn tìm mấy fan vừa nãy chào hỏi cậu, nhưng đầy mắt, đều là băng đèn và băng rôn cầm tay tên Lâm Kỳ Dương.

Phút chốc, cậu đột nhiên cảm thấy chỉ dựa vào sức mạnh một mình mình, muốn đi ra từ trong dư luận cũng không đơn giản như vậy.

Cậu thu hồi ánh mắt muốn nói xong câu trả lời của mình, vừa muốn mở miệng, liền phát hiện hiện trường vốn đang nhiệt liệt đột nhiên yên tĩnh lại, đám fan chen thành một cục không biết sao dồn dập nhường ra một con đường, giữa đường là mười mấy nhân sĩ thành công mặc âu phục menh mông cuộn cuộn đi tới.

Bàn tay nắm chặt của cậu liền thoáng căng lên một chút, trái tim vốn đang bình tĩnh, đột nhiên đập nhanh chưa từng có, người đi ở trước nhất mặc một thân âu phục xám bạc, trên tay nâng một bó hoa calla lily* xanh nhạt, tóc tai là kiểu dáng sáng sớm cậu tùy ý làm giúp trước khi ra cửa, hần xoắn bước về phía trước, trong mắt như cất chứa cả bầu trời sao, hần cứ như vậy nhìn mình, xuyên qua tầng tầng lớp lớp người, đi qua từng hàng ghế tựa trong sân, cuối cùng đứng ở dưới sân khấu, len lén nháy mắt một cái.

*Calla lily xanh nhạt

Phóng viên trên sân khấu sau khi đứng sốt mấy phút, đồng loạt nhảy xuống khỏi sân khấu, Đồng Minh vung tay, mấy bảo vệ lập tức đi lên ngăn lại, Vương Hoài Phong nhìn mấy phóng viên xung quanh, mang cái bộ dạng “có đầu đề”, hòa ái dễ gần nói: “Tôi chỉ theo đuổi ngôi sao thôi, mọi người cũng đừng nên viết linh tinh nhé.”

Phóng viên ngôn từ sắc bén, giờ phút này mặt mũi tươi cười đón người: bá chủ trung tâm thương mại còn theo đuổi ngôi sao?! Chỉ trách cái này không thể viết, không thì tức khắc thành đầu đề hôm nay, không ngờ một người mới như Lâm Kỳ Dương, lại có fan lớn như vậy?

Vương tổng nói nói mấy câu đuổi phóng viên đi, ôm hoa đi lên sân khấu.

Lâm Kỳ Dương chờ người đi tới liền hơi hơi sửa sang quần áo một chút, gã mang khuôn mặt tươi cười nhìn dưới sân khấu, nghĩ mình phải làm sao đối mặt hoa tươi mà Vương Hoài Phong đưa tới.

Vương tổng từng bước từng bước đi đến, lúc bước qua bên người Lâm Kỳ Dương, một giây cũng không ngừng lại, đưa hoa tới tay Quý Văn Cảnh, từ nãy Quý Văn Cảnh đã chưa hoàn hồn nổi, cậu dần dần nhận hoa, ngẩng đầu nhìn Vương Hoài Phong, nhỏ giọng hỏi: “Sao anh lại tới đây.”

Vương tổng giàu nứt đổ đổ vách: “À, quên nói với em, trung tâm thương mại này là anh mở, ngày hôm nay vừa vận đến đây mở cuộc họp.”

Hai người không coi ai ra gì nói nói mấy câu, Vương Hoài Phong quay người đối mặt khán giả, liếc mắt ra hiệu cho Đồng Minh, Đồng Minh lập tức lấy camera ra, đứng ở dưới đài thời khắc chuẩn bị.

Hần nói với Quý Văn Cảnh: “Đến đây, chụp chung lưu niệm một chút.” Nói xong một tay vỗ sau lưng đối diện ống kính, nhếch miệng, kèm theo một tiếng tách, camera cố định hình ảnh Vương tổng nhắc tay làm chữ “V” cùng với Quý Văn Cảnh vẽ mặt ngây ngốc.

Vương tổng nổi bật một vòng xong chuẩn bị xuống đài, cái tay ở sau lưng đột nhiên bị kéo lại, hần quay đầu nhìn nhìn Quý Văn Cảnh, thấy lỗ tai cậu đỏ bừng thấp giọng nói: “Hoạt... hoạt động của em sắp kết thúc, anh có thể chờ em cùng nhau về nhà không?”

Vương Hoài Phong xoa xoa ngón tay cậu, đáp một tiếng xong đi xuống đài, quá trình tặng hoa chụp ảnh chung không quá năm phút đồng hồ, mà các vị phóng viên bởi vì Vương Hoài Phong dạo qua một lần như thế, về mặt thái độ hoặc nhiều hoặc ít cũng khá hơn chút.

MC nhìn thấy sắc mặt Lâm Kỳ Dương âm trầm, vội vàng đi lên qua loa kết thúc phân đoạn phỏng vấn không cần thiết này.

Trở lại hậu trường, Quý Văn Cảnh tránh né Lâm Kỳ Dương, chào hỏi Lý Thịnh, vội vã chạy tới garage chuyên dụng của Vương tổng.

Không biết là đi quá nhanh quá vội vàng, hay là do trong nhà để xe quá yên tĩnh quá trống trải, cậu càng tới gần càng cảm thấy tim đập nhanh hơn, mãi đến khi nhìn thấy Vương Hoài Phong dựa vào trước xe hút thuốc, âm thanh trong lồng ngực nhảy lên như là đạt tới đỉnh điểm, như trống như sấm, chấn động đến mức vành tai cậu đỏ chót, cậu vội vàng đứng lại, ôm kín một bên tai che giấu.

Wương Hoài Phong nghe thấy tiếng bước chân quay đầu nhìn cậu: “Kết thúc rồi à?”

Quý Văn Cảnh thả tay xuống “ưm” một tiếng, đi tới bên cạnh hắn.

Nhìn mặt Quý Văn Cảnh đỏ lên, Vương tổng đau lòng một phen, nghĩ hoạt động ngày hôm nay ít nhiều vẫn ảnh hưởng đến tâm trạng cậu, hắn giơ tay lên ôm người vào trong lòng, trầm thấp nói: “Không sao rồi, buổi tối muốn ăn gì?”

Quý Văn Cảnh nghe giọng nói từ tính, tim đập càng nhanh hơn, cậu dựa vào ngực Vương Hoài Phong, nhỏ giọng nói: “Cám ơn anh.”

Wương tổng xoa nhẹ mái tóc cậu, vênh váo hò hét: “Cám ơn cái gì mà cám ơn, đã nói rồi, kết hôn với anh không ai dám bắt nạt em hết.”

Sau khi về nhà hai người cùng làm một bữa cơm rau dưa, Quý Văn Cảnh vẫn đứng ở chỗ cũ hỗ trợ, nhưng cậu luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, tay không tự chủ chạm vào nhau, khiến từ đầu ngón tay đến trong lòng cậu dấy lên từng trận cảm giác khác thường, cậu ngơ ngác nhìn lưng vai cao to dày rộng trước mặt, lặng lẽ đỏ ửng vành tai.

Ăn cơm tối xong, Vương Hoài Phong nhận một cú điện thoại, quay đầu đến thư phòng làm việc.

Quý Văn Cảnh ngồi ở trong phòng không biết đang suy nghĩ gì, chuông điện thoại đột ngột vang lên, cậu vội vàng nhận nghe, Lý Thịnh ở đầu kia kích động rống to: “Em lên top rồi kìa!!”

“A...”

“A cái gì mà a! Lên top đó!! Em với Vương Hoài Phong!”

Quý Văn Cảnh nghe xong không phản ứng gì, chỉ “ồ” một tiếng.

Lý Thịnh kích động vỗ bàn: “Ha, anh nói sao em không có chút nào kinh ngạc thế?”

“Cái này em có thể ngờ được, hiện trường nhiều fan như vậy, không thể không ai đăng.”

Lý Thịnh như là hít một hơi thuốc lá: “Em đó, lần này chúng ta đỡ phải tuyên truyền, anh nghe tâm trạng em không tốt lắm hả? Làm sao? Bị đám phóng viên hiện trường ảnh hưởng à?”

“Cái này thì không có...”

“Anh cũng nghĩ là không, vậy là chuyện gì xảy ra?”

Quý Văn Cảnh ngẩng đầu nhìn ngoài cửa, xoắn xuýt vài giây, đứng dậy đi đóng cửa lại, như là sợ ai đột nhiên vào phòng, còn cố gắng dùng thân thể chặn cửa lại.

Bên Lý Thịnh lại hỏi thêm một lần, cậu mới hơi ngượng ngùng nhỏ giọng hỏi: “Anh Thịnh, anh có thích ai chưa?”

“Hả? Đương nhiên là có, sao đột nhiên hỏi cái này?”

“Vậy... đó là cảm giác thế nào?”

“Cảm giác? Chuyện này làm sao nói được, thích chính là thích thôi, em làm sao vậy, thông suốt hả?! Aizz anh nói với em rồi nha Quý Văn Cảnh, chúng ta mới vừa tái xuất giang hồ, em tuyệt đối đừng làm ra tình yêu gì đó cho anh nhé.” Tiếp đó liền hống chuyện nói: “Em thích ai, không phải là Vương Hoài Phong chứ?”

Quý Văn Cảnh cúi đầu nhìn dưới đất, chần chờ một chút, dần dần gật đầu: “Em cũng không biết có phải là thích hay không, chỉ là nhìn thấy anh ấy sẽ khó giải thích được mà tìm đập nhanh hơn... Không dám nhìn vào mắt anh, trước hôm nay em cũng không có như vậy, em, em thích anh hả?”

Lý Thịnh rất có kinh nghiệm suy tư một chốc: “Triệu chứng của em rất không ổn.”

“Em... em cảm thấy anh rất tốt.” Nói xong ánh mắt ảm đạm đi một ít: “Nhưng mà anh có người trong lòng rồi.”

Lý Thịnh rất không có lòng thông cảm bật cười: “Thảm vậy? Vậy em định làm thế nào?”

Quý Văn Cảnh nắm tay lại: “Nhưng người kia hình như không thích anh, anh Thịnh, anh nói xem em có thể theo đuổi anh không?”

“À? đương nhiên có thể, hiện tại hẳn độc thân nhỉ? A không đúng, không phải hai người kết hôn rồi à...” Lý Thịnh yên tĩnh vài giây, phản ứng lại: “Hai người đã kết hôn rồi còn muốn làm ba cái trò theo đuổi không theo đuổi gì?”

Quý Văn Cảnh vội vàng nói: “Nhưng bọn em cũng không phải là vì yêu mà tiến tới với nhau, em muốn theo đuổi anh, sau đó nói cho anh biết tâm ý của em...” Nói còn chưa dứt lời, liền nghe thấy tiếng gõ cửa “cộc cộc” vang lên, cậu sợ đến vội vàng cúp điện thoại, mở cửa ra.

Vương Hoài Phong cầm điện thoại di động, thoát nhìn như tâm trạng không tệ, hẳn thấy Quý Văn Cảnh mở cửa cấp tốc như thế, nhíu mày: “Sao lại nhanh vậy.”

Quý Văn Cảnh suy nghĩ một chút nói: “Mới nãy đang gọi điện thoại, anh Thịnh nói chuyện ngày hôm nay đã lên top, có ảnh hưởng gì với anh không?”

Vương tổng thờ ơ để điện thoại sang một bên, cởi áo ra chuẩn bị tắm rửa: “Không sao hết.” Vừa nói vừa cúi đầu cười xấu xa hỏi: “Cái này có tính là scandal không?”

Quý Văn Cảnh nhìn đường nét eo thân hoàn mỹ của hắn, ánh mắt né tránh: “Cũng tính.”

“Vậy anh có phải là fan đầu tiên có scandal với em không?”

“Ừm... phải “

Nghe thấy câu trả lời của cậu, tâm trạng tốt của Vương tổng tức khắc tăng lên vài bậc, hẳn đi vào phòng tắm thiếu chút nữa há miệng há t ử, nhưng vì bảo vệ hình tượng vĩ đại hôm nay, lại khó khăn nín về.

Quý Văn Cảnh một mình đứng ở trước giường nhìn về phía phòng tắm, đột nhiên như là nghĩ tới điều gì đó, chợt mở ngăn kéo đầu giường ra tìm kiếm, qua hồi lâu, cậu có chút khổ não nắm tóc đứng thẳng người dậy: Kỳ quái, quyển sách quyển r ữ nam thần kia đâu rồi...

Hết chương 6

7. Chương 7

Dư luận internet lên men như thế nào hai người đều không để ý, Vương Hoài Phong cực vui vì được quần lầy Quý Văn Cảnh, scandal càng nhiều càng tốt, còn Quý Văn Cảnh vốn không quá để bụng những chuyện này, cũng không quan tâm mọi người nói thế nào, chỉ có một mình Lý Thịnh tự hào hức chùng mấy ngày, còn nhân cơ hội vớt mấy bộ phim lớn cho Quý Văn Cảnh.

Giới giải trí thay đổi trong chớp mắt, chỉ cần có tin tức có mảnh lời, ai quan tâm có phải bạn bè bồi quần thân hay không.

Cách lúc vào đoàn còn một tuần, Vương Hoài Phong ngồi ở trong phòng làm việc, đang trầm tư làm sao có thể tăng tiến một chút tình cảm trước khi tiểu nam thần đi, Đồng Minh đứng ở một bên làm quân sư quạt mo: “Không bằng, rượu vang hoa hồng bữa tối ánh nến?”

Vương tổng lắc đầu: bình thường.

“Không thì, tới nhà gỗ trên đỉnh núi ở chỗ đài ngắm cảnh, bắn pháo hoa?”

Vương tổng lắc đầu: Dung tục.

“VẬY... ĐẶT BAO HẾT RÁP XEM PHIM KINH DỊ NỬA ĐÊM?”

Trong rạp chiếu phim đen thui lụi, Quý Văn Cảnh nước mắt rùng rùng tòng vào lòng Vương tổng ôm thật chặt hông hắn, giọng run rẩy: “Vương Hoài Phong, em sợ.”

Vương tổng nhấc tay nắm chặt cằm cậu, thâm tình chân thành: “Đừng sợ, có anh đây.” Trong lúc đối diện, hai người chậm rãi dán vào nhau, cuối cùng đôi môi kề vào, đầu lưỡi quấn lấy, mút mát hôn môi...

“Vương tổng?” Đồng Minh thấy Vương Hoài Phong thất thần, quơ quơ tay gọi một tiếng: “Vương tổng?”

Vương Hoài Phong hoàn hồn lại từ trong ảo tưởng, lật lật văn kiện, giương mắt nói: “Ráp chiếu phim thì thôi đi, gần đây em ấy cũng không tiện ra ngoài. Cậu tìm cho tôi mấy bộ phim kinh dị đi.” Nói nói giọng liên cường điệu thêm: “Phải kinh dị nhất.”

Tan tầm trở về, Quý Văn Cảnh đã chuẩn bị xong bữa tối, ngày hôm nay cậu không có tự mình làm, mà là để dì giúp việc hỗ trợ rán hai miếng beefsteak, học theo phim tình yêu mình từng quay mà chuẩn bị bữa tối dưới ánh nến, tạo nên một bầu không khí lãng mạn.

Sắp xếp xong xuôi, cậu hơi có chút căng thẳng, nhưng nếu đã xác nhận tâm ý của mình, thì không thể nhút nhát nữa, cậu hít sâu thêm dũng khí cho chính mình.

Vương Hoài Phong thừa dịp lên lầu thay quần áo, len lén đem đĩa video Đồng Minh tìm tới đặt ở trong phòng, xong liền thoả mãn đến phòng ăn.

Ánh đèn trong phòng ăn mờ tối hơn trước đây rất nhiều, trên bàn ăn giản dị đặt một bó hoa hồng đỏ tươi ướm ất, hai bên đối diện bày hai bộ dao nĩa, trên chân nến từ lúc mua về chưa từng đựng tới tỏa ra ánh sáng màu vàng ấm áp, Quý Văn Cảnh ngồi ở sau ánh nến, đối mặt hân ngượng ngừng cười cười: “Vẫn muốn cảm ơn anh, cho nên nhờ dì hỗ trợ chuẩn bị bữa tối này.”

Vương Hoài Phong ngồi xuống nhìn beefsteak trước mắt, cảm thấy sáng lờ lập loá, hân hắng giọng: “Đã nói, không cần cảm ơn.”

Mấy tiếng đồng hồ trước Vương tổng còn ở trong văn phòng ghét bỏ loại mô thức này bình thường, đã sớm quên sạch lời mình nói, hắn cầm lấy rượu vang Quý Văn Cảnh đã rót sẵn uống một hớp, lại cảm thấy ngọt ngào đến lạ.

Sau khi ăn xong hai người ăn ý thu dọn bát đĩa, Vương tổng nắm lấy cơ hội, trả lễ lại: “Nếu em khách khí với anh như vậy, vậy anh cũng phải cảm ơn em khổ cực bố trí bữa tối.”

Quý Văn Cảnh vội vàng xua tay: “Em không cần anh cảm ơn em.”

Wương tổng nhướn lông mày, vô cùng bá đạo: “Sau này em cảm ơn anh một lần, anh liền trả lại em một lần.”

Quý Văn Cảnh thấy cự tuyệt không được, có chút khó xử ngắc đầu hỏi hần: “Anh chuẩn bị làm sao cảm ơn em...”

Wương tổng sờ cằm làm bộ suy nghĩ một chốc: “Mời em, ở nhà xem phim nhé.”

Nghe quà cảm ơn giản dị tự nhiên như thế, Quý Văn Cảnh lập tức cong cong vành mắt: “Được.”

Thu dọn xong bàn ăn trở về phòng, Vương tổng tùy ý lấy ra mấy đĩa phim đã sớm chuẩn bị, hỏi: “Chỉ có phim kinh dị, thế nào?”

“Ừm, được.”

Trong phòng chỉ có màn hình trên vách tường lóe sáng, vì muốn có hiệu quả kinh dị đột xuất, Vương tổng còn cố ý tắt hết đèn, hiệu ứng khủng bố 3D vờn quanh có thể so với rạp chiếu phim, nội dung phim mạo hiểm kích thích kinh dị hồi hộp bạo lực máu me, nên có thì một chút cũng không thiếu.

Quý Văn Cảnh xem đến tập trung, nghe đâu bộ phim vẫn luôn là phim cấm, không biết Vương Hoài Phong làm sao tìm được, cậu vừa định quay đầu hỏi một chút, đột nhiên phát hiện người kia vốn dĩ sóng vai ngồi, không biết sao lại lui về phía sau một ít, cậu xuyên thấu qua ánh đèn hắt ra từ màn hình, quay đầu nhìn sang.

Chỉ thấy Vương tổng khí vũ hiên ngang cao to uy mãnh, giờ phút này cứng ngắc cả người độ mắt cú vọ với màn hình, Quý Văn Cảnh nhìn dáng vẻ của hần thiếu chút nữa cười ra tiếng, cậu hỏi: “Vương Hoài Phong, anh sợ sao?”

Wương tổng nghe thấy âm thanh cứng còng quay đầu, nghiêm túc nói: “Không sợ.”

“Ồ.” Quý Văn Cảnh nhin cười tiếp tục xem phim, nhưng này lần lực chú ý của cậu đã không thể tập trung trên phim nữa, người ở bên cạnh cứ luôn từng chút từng chút nhích về phía sau, tròn mắt cậu xoay chuyển hai vòng, đột nhiên không hề có dấu hiệu duỗi tay nắm chặt cổ tay Vương Hoài Phong, Vương tổng bị xúc cảm bất thành linh dọa giật nảy mình, hần cúi đầu nhìn, xác định là Quý Văn Cảnh mới thở phào nhẹ nhõm, tiếp đó hết sức kiên cường nói: “Sao, sợ hả?”

Quý Văn Cảnh khẽ cười “ừm” một tiếng, lùi tới bên cạnh hắn, sau đó lặng lẽ quẩn lấy mấy ngón tay hắn, phim mới chỉ phát nửa tiếng, mà Vương tổng đã không còn bất kỳ đường lui nào, hắn cầm ngược lại bàn tay Quý Văn Cảnh, tận lực cho mình chút cảm giác an toàn.

Bộ phim gần hai tiếng đồng hồ cuối cùng cũng kết thúc, Vương Hoài Phong thở phào nhẹ nhõm, nhíu miệng khinh thường nói: “Vây cũng chả có gì đáng sợ.”

Quý Văn Cảnh mở đèn đầu giường, nhìn sắc mặt hắn trắng bệch còn muốn giả vờ giả vịt, gật đầu nghiêm túc nói: “Vây chúng ta xem thêm một bộ đi.” Nói xong liền muốn đi đổi đĩa, Vương Hoài Phong hấp tấp kéo cậu lại, nghiêm trang nhìn đồng hồ: “Không phải em sợ hãi, thôi muộn lắm rồi, ngày mai còn phải đi làm nữa.”

Đêm khuya người vắng, người bên gối lăn qua lộn lại làm sao cũng ngủ không được, Quý Văn Cảnh siết nắm tay mình, do dự hồi lâu, rốt cuộc vén chăn lên, lặng lẽ kề sát tới cạnh Vương Hoài Phong, cậu vốn muốn nói gì đó, nhưng còn chưa mở miệng đã bị đôi tay mạnh mẽ ôm vào trong ngực, Vương Hoài Phong như là cuối cùng cũng bắt được cọng cỏ cứu mạng, thở phào nhẹ nhõm, sau khi cảm giác kinh dị bay mất, Vương tổng tức khắc hoàn hồn, hắn thấp giọng hô một tiếng: “Quý Văn Cảnh?”

Người trong ngực không trả lời, mà là vui vẻ khò khò, Vương tổng yên lòng, hôn một cái trên đỉnh đầu cậu, tự an ủi mình: Không sao, con người đều có điểm yếu mà.

Sáng sớm thức dậy, Quý Văn Cảnh phát hiện mình vẫn nằm ở trong ngực Vương tổng, cậu dụi dụi mắt hỏi: “Ngày hôm nay không phải cuối tuần, không cần đi làm sao?”

Wương tổng cầm đồng hồ đeo tay ở một bên qua, tiếc nuối nói: “A đến muộn rồi, không thể làm gì khác ngoài nghỉ ngơi một ngày rồi.” Nói xong ôm cậu chặt hơn chút, điệu bộ chưa tỉnh ngủ xấp tới bên tai cậu cọ cọ: “Ngủ tiếp một lát.”

Lần này vừa ngủ mặc kệ là thật hay giả, ngủ thẳng đến mười giờ mới dậy, bởi phim kinh dị tối hôm qua không đạt được hiệu quả nên có, Vương tổng bắt màn hết sức.

Hắn thừa dịp Quý Văn Cảnh rửa mặt ngồi ở trên giường suy nghĩ, buổi sáng nắng đẹp, xuyên qua cửa sổ chiếu lên người Vương tổng hệt như phủ lên một tầng sáng nhu hòa, Quý Văn Cảnh rửa mặt đi ra kinh ngạc nhìn hắn, quên đi việc dời mắt.

Cậu đỡ ửng lố tai đi tới bên giường, chủ động mời: “Wương Hoài Phong.”

Wương tổng đội cái đầu tóc ngắn ngang nâng mắt hỏi: “Làm sao vậy?”

“Em dạy anh đánh đàn nha.”

Ngoài mặt Vương Hoài Phong thì đang suy nghĩ, nhưng trong lòng lại vỗ tay cái đập: Đánh đàn tốt á!

Cùng ngồi song song, bốn tay đánh liên tục, đầu ngón tay chạm vào nhau điện giật xèo xèo, âm nhạc tuyệt diệu kèm theo không khí vi diệu, ngón tay vuốt ve eo nhỏ, môi răng hòa vào nhau tương giao...

“Được.”

Hai người ăn cơm trưa xong cùng đến phòng đàn ở lầu ba, Vương Hoài Phong không có trang trí nơi này, ngoại trừ một chiếc đàn dương cầm, một cái thảm len trải nền, thì không còn vật trang trí gì khác.

Trên cái ghế chơi đàn duy nhất, hai người ngồi song song, Quý Văn Cảnh tìm một ca khúc từ trên mạng, để tựa vào trên giá.

Trước tiên cậu đánh sơ sơ một lần, sau đó nghiêm túc nói với Vương Hoài Phong: “Anh ấn nơi này, em ấn nơi này, như vậy là chúng ta có thể đàn ra một ca khúc rồi.”

Lời nói quen thuộc phát ra từ trong miệng Quý Văn Cảnh, khiến Vương tổng hoảng hốt trong tích tắc, hấn duỗi ngón tay khớp xương rõ ràng ra, ấn “tưng tung” hai cái, đôi mắt sâu không thấy đáy nhìn Quý Văn Cảnh: “Như vậy à?”

“Đúng, sau đó liền ấn chỗ này... Anh nhớ kỹ mấy phím này trước đi.” Nói xong do dự vài giây, như là làm điều thừa nắm chặt ngón tay Vương Hoài Phong, ấn trên phím đàn.

Vương tổng bị chiếm hời, mà trong lòng còn rất mỹ mãn, lúc học tập cố ý ấn sai nhiều lần, để người ta tay cầm tay đến dạy mình.

Hai người một người giả bộ sai lầm, một người lòng đầy mong đợi sai lầm.

Học gần hai tiếng đồng hồ, thậm chí ngay cả một đoạn cũng không học xong. Quý Văn Cảnh cảm thấy như vậy không phải cách, cậu suy nghĩ một chút, nói với Vương Hoài Phong: “Em dạy anh chút căn bản trước nha?”

Vương Hoài Phong nghiêm túc gật đầu: “Ok.”

Quý Văn Cảnh xuống lầu tìm giấy bút. Hai người từ trên ghế chơi đàn chuyển xuống thảm trải sàn, cậu để trang giấy lót trên một quyển sách nổi tiếng thế giới, đơn giản vẽ ra hình phím đàn, sau đó quay đầu nhìn về phía Vương Hoài Phong: “Em bắt đầu nói đây.”

Vương Hoài Phong vừa nghe thật sự phải học tập, thiếu chút nữa ngáp dài cả ra, hấn vội vàng ngồi thẳng người, nom bộ dạng khắc khổ nghiên cứu, nghiêm túc học tập: “Em nói đi.”

“Đàn dương cầm truyền thống tổng cộng có 88 phím, số ít là 85 phím, còn có một vài trị số làm theo yêu cầu sẽ có không ít khác biệt, anh mới vừa tiếp xúc phải hiểu được một số nốt nhạc, solfège và ký âm...”

Ánh nắng ấm áp sau giờ Ngọ sưởi người ta đến buồn ngủ, Quý Văn Cảnh vừa nói vừa viết viết vẽ vẽ trên giấy, không biết qua bao lâu, vai trái đột nhiên nặng xuống, lời cậu còn chưa nói hết, ngậm trong miệng liền lặng lẽ nuốt trở vào, mái tóc chưa hề chải chuốt dựa vào hõm cổ cậu có hơi ngứa, cậu thẳng người ngồi yên một chỗ, nghiêng đầu sang.

Rèm mi dày rậm đổ xuống một loạt bóng tối trên mặt, sống mũi cao, đường cằm hoàn mỹ, lúc mở mắt ra cười xấu xa, mang theo một chút lưu manh không dễ phát hiện, lúc nhắm mắt lại yên tĩnh ngủ, lại khiến người ta cảm thấy dịu dàng đến lạ thường.

Cậu nhìn một chút, đột nhiên dời mắt về, nắp bút trên tay theo bản năng đóng lại, gió nhẹ xuyên thấu qua cửa sổ khiến tấm rèm nhạt màu phơ phất, cậu gắng sức giữ cho vai trái mình bất động, xoay người qua, len lén hôn lên chóp mũi Vương Hoài Phong.

Tiếng tim đập kịch liệt lấp đầy khoang ngực, Quý Văn Cảnh dừng lại vài giây, vừa muốn rời đi, đột nhiên cảm giác cổ tay căng lên, tiếp đó cả người bị thứ gì đó đè ở trên thảm trải sàn, cậu trợn mắt lên thấy rõ cái người cười xấu xa phía trên, không biết mở miệng thế nào, Vương Hoài Phong thấy cậu ngu cả người, cọ ở bên tai cậu thấp giọng cười nói: “Xấu xa, em hôn lên anh.”

“Em...” Quý Văn Cảnh bị hấn tóm gọn, hoàn hồn lại ánh mắt né tránh mở miệng: “Em, em không biết anh giả bộ ngủ...”

Tim Vương tổng chạy marathon, trên mặt lại hết sức thông dong, hấn nắm cầm Quý Văn Cảnh khiến cho hai người đối diện: “Tại sao hôn lên anh?”

Cặp mắt Quý Văn Cảnh sạch sẽ trong suốt, cậu yên tĩnh vài giây, nhìn Vương Hoài Phong thẳng thắn nói: “Em cảm thấy anh rất tốt, em... em thích anh.”

Vừa dứt lời liền cảm thấy cổ tay bị siết chặt, Vương tổng không ngờ là để tránh né dạy học, mình chỉ giả bộ ngủ một chỗ, lại chiếm được một nụ hôn bất ngờ, càng không ngờ rằng, lại nghe được tiểu nam thần tỏ tình với mình.

Hấn có chút không tin nổi choáng váng vài giây, trong tay đột nhiên trống rỗng, Quý Văn Cảnh thoát khỏi tay hấn, ôm lấy cổ hấn, lần thứ hai nghiêm túc nói: “Vương Hoài Phong, em thích anh.”

Vương tổng còn chưa hoàn hồn lại từ trong sự khiếp sợ và vui sướng cực lớn, đôi môi đã bị cấp tốc niêm phong lại, đầu lưỡi ướt át run rẩy cạy khóe miệng hấn ra, chủ động quấn lấy hấn tỉ mỉ hôn mút.

Mặt trời ngả về tây, một vệt nắng chiều đỏ cam ở nơi xa chân trời, từ xa xa nhìn lại, trong nét xấu hổ mang theo vẻ sáng đẹp rạng ngời

8. Chương 8

Ngón tay khớp xương rõ ràng, qua lại vuốt nhẹ bên bờ eo mịn màng căng bóng, đầu lưỡi thô ráp từ trong khoang miệng ướt át mang ra một chút nước bọt thấm ướt xương quai xanh nhô lên, phác hoạ thành tranh, từng cái cúc áo dễ dàng mở ra, đầu vú nấp ở bên trong hệt như sợ hãi mà ưỡn lên.

Ngón tay bên eo tìm được mục tiêu mới, theo đường bụng chậm rãi nhích lên trên, đầu lưỡi thô ráp không chịu cô đơn, như là đang độ sức với ngón tay, từ cần cổ một đường trượt xuống.

“A...” Một đầu vú bị khoang miệng ẩm áp ngậm vào liếm láp, một bên khác bị ngón tay thô cứng nhanh chóng vò nắn, Quý Văn Cảnh chưa bao giờ cảm nhận kích thích như vậy, cậu nhỏ giọng rên rỉ, chặt chẽ bám lấy vai Vương Hoài Phong.

Đầu lưỡi liếm láp hồi lâu, rốt cuộc bỏ qua đầu vú đáng thương dập dính ánh nước, Vương Hoài Phong nhìn cái người đầy mắt ửng hồng, hôn lên đôi môi cậu, một lần nữa quần quýt lấy nhau.

Bàn tay từ trước ngực một đường dời xuống bụng dưới, lại từ bụng dưới trượt vào cái quần còn chưa cởi ra. Giữa lớp lông không dày, cất giấu một vật nhỏ lén lút cứng lên, Vương Hoài Phong nhếch miệng, chậm rãi tuốt lên xuống.

Quý Văn Cảnh bị đôi môi hần che lấp không có cách nào lên tiếng, chỉ có thể rên rên rỉ rỉ, từng trận khoái cảm từ dưới bụng kéo tới, tràn vào tứ chi, vốn dĩ còn có thể dây dưa với đầu lưỡi hần, lại bởi cao trào gần tới mà chỉ có thể mặc cho người ta dây dưa, tốc độ trên tay Vương Hoài Phong càng lúc càng nhanh, đôi mắt thâm thúy của hần nhìn chăm chăm người dưới thân mặt mày ửng hồng không khống chế được, đều là yêu thích.

Tiếng rên rỉ bên tai kéo dài dày đặc, Quý Văn Cảnh bị giọng của mình làm cho xấu hổ toàn thân ửng hồng, cậu gờ cổ tay lên vừa định cắn trong miệng, liền bị Vương Hoài Phong đầy bụng ý nghĩ xấu đè trở lại, hần cúi đầu ngậm lỗ tai Quý Văn Cảnh, khàn khàn nói: “Kêu đi, em tai.”

Quý Văn Cảnh hết cách, chỉ có thể nhỏ giọng xin tha: “Chậm... chậm chút... muốn ra...” Vừa dứt lời, tốc độ dưới thân liền nhanh thêm mấy phần, cậu bầu vú vai Vương Hoài Phong, chặt chẽ co rút ngón chân mình, cuối cùng phóng thích ra ngoài.

Tinh dịch màu trắng đầy tay từ dưới lên trên bắn đầy người, cậu hơi mở mắt, chỉ thấy Vương Hoài Phong chống cánh tay ngậm cười nhìn cậu, cậu còn chưa mở lời, đã thấy Vương tổng liếm liếm ngón tay, sau đó như là phát hiện bí mật gì, khàn khàn nói: “Ngọt.”

Bộ dạng sexy khiến Quý Văn Cảnh nhìn mà trợn trừng mắt: “Anh...”

“Đi thôi, đi tắm.” Vương tổng giúp đỡ tiểu nam thần giải quyết xong liền muốn đứng dậy, đột nhiên bị nắm lấy cổ tay, Quý Văn Cảnh khẽ thở gấp hỏi: “Không làm à...”

Vương tổng tiếc nuối điểm điểm chớp mũi cậu: “Không có bao, ngày khác đi.”

“Không cần.”

“Hả?”

Quý Văn Cảnh ngồi dậy chủ động liếm liếm đôi môi hắn, nghiêm túc nói: “Có thể không cần bao.”

Vương Hoài Phong lẳng lặng nhìn cậu vài giây, xoa đỉnh đầu cậu, xác nhận lại: “Thật sự có thể sao?”

“Ừm.”

Vương Hoài Phong chưa bao giờ là thân sĩ, nhịn nhiều năm như vậy, rốt cuộc chờ đến ngày thích nhau, hắn không tiếp tục do dự, lại hôn lên một lần nữa.

Tuy Quý Văn Cảnh đáp ứng thẳng thắn, nhưng lúc làm thật lại thẹn thùng không dám mở mắt ra, cậu trần trụi nằm ở trên thảm lông cừu mềm mại, hậu huyệt căng mịn, ngay cả ngón tay dính đầy tinh dịch cũng rất khó tiến vào, tuy rằng Vương Hoài Phong đã tưởng tượng cảnh này vô số lần, nhưng thật sự đến lúc này, lại sợ làm đau người ta quá, hắn suy nghĩ một chút, ôm lấy Quý Văn Cảnh, làm cho cậu nằm nhoài trên cây dương cầm màu trắng sáng.

Quý Văn Cảnh không hiểu ý hắn, nhưng lại không tiện mở miệng, chỉ có thể tựa đầu vào trong cánh tay, tùy ý Vương Hoài Phong muốn làm gì thì làm.

Cánh mỏng no đủ bị hai bàn tay to tóm lấy xoa bóp, chỗ nhăn nheo dính không ít tinh dịch dùng để bôi trơn, cậu nhắm mắt lại chờ đợi ngón tay xâm nhập, nhưng ấm áp mềm mại đột nhiên xuất hiện làm cho cậu cả kinh toàn thân run rẩy.

Đầu lưỡi lướt qua kẽ mỏng cậu, rìa hậu huyệt mẫn cảm rõ ràng cảm nhận được hạt tròn thô ráp, bàn tay xoa bóp mỏng, không biết từ lúc nào đã dời lên hai viên tròn nhỏ ở trên, cái chỗ mới vừa bắn của cậu, bị kích thích lần thứ hai đứng thẳng lên. Đầu lưỡi ướt át không ngừng rong chơi tại miệng huyệt, mãi đến tận khi chậm rãi thăm dò vào trong vách mấy centimet, hai chân Quý Văn Cảnh như nhũn ra đứng thẳng không được, cậu theo bản năng vặn vẹo hông hai lần, nhỏ giọng nói: “Tay... ngón tay... có thể vào được...”

Vương Hoài Phong ngẩng đầu lên từ giữa kẽ mỏng, thấp giọng cười nói: “Gấp gấp như vậy?”

“Không...” Còn chưa phản bác, ngón tay thô cứng đã thuận theo vị trí vừa nãy trực tiếp xuyên vào, thịt mềm trong vách tức khắc dây dưa kéo lại ngón tay, Quý Văn Cảnh cũng không rảnh biện giải cho mình nữa, chỉ có thể nhũn chân, kéo dài rên rỉ, mãi đến tận khi chứa hai ngón tay, cậu mới quay đầu nhìn về phía Vương Hoài Phong, đỏ mặt mờ mịt: “Có thể... có thể vào rồi...”

Vương Hoài Phong đứng dậy đề ở trên người cậu, hôn chớp mũi cậu một cái, dùng thanh quần gợi cảm ghé vào lỗ tai cậu nói: “Đau thì phải nói với anh.”

Độ dài thô cứng của ngón tay không thể đánh đồng với cự vật trong quần, miệng huyết bị mở ra chậm rãi, một tay Vương Hoài Phong giúp cậu tuốt dương vật đứng thẳng, một tay không ngừng xoa tóc cậu triển miên hôn môi với cậu.

Tiếng thở dốc gấp gấp kèm theo thở dài thoả mãn, cái thứ khổng lồ rốt cuộc cũng đâm vào hậu huyết mềm mại, Vương Hoài Phong liếm giọt mồ hôi bên trán cậu, khàn giọng nói: “Anh chuyển động đây.”

Quý Văn Cảnh khẽ đáp lời: “Được...”

Vách trong ẩm áp cắn chặt lấy cự vật thô cứng, kèm theo ra vào và tuốt ống từ từ nhanh chóng, Quý Văn Cảnh không khổng chế được bắn ra lần thứ hai, trên dương cầm trắng sáng dính lấm tấm chất lỏng trắng sữa, không phân biệt rõ, nhưng lại phản chiếu lấp lóe.

Trong phòng đàn trống trải, tràn đầy tiếng thở dốc và tiếng thân thể va chạm, Quý Văn Cảnh bị ôm vào trong ngực, cổ họng phát ra tiếng rên rỉ, hai người đề lên nhau ngồi trên ghế chơi đàn, Vương Hoài Phong chôn ở cổ cậu liếm đường cong xinh đẹp dưới cằm cậu.

Quý Văn Cảnh lấy lòng hôn chớp mũi hần, mang theo tiếng tủi thân khẩn cầu: “Ra... ra đi, em, em không thể bắn nữa.”

Vương Hoài Phong cười xấu xa đỡ lấy cậu, lại nhanh chóng đảo quét mấy lần: “Vậy lần này cùng nhau đi.”

Từ lâu ba ôm người về phòng, Quý Văn Cảnh đã mệt đến mức nhắm mắt lại ngủ lim dim, Vương Hoài Phong mở nước nóng, thả tiểu nam thần của hần vào trong bồn, tắm rửa sạch sẽ, lại dùng khăn tắm bao lấy ôm trở về trên giường, sắc mặt ửng đỏ của Quý Văn Cảnh vẫn chưa biến mất, Vương tổng mắng cái thứ lại một lần nữa rục rà rục rịch của mình, hần hôn một cái lên mũi Quý Văn Cảnh, mặt mày ngậm cười: Rốt cuộc có được em rồi, tiểu nam thần.

Hừng đông ba giờ, Quý Văn Cảnh tỉnh lại từ trong mộng, toàn thân cậu bủn rủn, cổ họng khô ran, lặng lẽ chui ra từ trong lồng ngực Vương Hoài Phong, muốn xuống giường rót ly nước uống, hai chân còn chưa rơi xuống đất, đã thấy đầu giường đặt một cái ly giữ nhiệt, trong lòng cậu ẩm áp, cầm lên uống vào mấy ngụm.

Không biết là quá mức vội vàng, hay là giúp cậu tắm xong không để ý tới, rèm cửa sổ sát đất cũng không có kéo lại, ánh trăng sáng trong chiếu lên bàn sách chạm trổ hoa văn, có vẻ mơ mơ hồ hồ.

Quý Văn Cảnh cầm ly đi tới trước bàn, do dự vài giây, cầm khung ảnh bày ở trên bàn lên.

Khung ảnh có chút kỳ quái, bên trong không có ảnh, chỉ có một miếng vải bông màu xanh da trời, mặt sau khung ảnh từng đường từng nét viết ra ngày tháng năm, Quý Văn Cảnh lẳng lặng nhìn một chốc, liền thả

nó lại vị trí cũ.

Vương tổng mở mắt ra, vươn tay sờ phải khoảng không, hần ngồi dậy thấy trong phòng không có một bóng người, đại não trống rỗng vài giây, vội vàng đứng dậy dạo qua lầu trên lầu dưới một vòng.

Chẳng lẽ là nằm mơ?

Vương Hoài Phong chớp mắt hai lần, lại bấm cái đùi bự một phát: Shhh... Thật mẹ nó đau...

Hắn cầm điện thoại di động lên gọi một cú điện thoại cho Quý Văn Cảnh, vài giây sau đối diện nhận điện, xung quanh hình như có hơi hỗn độn.

Vương Hoài Phong hỏi: “Em ở đâu?”

“Anh dậy rồi hả?” Hình như Quý Văn Cảnh đi tới một nơi hơi hơi yên tĩnh: “Trước đó anh Thịnh gọi điện thoại nói phải vào đoàn phim sớm chút, em thấy anh ngủ say liền không đánh thức anh.”

“Em ở sân bay hả?”

“Ừm, chẳng mấy chốc sẽ lên máy bay.”

Vương tổng túm tóc đi tới trước cửa sổ, có chút lo âu hỏi: “Thân thể em thế nào? Có không khỏe hay không?”

Quý Văn Cảnh hiểu ra, lắp bắp nói: “Không, không, không có.”

Vương tổng hết sức vô tình vạch trần cậu: “Ngày hôm qua lúc anh giúp em tắm rửa nhìn thấy phía sau có hơi sưng, em...”

Nói còn chưa dứt lời đã bị Quý Văn Cảnh vội vàng cắt đứt: “Vương Hoài Phong! Em, em sắp lên máy bay, đến khách sạn lại gọi điện thoại cho anh.”

Trở lại phòng khách quý, Lý Thịnh ngẩng đầu nhìn cậu, nghi ngờ hỏi: “Đi WC trở về, sao mặt lại đỏ vậy?”

Quý Văn Cảnh ngượng ngùng nói: “Không có gì.”

Đúng giờ đúng giấc vào đăng ký, ngồi một chốc quả thật có chút không thoải mái, Quý Văn Cảnh mang đồ bị mất ngủ bù, sau khi tỉnh ngủ Lý Thịnh nói với cậu về tình huống gần đây: “Nhiệt độ của em với Vương Hoài Phong đã giảm xuống rất nhiều, bình luận tốt xấu đều có, xấu chiếm đa số, anh đoán rất nhiều phóng

viên đều chờ em lộ diện để moi tin, anh không thể trường kỳ ở bên này, trợ lý đã sắp xếp ổn thỏa cho em, mọi việc tự mình chú ý.”

“Ừm, em biết.”

“Thành Hải Entertainment vẫn luôn không có động tĩnh, hẳn là Vương Hoài Phong giúp em giải quyết, sau này em quay phim cho tốt, lấy ra tác phẩm hay, thời gian lâu dài mọi người cũng quên mất sự kiện kia, chúng ta không có chứng cứ chứng minh em bị gài bẫy, nói nhiều hơn nữa cũng không ai tin tưởng, hiện tại chỉ có thể ngậm bồ hòn thôi.”

Quý Văn Cảnh rũ mắt xuống, suy nghĩ một chút nói: “Em biết rồi.”

Chính như Lý Thịnh nói, cửa khách sạn bị một đám phóng viên chặn, thấy họ tới liền ủa lên, đặt câu hỏi đại thể đều là quan hệ giữa Quý Văn Cảnh và Vương Hoài Phong, Quý Văn Cảnh đề thấp vành mũ không trả lời, trễ nãi mười mấy phút rồi cuộc vào thang máy, trở về phòng.

Để hành lý dưới đất, gọi điện thoại cho Vương Hoài Phong, chuông reo hồi lâu cũng không ai nhận, cậu để điện thoại di động ở một bên chuẩn bị rửa mặt sạch sẽ rồi gọi lại. Quần áo còn chưa cởi xong, đã nghe thấy một tràng tiếng gõ cửa, cậu vội vàng mặc áo khoác vào lại.

Mở cửa phòng, Quý Văn Cảnh tức khắc choáng váng, qua vài giây mới không tin được mở miệng: “Vương Hoài Phong?!”

Vương tổng một tay dứt túi, hất cằm, cây ngay không sợ chết đứng hỏi: “Làm sao, ngủ anh xong liền chạy hả? Không muốn chịu trách nhiệm à?”

Quý Văn Cảnh không ngờ hắn sẽ hỏi như vậy, vội vàng giải thích: “Không phải không phải, là thời gian vào đoàn quá sớm, em không có lừa anh... cũng, cũng không phải không muốn chịu trách nhiệm...”

Vương Hoài Phong nhìn vẻ mặt cậu thành thật suýt nữa bật cười, hắn giơ tay ôm ngang Quý Văn Cảnh lên, tiện chân đá cửa căn phòng hảo hạng.

Quý Văn Cảnh còn muốn giải thích rõ ràng, lại cảm thấy mình bị nhẹ nhàng đặt ở trên giường, tiếp đó bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp mang theo ý cười của Vương Hoài Phong: “Đùa em thôi.”

“Em nói gì với anh, anh đều tin cả.”

Sau đó cười xấu xa moi từ trong túi ra một tuýp thuốc mỡ màu trắng, quơ quơ trước mắt Quý Văn Cảnh: “Cởi quần, bôi thuốc cho em.”

Mặt đỏ thẹn thùng trong dự đoán cũng không hề xuất hiện, phèo phỏ Vương tổng tiếc nuối đùa giỡn thất

bại, hần mới vừa mở thuốc ra, đột nhiên lại bị ôm thật chặt, trong lòng Quý Văn Cảnh triền miên mềm mại, đầy ngập cảm động lại có thêm vui mừng không nói ra được, cậu chôn trong cổ Vương tổng cọ cọ nói: “Vương Hoài Phong, anh thật tốt.”

Wương Hoài Phong sững sốt, một bụng nước vàng rút lại hết như thủy triều rút xuống, hần có chút lúng túng hiếm thấy, giơ tay xoa xoa tóc Quý Văn Cảnh nghiêm túc đứng đắn nói: “Không có gì, cần vậy.”

Ôm một chốc, Quý Văn Cảnh buông hần ra đứng dậy đi tắm rửa sạch sẽ. Tuy rằng phía sau không quá thoải mái, nhưng đi thì lại đi rất vững vàng, cơ mà vài bước từ bên giường đến phòng tắm, ở trong mắt Vương tổng lại trở thành đề nén đau nhức cũng không muốn lộ ra một chút yếu đuối trước mặt người yêu, lúc nghĩ đến người yêu, Vương tổng còn vênh cao khoe miệng vui vẻ chốc lát, lương tâm hần hơi hơi bần khoản, cầm thuốc mỡ tự mình kiểm điểm: mình thật đúng là rất xấu xa.

Gõ cửa hai lần, đặt thuốc mỡ ở bên ngoài phòng tắm, quay người gọi điện thoại cho Đồng Minh, dò hỏi vấn đề công việc.

Trời còn chưa sáng Quý Văn Cảnh đã phải rời giường trang điểm, bộ phim đầu tiên sau khi quay lại, Lý Thịnh giúp cậu tranh thủ được nhân vật nam thứ, diễn viên diễn chung cũng đã từng có tiếp xúc, tuy rằng không thân cận giống như trước, nhưng cũng không có cái kiểu tránh không kịp.

Cả buổi trưa coi như hài hòa, cậu đóng phim nhiều năm, kỹ năng diễn xuất thuần thục, không cần đạo diễn nói thêm gì, cũng có thể làm rất khá, ngày quay đầu đoàn phim an bài fan tham ban, Quý Văn Cảnh ngồi ở một bên xem kịch bản, nghĩ hần Vương Hoài Phong cũng đã về rồi.

Trợ lý tiểu Trần mà Lý Thịnh an bài đi quanh một vòng trở về, có chút không phục nói: “Anh tiểu Cảnh rõ ràng vào giới lâu hơn bọn họ, nhân khí cao hơn bọn họ, hiện tại gặp chuyện, mỗi người đều trốn xa như vậy. Còn đám fan đó nữa, chân trước nói yêu anh bao nhiêu, xoay mặt lại bởi vì tin tức giả tạo mà bôi đen anh theo.”

Quý Văn Cảnh nhìn hần thở phì phò, chớp mắt hai cái, cười nói: “Đây đều là chuyện thường tình, anh vốn cũng không có bạn bè gì trong giới, mọi người đều là quan hệ hợp tác, xã giao, anh có tài cán gì để người ta liêu cả tiền đồ đến bảo vệ anh? Fan cũng giống vậy, yêu thích anh là bởi vì tác phẩm nhân vật, giữa bọn anh ngoại trừ mấy cái đó thì cũng không có liên hệ thực chất gì khác, bọn họ cũng không mở được thị giác thượng đế (*thị giác thượng đế: giống như kiểu xem phim, biết tất cả mọi chuyện xảy ra, biết rõ ai tốt ai xấu ai làm gì*), cũng không ở bên cạnh anh để hiểu chân tướng, thì dựa vào cái gì mà dưới tình huống họ không thể chịu đựng được việc ở ngoài giới hạn đạo đức, lại cưỡng ép bọn họ chấp nhận tin tức mặt trái của anh?”

“Nhưng anh... nhiều năm như thế, vì chuyện này không phải tất cả đều hủy hết sao, lẽ nào thật sự phải ngậm bồ hòn giống như anh Thịnh nói, là em thì em không nhận được đâu, anh tiểu Cảnh anh chính là quá ngốc cứ nghĩ cho người khác quá nhiều, dùng lời trên mạng nói chính là... thánh mẫu!”

Quý Văn Cảnh từ trong kịch bản ngẩng đầu lên, suy nghĩ một chút: “Anh có thể hiểu được suy nghĩ của người khác, không có nghĩa là...” Nói nói, đột nhiên nhìn thấy phía trước không xa có mấy cô gái đến gần, đó là mấy fan ở ngoài vòng bảo hộ chào hỏi cậu trong hoạt động lần trước, trong tay mấy cô ấy cầm đồ ăn vặt, hoa quả, còn có quạt dán hình cậu, nhìn thấy nhân viên công tác đều sẽ lễ phép đưa lên một phần,

khỏe mắt Quý Văn Cảnh ửng đỏ, nhớ câu nói mà ngày hôm qua Vương Hoài Phong nói bên tai cậu, cậu nhìn về phía tiểu Trần nói tiếp: “Không có nghĩa là anh muốn bị oan ức, tuy rằng fan đã đi không ít, nhưng vì những người còn bằng lòng tin tưởng anh, anh vẫn phải tìm cơ hội chứng minh mình.”

Tiểu Trần vẫn thấy không đáng thay cậu, nhưng thấy fan càng ngày càng gần, liền điều chỉnh tốt biểu tình, mang theo khuôn mặt tươi cười đi qua hỗ trợ mang đồ.

Hết chương 8

9. Chương 9

Một chiếc xe việt dã khiêm tốn dừng ở chỗ cách đoàn phim không xa, trên cổ Đồng Minh mang một cái kính viễn vọng, trốn ở sau xe ngó đảo đảo, Vương Hoài Phong hít một hơi thuốc lá đập hẳn một cước: “Sao cậu hệt như đặc vụ vậy.”

Đồng Minh vội vàng đến gần nói: “Vương tổng, đồ ở cốp sau xe chúng ta đều không đưa ra được rồi, danh tiếng của anh đều bị mấy fan kia đoạt hết!”

Vương Hoài Phong chân dài dựa vào trên cửa xe, rất rộng lượng nói: “Chỉ mấy fan thôi mà, huống hồ mấy fan còn ở lại đó, rất quan trọng đối với em ấy.”

“Vậy đồ của chúng ta...”

Vương tổng thoát nhìn tâm trạng không tệ, không cần thận nói lỗ miệng: “Không đáng kể, đồ mà họ tặng cũng có một phần của tôi mà.”

Đồng Minh đầy mặt nghi vấn: “A? Ngài quyên tiền cho mấy cô ấy hả?”

Vương Hoài Phong hoàn hồn lại, cao lãnh phun vòng khói thuốc ra, im lặng không nói: Đương nhiên, là một fan hợp lệ, làm sao có thể không add vài nhóm fan của nam thần chứ?

Hắn nhìn nhìn thời gian, quyết định trưa rồi lại đi tham ban, búng rơi tàn thuốc, vừa muốn bàn giao cho Đồng Minh đi chuẩn bị bữa trưa, đã nghe tiểu Đồng phát ra một tiếng than thở.

Vương tổng quay đầu nhìn về phía trường quay: “Làm sao.”

Đồng Minh kích động nịnh nọt: “Quý tiên sinh quả nhiên có mị lực, lại còn có fan nam nữa, fan nam đó hình như cũng là diễn viên của đoàn phim, mặc trang phục diễn vừa nói vừa cười còn chụp ảnh chung, thoát nhìn không hề tránh hiềm nghi... A! Vương tổng, Vương tổng làm gì đó!! Không phải không gây náo

động hả!”

Phóng viên ngồi xổm nửa ngày, rốt cuộc đánh hơi được mùi tin tức, xe việt dã màu đen chậm rãi lái vào, tổng đạo diễn tự mình đứng dậy, dắt theo một đám hậu cần đi qua nghênh đón.

Vương Hoài Phong tây trang giày da, cười bắt tay với đạo diễn: “Ngài xem, tôi chỉ theo đuổi ngôi sao thôi, còn làm phiền ngài tự mình tới đón tiếp nữa.”

Đạo diễn kích động: “Nào có nào có, ngài có thể tới đoàn phim của chúng tôi thực sự là rồng đến nhà tôm.”

Phần diễn buổi sáng cơ bản đều ở bên ngoài, Vương Hoài Phong giơ tay nhìn đồng hồ: “Cơm trưa tôi đã phái người an bài, trời nắng gắt như vậy, không bằng dịch vào trong studio đi?”

“Ai nha, vậy sao được, thực sự là rất cảm ơn Vương tổng.” Khách sáo một phen, Vương Hoài Phong đi thẳng đến vị trí nghỉ ngơi của Quý Văn Cảnh, ngày đầu tiên khởi công, Vương tổng dùng thân phận fan của Quý Văn Cảnh đưa lên một bữa tiệc lớn phong phú cho hết thấy nhân viên đoàn làm phim, hoa quả đồ ngọt lại càng không cần nhiều lời, Vương tổng nhận đãi ngộ của khách quý, đoàn phim đặc biệt an bài phòng trang điểm để dùng cơm.

Fan nam lúc này hỗ trợ cầm vài vật đi vào, luôn cảm thấy có ai đó âm thầm nhìn chăm chăm cậu ta, trước lúc ăn cơm đạo diễn kêu Quý Văn Cảnh sang đó, Vương tổng nhíu mày đánh giá fan nam không tránh hiềm nghi kia: mặt mày không tệ, ăn nói cũng coi như tự nhiên, nhưng thế thì có ích lợi gì? Giờ trong tim nam thần nhà mi có người rồi, cái người kia, chính là ta đây.

Vương tổng ngồi ở trên sofa chân dài vắt chéo, sắc mặt hiền lành hỏi: “Cậu thích Quý Văn Cảnh hả?”

Fan nam thấy hấn mặt mày sắc bén quanh thân sắc lém: “Quý... Quý tiền bối là diễn viên tôi vẫn luôn rất, rất thích.”

“Ồ? Thích đã bao lâu?”

“A, có năm, sáu năm đi...”

Vương tổng nắm lấy cơ hội lập tức khoe một đợt ưu việt: “Vậy tôi lâu hơn cậu rồi.”

“A?” Fan nam hết sức phối hợp hỏi: “Ngài thích tiền bối đã bao lâu?” Vương tổng tán thưởng liếc mắt nhìn cậu ta: “Mười năm.”

“Cái gì mười năm?” Nói còn chưa dứt lời Quý Văn Cảnh đã đẩy cửa tiến vào, cậu để kịch bản ở một bên ngồi trước mặt hai người. Fan nam vội vàng nói: “Là Vương tổng nói thích... A!?” Vương Hoài Phong tay mắt lanh lẹ, thô lỗ cầm lấy một miếng dưa hấu chẹn họng cậu ta, sau đó nhìn Quý Văn Cảnh xạo sự: “Anh

thích ăn quả dưa hấu này.”

Quý Văn Cảnh ngơ ngác nhìn nhìn hai người, bày hộp cơm Đồng Minh cố ý chuẩn bị ra, fan nam thấy thế vội vàng rời đi, để lại hai người cùng nhau ăn cơm.

Ngoài mặt thì Vương tổng ăn cơm nghiêm túc, trong lòng lại có chút phức tạp, không phải hắn không muốn thổ lộ, nhưng mà mười năm thâm mến, tuổi nhỏ chảy dài, quá lâu cũng quá xa, hắn không biết làm sao mở miệng, cũng không biết nói từ đâu, hắn nghĩ sau này tìm một cơ hội, có lẽ là trong lễ cưới long trọng, hắn cầm nhẫn, thâm tình chân thành nói ra hết thấy thích và yêu với Quý Văn Cảnh. Vương tổng vừa tưởng tượng liền không thể dừng cương nổi, thời điểm thế này mà lại còn tận dụng mọi thứ bổ sung chi tiết nhỏ cho kế hoạch, hắn xuất phát từ nội tâm khen ngợi chính mình: mình thật đúng là quá lãng mạn!!

Dưa hai người đụng vào nhau, Vương tổng hoàn hồn lại, hắn muốn nói chuyện với Quý Văn Cảnh, lại đột nhiên phát hiện ngày hôm nay dường như tiểu nam thần có chút khác, Vương tổng cả kinh: Lẽ nào em ấy nghe thấy? Nếu như tiểu nam thần hỏi sao mình lại thích em ấy mười năm, mình liền phải ở trong cái trường quay rách nát này tiến hành vụ thổ lộ trang trọng nhất đời sao?? Không được! Hôm nay mình không có đem theo nhẫn!

Quý Văn Cảnh bưng bát không yên lòng ăn cơm, ánh mắt đen lấy thoạt nhìn có chút ảm đạm. Trong đầu Vương Hoài Phong đã suy nghĩ kỹ vài loại phương án ứng đối, mới vừa muốn nói chuyện, liền bị Quý Văn Cảnh đoạt trước, lỗ tai cậu có chút đỏ lên nói: “Vương Hoài Phong.”

Vương tổng thẳng tắp sống lưng chuẩn bị sẵn sàng: “Ừm.”

“Em... em muốn ăn quả dưa hấu đó.”

“A?”

“Em muốn ăn quả dưa hấu đó, anh... anh có thể dứt em không?”

Vương Hoài Phong đối diện hai mắt cậu, tức khắc hiểu ra, hắn cầm lấy nĩa, xiên một miếng dưa hấu, xáp đến cạnh Quý Văn Cảnh cười xấu xa: “Không phải em ghen chứ?”

Quý Văn Cảnh choáng váng chốc lát, lỗ tai đỏ càng thêm dữ dội, cậu suy nghĩ một chút, lại không do dự nghiêm túc nói: “Em thấy anh dứt cậu ta ăn dưa hấu, có chút không thoải mái.”

Trái tim nhỏ của Vương tổng bị đáng vẻ nghiêm túc ghen tị của cậu chọc cho tràn thành một thác nước, lắc lắc dưa hấu trên tay nhếch miệng: “Có phải em có hiểu lầm gì, với việc dứt ăn hay không?”

“Hả?” Quý Văn Cảnh đầy mặt nghi vấn nhìn Vương Hoài Phong bỏ miếng dưa hấu đang xiên vào trong miệng, còn chưa kịp mất mát, đã cảm thấy bàn tay to lớn ép đầu cậu nghiêng về phía trước, tiếp đó hàm răng bị đầu lưỡi thoải mái cạy ra, vị thơm ngọt nồng đậm lập tức tràn ngập khoang miệng, Vương Hoài

Phong liếm liếm chất lỏng chảy ra bên khóe miệng cậu, dùng giọng điệu gợi cảm nói: “Đây mới thực sự là đút đưa hầu nè.”

Kết thúc ghi hình buổi tối, Quý Văn Cảnh trở lại khách sạn, cậu vốn tưởng rằng Vương Hoài Phong rời khỏi trường quay xong là về luôn rồi, nhưng đẩy cửa phòng ra, Vương tổng lại đang ngồi ở trên sofa trước cửa sổ làm việc.

Quý Văn Cảnh hơi kinh ngạc hỏi: “Anh không cần đi làm sao?”

“Anh có thể nghỉ ngơi hai ngày.” Vương tổng thấy cậu về, dừng động tác trên tay, làm bộ bất mãn: “Làm sao, không hoan nghênh hả?”

“Không, không phải, chẳng qua là em cảm thấy anh làm việc nên khá bận.” Nói xong lại nghĩ tới nụ hôn trong phòng trang điểm, bên tai có chút toả nhiệt, cậu thấy thời gian còn sớm, hỏi: “Anh ăn cơm tối chưa?”

“Còn chưa, chốc nữa xuống phòng ăn dưới lầu ăn một ít là được, ngày mai em còn phải dậy sớm, đi tắm rửa nghỉ ngơi đi, không cần phải để ý đến...”

“Vậy em dẫn anh đi ra ngoài ăn cơm.” Quý Văn Cảnh không chờ hắn nói xong, vội lấy áo khoác treo trên móc ở một bên xuống: “Cơm trưa anh mời em ăn, cơm tối em đến mời anh.”

Vương Hoài Phong đứng dậy đi qua, chột chột trán cậu: “Em không có ăn cơm trong đoàn hả?”

Quý Văn Cảnh có chút khó nói: “Ăn một chút... cơ mà không sao hết, em còn có thể ăn tiếp.”

Vương Hoài Phong nhìn cậu mang dáng vẻ muốn mời mình ăn cơm lại sợ gặp phải từ chối, trong lòng nổi cả bong bóng, đuổi trên lấy áo khoác, kéo cửa phòng ra: “Đi thôi, ăn không vô thì không nên miễn cưỡng.”

Quanh thành điện ảnh mở không ít cửa tiệm buôn bán, tuy rằng Quý Văn Cảnh tới đây quay phim không ít, nhưng lại không quá quen thuộc hoàn cảnh xung quanh, cậu tìm tòi một chốc, nhìn thấy một tiệm coi như không tệ, dắt Vương Hoài Phong đi tới.

Đêm nay trời trong, trăng treo sao sáng, để hấp dẫn du khách, ngoài cửa mỗi tiệm đều thiết kế rất đặc sắc, đi ngang qua một quán rượu, trong tủ kính sát đất để các loại rượu vang rượu đế, ánh mắt Quý Văn Cảnh đảo qua dừng lại vài giây, liền dời trở về, Vương Hoài Phong thấy cậu có hứng thú, hỏi: “Muốn uống rượu hả?”

“Không phải.” Quý Văn Cảnh ngại ngùng cười cười: “Là ba em, khi còn sống ông ấy thích uống rượu, cũng thích nghiên cứu những thứ này.”

“Trước đây ông ấy muốn tự mình kinh doanh một trang trại rượu vang, nhưng sau đó...”

Lần thứ hai nhìn thấy Quý Văn Cảnh, là trên tang lễ của Quý lão gia tử, ông cụ sống đến hơn tám mươi tuổi, cũng coi như ra đi bình yên tự tại.

Năm ấy Vương Hoài Phong lên cấp ba, đang độ thanh xuân phản nghịch, tham gia loại tang lễ trang trọng lại âm u đầy tử khí này, làm cho hắn cảm thấy phát chán cực độ. Cúng tế kết thúc, thừa dịp Vương lão tiên sinh nói chuyện với người lớn, chạy vào trong sân tìm yên tĩnh, hắn mới vừa lấy ra một điều thuốc, lại sợ bị người ta phát hiện làm mất thể diện của Vương lão tiên sinh, ngẫm ngẫm nghĩ nghĩ vẫn cẩn thận đổi chỗ khác.

Đêm đó cũng là đêm trời trong, ánh sao chiếu xuống treo trên bầu trời đêm, khoảng sân vốn yên tĩnh lặng lẽ, đột nhiên truyền đến một chuỗi tiếng bước chân, thiếu niên gầy gò trong tay không biết cầm cái gì, ngồi chồm hổm trên mặt đất loay hoay nửa ngày rốt cuộc đốt được một đóm lửa, trên chiếc đèn trời màu trắng viết đầy lời chúc phúc, thiếu niên nâng đèn đứng lên, trong miệng im lặng niệm mấy câu, thả bay chiếc đèn.

Nhưng bay bay, đèn trời đang bay lững lờ giữa không trung làm thế nào cũng không bay nổi nữa, thiếu niên vội vàng đuổi tới, phát hiện chiếc đèn kia bị vướng trên một cành cây trong sân.

Thiếu niên giật mình tại chỗ vài giây, trong lòng có chút nóng nảy, muốn rời đi tìm người hỗ trợ, lại sợ gió thổi loạn bắc đèn, gây nên hỏa hoạn, cậu ở phía dưới nhảy mấy lần không với tới được, muốn tìm xem gần đây có công cụ gì có thể giúp đỡ hay không, lại thấy đèn mắc ở trên cây chuyển động, cậu tức khắc mở to hai mắt ngược đầu hỏi: “Có người ở trên cây sao?”

Mới vừa nói xong, một cái chân dài nhoáng qua trên cây, đèn trời lóe sáng từ chỗ cao đưa đến nơi cậu giơ tay là có thể với tới.

Bóng tối trên cây giấu đi mặt người kia, thiếu niên giơ tay nhận lấy đèn, cười cười với hắn, ánh đèn màu vàng ấm chiếu trên khóe mắt hơi chếch xuống, cong cong lóe ra ánh sáng vụn vặt.

Bóng người trên cây lẳng lặng nhìn cậu một chốc, muốn cho chính mình một phần mở màn thần bí lại không mất cá tính.

Thiếu niên thấy hắn trước sau không mở miệng nói chuyện, nghịch ngợm le lưỡi một cái, nhỏ giọng hỏi: “Có phải cậu trốn ở trên đó hút thuốc không?”

Cái chân dài nhàn nhã lắc lư kia, đột nhiên ngừng lại, vừa định giấu đi ánh lửa cầm trên tay phủ nhận, đã nghe thiếu niên vội vã nói: “Cậu giúp tôi lấy đèn, tôi sẽ giúp cậu giữ bí mật, thế nhưng tôi phải thả đèn cho ông nội trước mười giờ, không thì ông sẽ không thấy được.” Nói xong xoay người chạy, như là đột nhiên nhớ tới cái gì, lại quay đầu nói: “Đúng rồi! Tôi tên Quý Văn Cảnh, lần sau gặp mặt phải nói cho tôi biết tên của cậu đó!”

Chờ chút dừng đi!! Phần mở màn phong cách của tui còn chưa nói ra mà!!

Vương Hoài Phong ngồi ở trên cây thiếu chút nữa nhảy xuống theo, hắn nhìn bóng lưng thiếu niên, trong lòng một trận tiếc nuối, cơ mà cái tên này, sao lại quen tai như vậy?

Vương lão tiên sinh xong xuôi chính sự không tìm được cháu nội, một cú điện thoại gọi tới, Vương Hoài Phong vẫn đang ngồi ở trên cây ngẫm nghĩ, lúc chuông điện thoại vang lên hắn mới bỗng nhiên nhớ ra, hóa ra thiếu niên này là bé sô cô la ngọt ngào mềm mại, hình như hắn còn nhận một cái khăn tay nhỏ của người ta, lúc nhận điện thoại của Vương lão tiên sinh bị ăn mất một trận, như là quên mất cái gì đó đứng dậy liền bước đi.

Trong điện thoại di động đột nhiên truyền đến một tiếng vang trầm đục, tiếp theo là vài tiếng rên rỉ đứt quãng, lão tiên sinh Vương Khai Dân chống gậy vội hỏi: “Hoài Phong làm sao vậy? Hoài Phong??”

Vương Hoài Phong ôm cẳng chân nằm dưới đất hừ hừ: “Ông nội... Con, có lẽ con té gãy chân rồi...”

Vương Hoài Phong bó thạch cao ở nhà nghỉ ngơi một tháng, từ trong căn phòng hồi còn bé tìm được khăn tay vải bông màu xanh da trời, hắn vốn định tìm một cơ hội chính thức làm quen Quý Văn Cảnh một chút, nhưng thời gian ngắn ngủi một tháng, Quý gia đã xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Lúc ăn cơm Vương lão gia tử cảm thán: “Quý lão tiên sinh nuôi một đám vô ơn, hiện tại Quý gia loạn trong giặc ngoài, cũng không biết thằng bé Nghiêu Sơn kia có gánh nổi áp lực hay không, con người nó vốn cũng không có tâm tư kinh doanh gì, cha thực là lo lắng, Lâm Sinh à, nếu xảy ra vấn đề gì, con có thể giúp đỡ liền giúp đỡ một cái, biết không.”

“Dạ, con biết rồi.”

Vương Hoài Phong nâng bát cơm, nghe ông nội và cha hắn câu được câu không tán gẫu, hắn nghĩ chờ chân hắn khỏe rồi, lại đến Quý gia, nhất định phải kết hợp với công lao vĩ đại cứu đèn trên cây mà long trọng giới thiệu chính mình một chút.

“Nhưng mà sau đó... bởi vì ông ấy không kinh doanh tốt gia nghiệp mà ông nội để lại, bỏ lại em và mẹ tự mình đi mất, cho nên cũng không có thực hiện nguyện vọng kinh doanh trang trại rượu.”

Vương Hoài Phong đứng ở bên cạnh cậu, xoa nhẹ tóc cậu, giọng điệu hiếm khi vừa nghiêm túc lại dịu dàng hỏi: “Em thì sao?”

“Hả?”

“Em có nguyện vọng gì?”

“Em?”

“Ừm.” Nói ra đi, bất kể là nguyện vọng gì anh cũng sẽ giúp em thực hiện.

Quý Văn Cảnh đứng tại chỗ nghiêm túc suy nghĩ một chốc, vui vẻ nói với Vương Hoài Phong: “Nguyện vọng của em là, hi vọng trước mười giờ đêm nay.”

“Có thể cùng với người em thích nhất, ăn một bữa tối không tệ lắm.”

Hết chương 9

10. Chương 10

Giới giải trí tin tức đông đảo, cái gì mà bất cá nhiều tay ly hôn công khai tình yêu vân vân mây mây đêm không xuể, fan và cư dân mạng vội vàng tranh cãi cấu véo, đúng lúc có nhiều sự kiện, một ngày có thể cãi vài trận.

Vương Hoài Phong họp xong thấy mấy cuộc gọi chưa nhận, hần tiện tay gọi lại hỏi: “Tìm tui có chuyện gì.”

Đối phương gọn gàng dứt khoát: “Ông muốn đổi nghề hả??”

Vương tổng vô cùng cuồng ngạo: “Còn có ngành nghề gì kiếm ra tiền mà tui chưa trải qua?”

“Tui là nói bản thân ông đó, gần đây tần suất lên hình của ông cao như vậy, là dự định tiến quân vào giới truyền hình làm minh tinh hả?”

Vương tổng lập tức show một sóng ân ái: “Có người vợ siêu sao, không thể tránh được, chừng nào ông về?”

“Qua mấy ngày đi, tui vẫn cảm thấy trước đây ông là người ngay cả báo tài chính và kinh tế cũng không lên, đột nhiên lộ liễu như vậy rất không bình thường, yêu đương đến choáng váng rồi hả?”

“Nghĩ nhiều quá rồi, trở về hăng nói.”

Cúp điện thoại, Vương tổng tiện tay trượt tới giao diện weibo, nhấn vào hot search liền hiện ra một bức ảnh có góc độ vô cùng bí ẩn lại đặc biệt mơ hồ, thế nhưng vẫn có thể nhìn ra được hai người ngồi đối diện, vừa nói vừa cười, bình luận cũng đa dạng, có anti có fan còn có quần chúng ăn dưa.

“Hai người này yêu nhau hả???”

“Tôi cũng nghĩ được mùi yêu đương... gấp rau cho đối phương một cách tự nhiên như thế?? Không phải quan hệ yêu thương tôi liền nuốt phân tự sát!!”

“Đây mới là người thắng cuộc trong giới theo đuổi ngôi sao nè!!!”

“Chủ yếu vẫn là có tiền...”

“Xì, có phải quên mất bê bối bao dưỡng của Quý Văn Cảnh quãng thời gian trước không?”

“Nói đến chuyện bao dưỡng, nếu không phải hần không đứng ra phản bác, tôi còn thực sự không tin hần làm được.”

“Không phản bác không phải là ngầm thừa nhận à.”

“Thực chất thì tôi vẫn nghĩ là Quý Văn Cảnh vô tội.”

“Chúng cứ đều đập trên mặt rồi mà vẫn nói vô tội, hần cũng chỉ có mỗi cái dung mạo ngoan ngoãn đáng thương thôi.”

“Càng là người như thế thì càng biết vờ vịt, hiện tại lại bám lên một kim chủ bự, qua mấy năm đổi một nhóm fan ai còn để ý lịch sử đen tối của hần.”

Đồng Minh cầm văn kiện đi vào văn phòng không cẩn thận lướt thấy bình luận trên điện thoại di động, hần hỏi Vương Hoài Phong: “Hot search lần này cũng không xóa sao?”

Wương tổng cầm văn kiện lật qua vài tờ: “Không cần, dẫn dắt rất tốt.”

Quý Văn Cảnh ở trường quay phim hai tháng, lúc quay chụp gần tới thời điểm kết thúc, đạo diễn đột nhiên tuyên bố có người lại đây làm khách mời, người này vừa vặn là Lâm Kỳ Dương trước đó cùng lên hoạt động.

So với Quý Văn Cảnh thì Lâm Kỳ Dương xem như là lúc đương hot, bộ phim này cũng không phải chế tác lớn gì, gã có thể lại đây làm khách mời hữu nghị đạo diễn vui mừng muốn chết, hai người chạm mặt nhau ở trường quay, Lâm Kỳ Dương thể mà lại thái độ khác thường lên tiếng chào hỏi.

Tiểu Trần ngồi xổm ở bên cạnh Quý Văn Cảnh gặm hạt dưa mắt tròn trắng: “Ngay cả nhân phẩm như Lâm Kỳ Dương mà còn có thể nổi tiếng, em thật muốn tự mình bỏ tiền dẫn fan của hần đi khám não một chút.”

Quý Văn Cảnh nhìn đỉnh đầu cậu ta cả kinh: “Cậu giàu vậy từ hồi nào thế?”

Tiểu Trần bị cậu chọc tức đến lật trắng mắt thiếu chút nữa không đảo về chỗ cũ được, cậu ta chỉ tiếc mài sắt không thành kim nói: “Anh tiểu Cảnh! Sao anh lại không bắt được trọng điểm của em vậy!” Quý Văn Cảnh nghiêm túc giải thích: “Fan hần nhiều như vậy, cậu tự móc tiền túi xác thực phải tốn rất nhiều tiền.”

“Anh... anh định chọc tức em! Nếu em còn chưa lặn lội đến chức người đại diện mà đã chết, vậy khẳng định là do bị anh chọc giận chết!”

Quý Văn Cảnh bị cậu ta chọc cho cười ra tiếng: “Đêm nay kết thúc công việc sớm, mời cậu ăn cơm, xem như xin lỗi.”

Tiểu Trần vênh tai lên: “Đi đâu?”

“Hừm... chỗ lần trước anh và Vương Hoài Phong đến cũng không tệ lắm.”

Sau khi kết thúc công việc hai người cùng đến tiệm cơm, tiểu Trần ghét ác như thù, sau khi cậu ta vào giới vẫn luôn đi theo Lý Thịnh, chuyện từng trải của Quý Văn Cảnh biết được rõ ràng rành.

Trong đại sảnh không có mấy bàn khách, cậu ta uống chút rượu lại càng không phục: “Tên ngu ngốc Lâm Kỳ Dương, lúc mới debut cả ngày hết như chấu chắt ôm cái đùi lớn này ôm cái đùi lớn kia, lúc trước ai để ý tới hần, còn không phải là anh tiểu Cảnh giúp hần nhiều nhất...”

Nói còn chưa dứt lời đã bị một tiếng xem thường trào phúng đánh gãy: “Trần đại trợ lý nói rất đúng, điểm tốt của Quý tiền bối tôi cũng chưa từng quên.” Nhìn thấy người đến, tiểu Trần nâng cốc rượu vỗ một cái lên trên bàn, miệng thì thào một câu: “Ngu ngốc.”

Lâm Kỳ Dương không để ý cậu ta, cười hỏi: “Quý tiền bối, tôi có thể ngồi đây không?”

Quý Văn Cảnh như là không phát hiện không khí căng thẳng giữa hai người, gật gật đầu: “Mời ngồi.”

Lâm Kỳ Dương cầm lấy đĩa không khách khí ăn hai cái, bắt đầu ôn chuyện: “Rất lâu không đóng phim chung với tiền bối rồi, thật không ngờ còn có cơ hội này.”

Tiểu Trần nghe gã nói liền cảm thấy tức giận, cổ ý trêu chọc: “Tao nghe ý của mày, làm sao còn rất thất vọng nhỉ.”

Lâm Kỳ Dương để đĩa xuống liếc nhìn tiểu Trần một cái: “Cậu biết cậu lặn lội nhiều năm như vậy, tại sao vẫn là trợ lý không?”

Tiểu Trần một sọt thuốc nổ, há mồm liền mắng: “Con mẹ nó mày quản tao à?”

“Ha ha, chính là thua ở cái miệng này đó, cái gì nên nói cái gì không nên nói, mãi mãi cũng không học được.”

Tiểu Trần cười lạnh: “Mày thì học được, lời thoại còn chưa học được đúng thứ tự nữa, đã học được cách bò lên giường đạo diễn trước rồi.”

Lâm Kỳ Dương nhìn hai bên thấy không có khách khứa nào, thờ ơ nói: “Thì có sao? Hiện tại ai còn xem kỹ năng diễn xuất? Không phải xem cái mặt à.”

“Cái mặt mày cắt xẻ mẹ mày còn nhận ra hả?”

Lâm Kỳ Dương không muốn lăm lờ với cậu ta, quay đầu nhìn về phía Quý Văn Cảnh: “Nói thật, trước đây tiền bối giúp tôi không ít, tôi coi như có chút tình nghĩa với anh, nhưng anh không nên quay về chường mắt tôi, đừng hoàng trả nợ cho xong, làm người bình thường không phải rất tốt sao?”

Quý Văn Cảnh rũ mắt không nói gì, không hề trả lời.

Lâm Kỳ Dương nhìn dáng vẻ cậu, trong lòng cũng dấy lên lửa giận, gã giả vờ cả một ngày cảm thấy rất mệt: “Tôi biết trong lòng anh ghi hận tôi, cơ mà lợi ích trước mặt, chút ít ân tình của anh đối với tôi thật sự chả là cái thá gì, anh cho rằng hợp đồng đến kỳ thì đám cấp cao Thành Hải sẽ cho anh đi à? Tổng đạo đã sớm coi trọng anh rồi, tôi con mẹ nó theo lão bao nhiêu năm? Lão già biến thái kia đến cuối cùng không phải là tha thiết mong chờ muốn chơi anh à, cũng chỉ trách thuốc mê tôi bỏ cho anh quá ít, họ Tổng còn chưa tới cửa khách sạn anh đã tỉnh rồi, kỳ thực tôi rất cảm tạ anh thay tôi gánh cái danh bao dưỡng này, thế nhưng anh cũng quá độc ác đi? Lại dám gọi một cú điện thoại mời Tổng phu nhân tới một nhà ngay mặt đối chất? Anh bôn ba sự nghiệp diễn xuất này gần tám, chín năm thật đúng là cảm được thì cũng buông được nhỉ, mới đầu tôi vẫn mang lòng áy náy với anh, thế nhưng anh huỷ họ Tổng chính là huỷ tôi, hiện giờ Thành Hải chính là cái vỏ bị Vương Hoài Phong móc rỗng, anh nhìn xem hiện tại tôi nhận mấy nhân vật thấp hèn gì này? Đều là bởi vì anh...”

Nói còn chưa dứt lời đã nghe “xoảng” một tiếng, thủy tinh tung toé, tiểu Trần từ chỗ ngồi đứng lên kéo cổ áo Lâm Kỳ Dương, tức giận nói: “Con mẹ nó mày cầm miệng đi! Mày cái đồ ngu!! Tao phát hiện con người mày có phải không biết chữ liêm sỉ viết như thế nào không? Bọn mày với cấp cao Thành Hải uy hiếp anh tiểu Cảnh đi hầu hạ họ Tổng, anh tiểu Cảnh không đồng ý bọn mày liền đi uy hiếp dì Phương, một bệnh nhân như dì Phương mà bọn mày cũng không cảm thấy ngại sao? Còn là người hả! Cuối cùng bỏ thuốc không thành, sự việc bại lộ, fan của anh tiểu Cảnh đều tha thiết mong chờ công ty PR, kết quả công ty cái rắm cũng không thả, căn bản không ai lên tiếng, đương nhiên mẹ nó không ai lên tiếng rồi! Ai con mẹ nó có thể nghĩ ra chuyện này chính là vụ mua bán người do cấp cao công ty cùng với tiểu sinh đang ”hot” làm ra chứ?! Tao con mẹ nó ngày hôm nay liền đánh chết đồ chó mày...”

“Được rồi tiểu Trần, đừng động thủ.” Năm đám còn chưa vung ra, đã bị Quý Văn Cảnh kéo sang một bên, Lâm Kỳ Dương sửa lại quần áo một chút cười nói với Quý Văn Cảnh: “Ngày hôm nay tôi lại đây không phải để tính sổ nợ với tiền bối, kỳ thực trước đây quan hệ hai ta cũng không tệ lắm, tiền bối thật lợi hại, vì không thỏa hiệp mà sự nghiệp tiền đồ nói vút liền vút, tôi nghe nói Vương Hoài Phong...”

“Không được.”

“Cái gì?”

“Chuyện liên quan tới anh ấy, mặc kệ cậu đưa ra yêu cầu gì, đều không được.”

Lâm Kỳ Dương nhún vai: “Tiền bối, một kim chủ thôi mà, đừng hẹp hòi như vậy.”

Trong đôi mắt vốn không có biểu tình gì của Quý Văn Cảnh, đột nhiên chợt lóe ác liệt trước nay chưa từng có: “Tôi nói, không được.”

Một bữa cơm tan rã trong không vui, lúc ra ngoài, tiểu Trần đầy lòng tức giận còn không cẩn thận đụng phải một người, ánh mắt Quý Văn Cảnh và người kia giao nhau một cái liền tự nhiên dời đi, đi ra khỏi tiệm cơm, tiểu Trần còn chưa nguôi giận, lồng ngực cậu ta phập phồng: “Xưa nay em chưa từng thấy người vô liêm sỉ như Lâm Kỳ Dương!”

Quý Văn Cảnh biết cậu ta thật lòng bảo vệ mình, nghiêm túc nói với cậu ta: “Cảm ơn.”

Hừng đông chừng hai giờ, cửa phòng ngủ bị mở ra nhẹ nhàng, Quý Văn Cảnh kết thúc hết thấy cảnh quay bắt kịp chuyển máy bay tối muộn trở về, cậu thả hành lý ở ngoài cửa lẳng lẽ mò tới bên giường, Vương Hoài Phong nhắm hai mắt đang ngủ say, cậu xuyên thấu qua ánh trăng nhìn một chốc, cúi đầu hôn hôn sống mũi thẳng tắp của Vương tổng, vừa định cởi quần áo đi rửa mặt sạch sẽ, liền bị một cánh tay mạnh mẽ kéo vào trong ngực đè xuống giường, Vương Hoài Phong mở đèn đầu giường, đáy mắt tỉnh rụi, không có một chút buồn ngủ: “Đây là lần thứ hai, em hôn lên anh.”

Quý Văn Cảnh cong cong mắt với hắn: “Anh lại giả bộ ngủ.”

Vương Hoài Phong nhếch miệng: “Không thì làm sao bắt được bé hư hỏng này?”

Tiểu biệt thắng tân hôn, tuy rằng lúc tân hôn hai người không có thể nào, nhưng vẫn trải nghiệm được cảm giác tiểu biệt, triền miên hôn môi hồi lâu, vừa định trao đổi sâu một chút, liền bị chuông điện thoại di động của Quý Văn Cảnh cắt ngang, Vương Hoài Phong lấy tới xem hiển thị trên đó một chút, ngồi dậy dựa vào đầu giường ôm Quý Văn Cảnh vào trong ngực.

Quý Văn Cảnh hơi nghi hoặc nhận nghe: “Anh Thịnh? Sao lại gọi muộn như vậy?”

Đầu bên kia huyền não âm ỉ chuông reo không ngừng, Lý Thịnh bận rộn vất giơ lên cổ: “Nhanh chóng xem tin tức anh gửi tới cho em! Mau xem! Cái gì!? Nhận của tòa soạn lớn trước còn truyền thông nhỏ không cần phải để ý đến! A lô Quý Văn Cảnh đã nghe chưa?? Bên anh rất bận rộn, em xem xong thì trả lời cho anh nhé!!”

“Được, anh...” Tiếp theo là một trận tin hiệu báo máy bận, cậu ngửa đầu đối diện hai mắt Vương Hoài Phong: “Cúp rồi.”

Vương tổng gác cằm trên bả vai cậu: “Xem trước xem gửi tới cái gì.”

Trong tin nhắn chỉ có một link bài viết, Quý Văn Cảnh mở giao diện ra, là trang weibo của một đài giải trí tương đối quyền uy, cái weibo trên cùng mới vừa đăng mấy phút đã chia sẻ hơn vạn.

Nội dung là một đoạn audio, bên trong là đối thoại của tiểu Trần và Lâm Kỳ Dương ngày đó, máy ghi âm không tịt, từng chữ từng câu rõ ràng rành rành, không có bất kỳ tạp âm gì, còn cái thứ hai lại là một đoạn video giám sát trong tiệm ăn cùng ngày.

Nghे xong cả đoạn audio, Vương Hoài Phong đột nhiên cảm nhận được người trong ngực thở phào nhẹ nhõm, hắn ôm người chặt hơn chút, hôn một cái lên vành tai cậu, Quý Văn Cảnh mở bình luận ra, bên dưới đều là các cư dân mạng oán giận các fan đau lòng, trước đây cậu cảm thấy mình không thèm để ý mấy cái đó, nhưng bây giờ xem từng chữ từng câu, lại làm cho cậu cảm thấy viên mắt toả nhiệt.

Cậu để điện thoại di động ở một bên, kéo ngón tay Vương Hoài Phong nhẹ nhàng chơi đùa: “Cảm ơn anh.”

Vương Hoài Phong giả ngu: “Cảm ơn anh cái gì.”

Quý Văn Cảnh như là thả xuống gánh nặng, giọng điệu nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn anh làm chỗ dựa cho em.”

Vương tổng tiếp tục giả ngu: “Có sao?”

“Có mà, chuyện của chúng ta treo trên mạng lâu như vậy, em có thể nghĩ ra là sẽ có rất nhiều người mắng khó nghe, nhưng mặc dù là vậy anh cũng không sai người ta xóa bỏ, em biết anh lợi hại, loại tin tức này nếu muốn ngăn chặn, là có thể lau sạch sành sanh, nhưng anh vẫn tùy ý cho mọi người nghị luận sôi nổi.”

“Thực ra lúc em mới vừa vào đoàn phim, có rất nhiều phóng viên ngồi xổm cạnh me ở trường quay, hắn là họ muốn đào một ít tin tức về hai người chúng ta, sau đó anh tới tham ban rồi lại rời đi, các phóng viên cũng đi theo không ít, nhưng vẫn bị em phát hiện một người, hắn ta trà trộn vào trong đoàn phim làm hậu cần, có phải là rất giống đặc công không?”

“Ngày đó lúc Lâm Kỳ Dương vào đoàn, thái độ đối với em rất khác thường, em cảm thấy sau khi kết thúc công việc chắc hắn sẽ có chuyện tìm em, cho nên thừa dịp phóng viên kia loanh quanh bên cạnh em, liền nói với tiểu Trần là muốn đến tiệm đó ăn cơm, phóng viên ấy vẫn luôn không đi, nhất định là muốn tiếp tục đào một ít tin tức về anh từ chỗ em, cho nên em nghĩ hắn là lúc này hắn sẽ đến tiệm ăn chuẩn bị ghi âm hoặc là video.”

“Lâm Kỳ Dương tìm đến tiệm ăn là khẳng định, hắn ta vốn mang theo mục đích, tính khí tiểu Trần rất nóng, vẫn luôn bất bình giúp em, em sợ nếu như chuyện này chỉ có hai người em và Lâm Kỳ Dương đối

chất, người tin phục sẽ không quá nhiều, cho nên thông qua tiểu Trần làm người làm chứng.”

“Truyền thông đều hướng theo chiều gió, mặc dù Thành Hải chỉ là một cái xác rỗng, nhưng thân phận bối cảnh nên có thì đám cấp cao kia vẫn có, đoạn chân tướng này có thể đăng lên nhưng cũng có thể cứ như vậy mà mai một, nếu như anh không huênh hoang như thế... làm cho bọn họ thấy rõ chiều gió, thì có thể chuyện này sẽ không lộ ra nhanh vậy, cũng cảm ơn anh, cho em tự mình giải quyết chuyện này... chuyện này... em rất... cảm ơn...”

Giọng người trong lòng càng ngày càng nhỏ, cậu suốt đêm từ trường quay trở về, lại trong tích tắc dời đi hết thấy gánh nặng, tâm tình căng thẳng cho tới bây giờ, rốt cuộc cũng buông lỏng.

Vương Hoài Phong giúp cậu cởi áo khoác ra, đặt người nằm lên giường, ánh mắt dịu dàng như muốn tràn ra loang lổ ánh trăng, hần cưng chiều điểm điểm chớp mũi Quý Văn Cảnh: “Rõ ràng thông minh như vậy, sao lại không phát hiện, anh vẫn luôn thích em chứ?”

Hết chương 10

11. Chương 11

Quý Văn Cảnh ngủ một giấc đến buổi chiều ngày kế, cậu mở mắt ra cảm thấy cổ họng có chút lạnh lẽo, còn chưa ngồi dậy, đột nhiên nghe thấy bên tai truyền đến tiếng điện thoại di động rung, sau khi nhận liền nghe Lý Thịnh thở phào nhẹ nhõm: “Cuối cùng em cũng nhận điện thoại.”

Quý Văn Cảnh ngồi dậy, đầu nặng nề: “Tối hôm qua em đang ngủ, hẳn là Vương Hoài Phong giúp em chỉnh thành im lặng.”

Lý Thịnh cười một tiếng: “Hẳn sợ anh làm lỡ giấc ngủ của em.”

“Ừm, anh ấy cực kỳ tốt.”

“...”

“Anh không phải gọi điện thoại lại đây nghe em khen hẳn, anh đã dọn dẹp phòng làm việc một chút, internet đều nổ tung rồi, vài đài truyền thông chờ phỏng vấn em kìa, đúng rồi đừng đi cửa chính, bên ngoài đều là phóng viên.”

Quý Văn Cảnh đáp một tiếng, đột nhiên phát hiện trên ly nước đầu giường dán một tờ ghi chú, cậu lấy tới

xem một chút, hơi do dự vẫn sửa soạn xong vội vã ra ngoài.

Chỗ phòng tiếp khách có ba bốn nhà truyền thông ngồi đó, bản phỏng vấn cũng đặt một xấp, vấn đề đều là nhằm vào việc tiết lộ chân tướng, cùng với một ít chi tiết nhỏ lúc đó, đương nhiên Quý Văn Cảnh sẽ không giấu diếm mà nói ra rõ ràng, bạn đến cuối cùng đã qua buổi tối chín giờ, Lý Thịnh tiễn phóng viên đi xong trở về nói: “Lần này xem như Lâm Kỳ Dương xong đời, dưới weibo đã bị mắng mấy trăm ngàn lần, mấy phát ngôn lúc trước trong một đêm toàn bộ đổi người, ngay cả phim đang quay cũng chuẩn bị đổi diễn viên, còn có diễn viên trước đây từng hợp tác với cậu, cơ bản là tất cả đều đi ra xếp hàng ủng hộ, đúng rồi, Vương Hoài Phong chờ cậu ở ngoài kia, a?! Cậu làm sao vậy?!”

Vừa dứt lời liền thấy sắc mặt Quý Văn Cảnh trắng bệch dựa vào sofa, biểu tình có chút đau đớn, cậu cố chống đỡ nửa ngày, trong tích tắc nghe thấy tên Vương Hoài Phong liền buông lỏng xuống, Vương tổng từ ngoài cửa vội vã tiến vào, cau mày sờ sờ trán cậu, sau đó ôm ngang người lên, Quý Văn Cảnh siết áo hần, có chút ngượng ngùng nói với Lý Thịnh: “Hình như em hơi phát sốt.”

Lúc này Lý Thịnh mới nhận thấy trạng thái của cậu không ổn lắm: “Phát sốt? Sao em không nói sớm?!”

Quý Văn Cảnh giương mắt nhìn nhìn gương mặt không chút biểu tình của Vương Hoài Phong, dựa vào trong ngực hần nhỏ giọng giải thích: “Chuyện này nhất định phải dành thời gian giải quyết mà.”

Từ phòng làm việc đi ra, Vương Hoài Phong bỏ người vào trong xe thắt chặt dây an toàn, một câu cũng không nói mà lái trở về, Quý Văn Cảnh dựa vào ghế phó lái có chút mê mê man man, ngón tay cậu giật giật, lấy lòng kéo một góc áo phục Vương Hoài Phong.

Bệnh tới như núi sập, khoảng thời gian này áp lực của cậu quá mức nặng nề, tinh thần căng thẳng đột nhiên thanh tĩnh lại, thân thể cũng lên tiếng kháng nghị muốn làm ấm ỉ, Quý Văn Cảnh mơ mơ màng màng cảm giác ai đó nhẹ nhàng đặt mình lên giường, tiếp đó có người giúp cậu đo nhiệt độ cơ thể, có người dịu dàng hôn trán cậu, cậu theo bản năng kéo góc áo người kia, có mấy lần đang sốt mở mắt ra, đều có thể nhìn thấy Vương Hoài Phong cau mày vẻ mặt lo lắng trông coi ở bên giường.

Ngày hôm sau tỉnh lại, hết sốt hơn phân nửa, muốn đưa tay lấy ly nước uống, phát hiện trong tay còn siết áo khoác của Vương Hoài Phong.

Cửa phòng đóng chặt bị đẩy ra, Vương Hoài Phong bưng ly nước ấm đến đổi đi cái ly nguội lạnh kia, sau đó quét mắt nhìn đồng thuốc, vô cùng lãnh khốc nói: “Uống thuốc.”

Quý Văn Cảnh vội vàng gật đầu, ngoan ngoãn uống thuốc xong, sau đó đôi mắt to vụt sáng ngửa đầu nhìn hần, Vương tổng thấy cậu uống rồi, không nói hai lời quay đầu rời đi.

Quý Văn Cảnh choáng váng chốc lát, muốn mở miệng gọi hần, lại bị điện thoại cắt ngang, Lý Thịnh hao nát tâm tư hỏi: “Thân thể thế nào rồi hết sốt chưa?”

Quý Văn Cảnh gật đầu: “Tốt lắm rồi.”

“Nghỉ ngơi nhiều chút đi, chờ em khỏe rồi thì đăng một cái weibo, tương tác với fan.”

“Được...”

“Được rồi, không quấy rầy em...”

“Anh, anh Thịnh chờ một chút.”

“Làm sao?”

Quý Văn Cảnh nhìn về phía cửa, suy nghĩ một chút: “Nếu như chọc người mình thích tức giận, phải làm sao?”

Lý Thịnh kinh ngạc: “Em chọc Vương Hoài Phong giận à?”

“Ừm... Kỳ thực ngày hôm qua lúc thức dậy, anh ấy để lại tờ giấy ghi chú cho em, nói em có hơi nóng, đừng đi ra ngoài làm việc ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, còn để lại thuốc, nhưng mà em...”

“Không nghỉ ngơi cũng không uống thuốc?”

“Vâng, em đi quá gấp, cho nên...”

Đầu bên kia “bộp” một tiếng, như là vỗ bàn: “Anh còn nói sao hôm qua hấn tới phòng làm việc mà mặt mày tối sầm hết nha Diêm Vương vậy, hấn không thể hủy đi cái miếu nhỏ rách nát của anh!”

Quý Văn Cảnh rũ mắt xuống có chút tủi thân: “Từ hôm qua trở về đến bây giờ ảnh chỉ nói với em hai chữ... em không biết xin lỗi có hữu dụng hay không nữa.”

Lý Thịnh nghe giọng điệu tội nghiệp của cậu, suy nghĩ một chút: “Chỉ xin lỗi đương nhiên vô dụng, nhất định là hấn quan tâm em, giận em không yêu quý thân thể của chính mình, việc này chỉ nói áy náy thôi không được, em phải làm nũng với hấn, miệng còn phải ngọt, hấn không để ý tới em, em liền quấn lấy hấn.”

“A... nhưng như vậy ảnh có thể nào ghét hay không...”

“Ghét cái gì mà ghét, tự xem mà làm, anh bận rồi.”

Cúp điện thoại, Quý Văn Cảnh nhìn chăm chăm áo khoác của Vương Hoài Phong ngăn người một hồi, do dự hồi lâu, rút cuộc mặc quần áo tử tế, đi xuống lầu.

Trong nồi nấu chè sôi “ùng ục ùng ục”, Vương Hoài Phong châm điều thuốc đứng ở nhà bếp tự mình kiểm điểm: Ngày hôm qua không nên đi làm, cần phải hết sức bá đạo nhốt người ở nhà. Nhìn em ấy mở to đôi mắt tội nghiệp long lanh nước nhìn mình xin tha, mà mình thì thái độ cứng rắn miệng đối miệng cho em ấy uống thuốc, mùi thuốc đắng chát tràn ngập khoang miệng, mãi đến tận khi hai tay thon dài của em ấy run run rẩy rẩy đưa đến bên hông, gò má kề sát phía sau mình, ngón tay cách áo sơ mi nhẹ nhàng vuốt khe.

Đúng, chính là cái cảm giác này.

“Vương... Vương Hoài Phong.” Giọng Quý Văn Cảnh từ phía sau truyền đến.

Hả?! Giấc mộng sao phản chiếu vào hiện thực rồi?!

Vương tổng tỉnh táo tắt lửa, cầm lấy một cái bát không, chuẩn bị múc chè ra.

“Vương Hoài Phong, em, em biết sai rồi, anh đừng không để ý tới em có được không...”

Cổ tay Vương tổng bắt ổn, muôi chè không cẩn thận rớt vào trong nồi, hắt lạnh lòng đối đãi, mặt không thay đổi cầm lên.

“Vương, Vương Hoài Phong, anh nói với em một câu thôi có được không, sau này em nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời.”

Mẹ nó, sao cái muôi rớt vào trong nồi nữa rồi!

“Vương Hoài Phong van anh mà, em thích anh, anh không để ý tới em, em rất đau buồn...”

Vương tổng nhìn cái muôi và bát đựng trong nồi, từ bỏ nồi chè, hắt nghiêm túc ho khan một tiếng, quyết định phê bình việc Quý Văn Cảnh không chú ý sức khỏe của mình cho đảng hoàng, hắt đẩy hai cánh tay vòng ở bên hông mình ra, mặt không đổi sắc quay đầu, còn chưa há mồm đã sưng sờ tại chỗ.

Áo sơ mi rộng lớn tùy ý tròng trên thân thể hơi gầy, cúc áo lơ đãng mở hai cái lộ ra xương quai xanh tinh xảo dễ nhìn, hai chân thon dài thẳng tắp bại lộ trong không khí, khoe mắt cậu hơi rũ xuống, thoát nhìn như một chú thỏ nhỏ tủi thân vô tội.

“Em... em mặc cái gì thế...”

Quý Văn Cảnh chân trần đứng trên mặt đất, ngón chân căng thẳng giật giật, cậu đỏ hồng lỗ tai nói: “Em không tìm được quần áo, mặc áo sơ mi của anh.” Nói xong lần thứ hai ôm lấy Vương Hoài Phong, mắt vụt sáng: “Anh tha thứ cho em có được không...”

Trong lòng Vương tổng đáp ứng cái rụp, nhưng ngoài miệng vẫn nghiêm nghị như trước: “Lên lầu mặc quần áo vào đi đã.” Tiếp đó ôm ngang người lên: “Cảm còn chưa khỏe, chạy loạn cái gì.”

Quý Văn Cảnh ngoan ngoãn tùy ý hắn ôm, đi chưa được mấy bước, đột nhiên thân thể thẳng tắp hôn một cái lên khoe miệng hắn, thừa dịp Vương tổng choáng váng vài giây, thả hai chân trên khuỷu tay hắn xuống len lén quần bên hông hắn, Vương Hoài Phong phản ứng lại vội vàng nâng đỡ hông cậu: “Ồ đồ...” Tiếng nói im bặt, cảm giác được xúc cảm trên tay không đúng, hắn trợn mắt lên: “Quần lót của em đâu?”

“Em...” Quý Văn Cảnh hơi ngượng ngừng nấp vào hõm cổ hắn: “Em không tìm được.”

Lòng phèo Vương tổng sóng to gió lớn, nhưng vẫn từng bậc từng bậc thang vững bước đi lên, vật nhỏ ở giữa eo không có bất kỳ ngăn cách gì, mài cọ trên áo sơ mi một chốc, hưng phấn ngẩng đầu lên, Quý Văn Cảnh tiếp tục nằm úp sấp nhỏ giọng khẩn cầu bên tai hắn: “Tha thứ cho em đi có được không...”

Wương tổng gượng một hơi cuối cùng ôm người trở về phòng, hắn đặt Quý Văn Cảnh lên trên giường, sau đó kéo chăn bọc đến chặt chẽ: “Chỉ cho phép một lần, lần sau không được vi phạm nữa.”

Quý Văn Cảnh thấy hắn buông lỏng ra vội vàng ngoan ngoãn “ừm” một tiếng.

“Em nghỉ ngơi trước đi, anh đi nấu chè.” Sau đó chột trán cậu, nghiêm túc nói: “Cảm còn chưa khỏe, đừng có dần vật lung tung.”

Quý Văn Cảnh nghe giáo huấn của Lý Thịnh, thấy hắn muốn đi vội vàng chui ra từ trong chăn, kéo lại cổ tay hắn: “Anh... anh có thể ở với em không.”

Chút cảnh “xuân” mà Vương Hoài Phong cố ý giấu đi lại lộ ra, thấy Quý Văn Cảnh đứng lên ôm lấy cổ hắn, hầu kết lặn lội mấy lần: “Đừng nghịch, thân thể không khó chịu à.”

“Khó chịu...”

“Khó chịu còn không nghỉ ngơi cho tốt.”

Ánh mắt Quý Văn Cảnh có chút né tránh, nắm lấy tay hắn đặt ở chỗ đã sớm đứng lên ở phía dưới: “Là nơi này khó chịu...”

Sắc mặt tuy rằng mắc cỡ đỏ lên, nhưng ánh mắt lại lớn gan trắng trợn, trong lòng Vương Hoài Phong từ bỏ giả dục, dùng bàn tay rộng lớn bao lấy dương vật nhật màu, trên dưới tuốt động. Đỉnh đầu chảy ra chất lỏng trong suốt đầy đầy tay, Quý Văn Cảnh nhấc một chân lên, ôm lấy hông hắn, hôn khoe miệng hắn, nhỏ giọng nói: “Phía sau... phía sau, cũng khó chịu...”

Khớp xương thô cứng mang theo chất lỏng bôi trơn, đảo quanh mép hậu huyệt, Vương Hoài Phong đè trán

cậu thử nhiệt độ một chút, cảm thấy không có gì đáng ngại, khàn khàn hỏi: “Muốn hả?”

Quý Văn Cảnh gật gật đầu.

Vương Hoài Phong túm hông cậu: “Nhưng mà em không ngoan.”

Quý Văn Cảnh vội vàng lấy lòng hôn vành tai hắn: “Em... em biết sai rồi...”

Làn hơi nhỏ bé thổi lỗ tai ngứa ngáy, cậu nói còn chưa dứt lời, đột nhiên đã bị Vương Hoài Phong chọt áp đảo trên giường. Ngón tay vẫn luôn dạo chơi trên hậu huyệt, môi lưỡi tùy ý quăn lấy quấy đảo vòm miệng cậu, Quý Văn Cảnh cọ cọ nơi sưng lên dưới thân, khó nhịn rên rỉ.

Triền miên hôn môi hồi lâu, đầu lưỡi rớt cuộc rời khỏi khoang miệng ẩm áp, Quý Văn Cảnh khó nhịn rên rỉ: “Khó chịu... Vương Hoài Phong, đừng đừng phía trước của em... a...”

Hết chương 11

12. Chương 12

Ngực đau xót khó giải thích được, đầu vú đáng thương bị hàm răng khê cắn, cách vãi vốc thô ráp làm cho cậu thoải mái lạ thường, cậu bầu thật chặt vai Vương Hoài Phong, có chút khó nhịn ưỡn ưỡn một bên khác, cảm nhận được động tác của cậu, Vương Hoài Phong giương mắt nhìn đầu vú bị mình quấy rối nhô lên sung huyết, cười xấu xa dời đi phương hướng, một lần nữa hôn lên môi lưỡi cậu.

Quý Văn Cảnh đợi thật lâu, không thấy Vương Hoài Phong có động tác khác, cậu không nhẫn nại được muốn tự xoa xoa hạ thể cứng đến đau đớn của mình, còn chưa hành động, cổ tay đã bị Vương Hoài Phong đè xuống giường, hắn nhướn mày: “Làm gì?”

“Em... em khó chịu...”

“Muốn à?”

“Ừm...”

Ngón tay vẫn luôn dạo chơi ở hậu huyệt, rốt cuộc có hành động mới, thoáng thăm dò vào bên trong một ít, Vương tống dấn vào lỗ tai cậu thổi một hơi: “Kêu êm tai xịu.”

Lỗ tai mẫn cảm nối liền với da đầu một trận tê dại, ngón tay thô cứng ở trong vách gãi cào qua lại, lại đều

không đụng vào vị trí mong đợi đã lâu.

Quý Văn Cảnh kéo dài mềm mại nói: “Vương, Vương Hoài Phong...”

“Hả?”

“Hoài Phong... anh trai, anh...”

“Ồ?” Ngón tay đè lại một điểm, nhưng lại lập tức rời đi, Quý Văn Cảnh khó chịu suy nghĩ hồi lâu, không biết làm sao mới coi như êm tai, Vương Hoài Phong liếm láp vành tai cậu nhắc nhở: “Chúng ta đã kết hôn rồi.”

Quý Văn Cảnh như là hiểu được gì đó, không chút nào do dự mở miệng: “Ông... ông xã, em khó chịu... a...” hậu huyệt mềm ngửa lại xen vào một ngón tay, cấp tốc đâm chọc chỗ mẫn cảm của cậu, dương vật gắng gượng cũng bởi vì câu nói này mà nhận được động viên, theo sức lực trên tay, trút ra.

Quý Văn Cảnh vùi ở trong ngực hắn động thủ giúp hắn mở khuy quần ra, Vương tổng hôn đỉnh đầu cậu: “Cằm còn chưa khỏe, phải nghỉ ngơi trước.”

Quý Văn Cảnh có chút khó xử: “Nhưng mà anh còn cứng...”

“Không cần phải để ý đến anh...” Người vốn đang nằm trong ngực, đột nhiên ngồi dậy, Quý Văn Cảnh đỏ ửng lỗ tai biểu tình nghiêm túc: “Không được, nếu như không xả ra ngoài, sẽ rất khó chịu, em không muốn anh không thoải mái.”

Còn chưa kịp ngăn lại, Quý Văn Cảnh đã dời tay đến dưới người hắn, vật cứng khổng lồ cách vài vóc vẫn mang theo nhiệt độ đáng sợ, cậu khóa gối ở trên đùi Vương Hoài Phong, cúi đầu cắn vào mép quần lót, Vương Hoài Phong cả kinh: “Em không cần...” Quý Văn Cảnh ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn hắn: “Em cũng muốn cho anh thoải mái.”

Vương Hoài Phong thấy ánh mắt cậu kiên định, bất đắc dĩ nói: “Không được thì cũng đừng cố chống đỡ.”

Đầu lưỡi mềm mại tinh tế liếm láp vật cứng tráng kiện, trúc trắc nhưng cũng rất có kỹ xảo. Ngón tay dài nhỏ nắm lấy phần túi nặng trĩu, khi thì mút lấy chất lỏng chảy ra. Miệng lưỡi triển miên với vật cứng, tiếng nước dính dấp mà tình dục tràn ngập căn phòng, mãi đến tận khi lưỡi cậu tê mỏi, rốt cuộc mới nghe được một tiếng kêu rên gọi cảm, khéo môi Quý Văn Cảnh dính tình dịch, ngồi thẳng người lên, tóc tai người trước mắt hơi loạn, đường cong dưới cằm hoàn mỹ nâng lên, hắn hí hai mắt, trong miệng mới vừa kết thúc tiếng thở dốc thoải mái, Quý Văn Cảnh ngẩn ngơ chốc lát, đột nhiên nhào vào trong lòng Vương Hoài Phong: “Vương Hoài Phong, nét mặt anh bây giờ... thật gợi cảm.”

Vương tổng hoàn toàn không ngờ cậu lại còn biết cái này, giơ tay ôm cậu vào trong lòng hỏi: “Học ở đâu đó?”

Quý Văn Cảnh suy nghĩ một chút: “Trước đây lúc dự định được anh bao dưỡng, anh Thịnh cho em xem rất nhiều phim, em còn biết cái khác nữa, em, em có thể ngồi ở phía trên tự di chuyển.”

Trong đầu Vương tổng lập tức hiện ra hình động, hần tức khắc ngẩng đầu lên: xì tốp! Tuyệt đối không được chảy máu mũi ở trên giường!

Trong khoảng thời gian ngắn trong phòng yên lặng không tiếng động, Quý Văn Cảnh giằng co hồi lâu, thân thể còn chưa khỏi hần rớt cuộc hô hoán muốn nghỉ ngơi một chút, cậu dựa vào trước ngực Vương Hoài Phong nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: “Vương Hoài Phong.”

“Hả?”

“Anh, có phải là anh, cũng có một chút thích em...”

Vương Hoài Phong nhìn nóc nhà, trong đôi mắt sâu không thấy đáy dịu dàng đến lạ: “A, không chỉ một chút đâu.”

Mấy ngày kế tiếp, Quý Văn Cảnh đều ở nhà nghỉ ngơi. Trong lúc rảnh rỗi, nhớ tới tay nghề bếp núc trước đây vẫn luôn nghiên cứu, cậu ở nhà bếp học với bảo mẫu nửa ngày, lúc đi ra nhìn thấy trong phòng khách có thêm vài món hành lý.

Vẫn chưa tới thời gian tan tầm, hần không phải là của Vương Hoài Phong, người hầu phụ trách quét tước thấy vẻ mặt cậu nghi hoặc, cười nói: “Hành lý là của Mạnh thiếu gia.”

“Mạnh thiếu gia?”

“Phải, Mạnh thiếu gia là bạn của tiên sinh.”

Trong lúc hai người nói chuyện, túi giấy trên rương hành lý đột nhiên rơi xuống đất, Quý Văn Cảnh vội vàng ngồi xổm xuống xếp gọn đồ đạc, còn chưa đứng dậy, liền phát hiện trên mặt đất còn sót một tấm hình, cậu nhặt lên kính ngạc nhìn vài giây, luôn cảm thấy người ở trên đó, có chút quen mắt.

Mãi đến tận khi Vương Hoài Phong tan tầm, Mạnh thiếu gia trong lời đồn cũng chưa từng xuất hiện, ăn xong cơm tối, Quý Văn Cảnh ngồi ở trên giường đọc sách, Vương tổng không biết ở trong phòng tắm làm cái gì, qua hồi lâu mới đẩy cửa đi ra, dường như hần không lau khô thân thể, trên cơ bụng hình dáng đẹp đẽ còn mang theo giọt nước trong suốt, thấy Quý Văn Cảnh cúi đầu đọc sách, nhếch miệng bước lên trên giường ngồi mặt đối mặt với cậu: “Xem cái gì đó?”

“Sách của anh.” Quý Văn Cảnh ngẩng đầu nhìn hần: “Buồn ngủ... sao anh không lau khô người đi?”

Vương tổng mang một đầu tóc ẩm ướt, tùy ý giọt nước thuận theo đường cong dưới cằm chảy tới cơ ngực,

lại từ cơ ngực lặn xuống bụng dưới, hấn nhú mào với Quý Văn Cảnh: nhanh! Nhanh nhào vào trong lòng anh nói với anh là Vương Hoài Phong anh thật gợi cảm đi!

Quý Văn Cảnh không đọc hiểu ánh mắt hấn, để sách xuống vội vã xuống giường, không quá hai phút, hiệu quả nửa ướt nửa khô ghẹo người mà Vương tổng đặc biệt chế tạo cho chính mình, bị lau đến sạch sành sanh.

Quý Văn Cảnh cầm khăn mặt quỳ gối giữa hai chân hấn, nhẹ nhàng giúp hấn lau tóc: “Tuy rằng đến mùa hè, nhưng vẫn phải chú ý đừng để cảm lạnh.”

Nội tâm Vương tổng hoàn toàn hoang vu: Cái gì mà ẩm ướt mê hoặc, đều con mẹ nó là lừa người.

“Phì.”

Bên tai truyền đến tiếng cười khẽ, Vương Hoài Phong mắt mát hỏi: “Cười cái gì.”

Quý Văn Cảnh cúi đầu, một cách tự nhiên hôn lên khóe miệng hấn: “Tóc tai bị em lau đến rối bời rồi.”

“Đẹp trai không?”

“Đặc biệt đẹp trai! Trẻ ra thật nhiều.”

Wương tổng làm bộ sùng sộ lên: “Ý em là nói giờ anh già hả?”

“Không có không có.”

Nhìn dáng vẻ cậu xua tay giải thích thoải mái vui vẻ, trong mắt Vương Hoài Phong tràn đầy dịu dàng, giờ tay ôm qua eo cậu, dán mặt vào trong ngực cậu, trầm thấp nói: “Quý Văn Cảnh.”

“Hả?”

“Em rất vui vẻ.”

“Ừm!”

“Tại sao?”

“Bởi vì em trả sạch được nợ mà cha mượn lúc sinh tiền.”

“Còn gì nữa không?”

“Còn có chuyện bị hiểu lầm rồi cuộc cũng được giải thích rõ.”

“Còn nữa không?”

“Còn có... còn có người em yêu cũng yêu thích em, em đặc biệt vui vẻ.” Nói xong ôm vai Vương Hoài Phong, cầm gác trên mái tóc rối bời của hắn: “Vương Hoài Phong, lúc anh đi học, là bộ dạng thế nào? Ngày hôm nay em không cẩn thận nhìn thấy một tấm hình trong album của Mạnh thiếu gia, luôn cảm thấy có chút quen thuộc, trước kia có phải chúng ta từng gặp nhau không?”

“Ảnh gì?”

Quý Văn Cảnh dẫn độn cười vài tiếng: “Một tấm ảnh bị đánh sưng mặt sưng mũi!”

Nắm tay Vương tổng nắm đến vang “răng rắc”: “Tên khốn kiếp kia, hắn cho em xem cái gì em cũng đừng có xem.”

“Tại sao?”

Vương tổng vô cùng bá đạo: “Không có tại sao, anh nói không cho thì không cho.”

“Nhưng mà em cảm thấy lúc ấy anh rất tuấn tú mà, ôm quả bóng vừa anh tuần lại vừa tỏa nắng, tuy rằng trên mặt có vết thương, nhưng vẫn rất tuấn tú.”

“...”

Ngón tay Vương Hoài Phong vuốt nhẹ bên hông cậu, yên tĩnh một chốc mới hỏi: “Quý Văn Cảnh, nếu có người đột nhiên nói với em, hắn thích em hơn mười năm, em sẽ làm sao?”

“Hả?” Mắt Quý Văn Cảnh vụt sáng, nghiêm túc suy nghĩ một chút: “Em sẽ minh xác từ chối hắn.”

Vương tổng chấn động trong lòng: “Tại sao?!”

“Bởi vì em thích anh á.”

“...” Ồ, cũng đúng, ngậm mồm không được cười!

“Khụ, vậy nếu như người này là...”

“Huống hồ hấn thích em mười năm, tại sao không nói với em? Nhất định hấn rất ngốc.”

“...anh đây...”

Quý Văn Cảnh đẩy vai hấn ra, ngoẹo cổ hỏi: “Cái gì?”

Biểu tình Vương tổng như thường, tim gan phèo phổi lại “ào ào” chảy máu: “Không có gì, ngủ đi.”

13. Chương 13

Mạnh thiếu gia hành lý đến trước người, rớt cuộc vào giữa trưa ngày hôm sau, ngồi ở trên sofa phòng khách.

Quý Văn Cảnh mắt to trừng mắt nhỏ với hấn ta hai phút, hơi kinh ngạc mở miệng: “Anh Duệ?”

Mạnh thiếu gia quần da giày đen, mặt mày chói lóa, hấn cười ha ha với Quý Văn Cảnh một chút: “Tiểu Cảnh Cảnh còn nhớ anh à?”

“Đương nhiên nhớ! Anh Duệ sao lại ở chỗ này?” Quý Văn Cảnh vội vàng đi tới bên cạnh hấn: “Anh Duệ chính là bạn của Vương Hoài Phong hả?”

Mạnh thiếu gia lấy ra một cái hộp cực lớn từ trong rương hành lý của mình, đưa cho Quý Văn Cảnh: “Bạn tốt thì không tính, nhiều lắm là bạn xấu thôi, cầm, quà tân hôn tặng hai người.”

“Quà, quà tân hôn?”

Mạnh Thịnh Duệ nháy mắt với cậu: “Mở ra xem đi.”

Quý Văn Cảnh ôm hộp lớn, để lên bàn nói tiếng: “cảm ơn”, hộp quà đóng gói vô cùng tinh mỹ, trên mặt hộp màu hồng san hô buộc một cái nơ con bướm đẹp đẽ.

Trong hộp đựng không ít, Quý Văn Cảnh cầm lên một thứ lông xù xù nghiên cứu một chốc, chớp mắt hỏi: “Đây là cái gì?”

“Đuôi thỏ.”

“Hả? Đuôi thỏ?” Mạnh Thịnh Duệ thấy vẻ mặt cậu không rõ, tiến đến bên tai cậu nhỏ giọng nói gì đó, Quý Văn Cảnh kinh ngạc hỏi: “Cái này có thể mang ở phía sau hả?”

“Ừm.”

“Còn cái này?”

“Cái này là dùng phía trước.”

“Thế mà còn có lỗ tai thỏ nữa?”

“Ừm.”

Quý Văn Cảnh dẫn độn đeo ở trên đầu, nhìn Mạnh Thịnh Duệ: “Đeo cái này, Vương Hoài Phong sẽ thích sao?”

Mạnh thiếu gia híp đôi mắt hồ ly cười ha ha: hắc có thể sẽ bán sớm.

Lại lấy ra một chai tương tự như nước hoa từ trong hộp, Quý Văn Cảnh kề đến chớp mũi ngửi một cái, không có mùi vị gì: “Đây là cái gì?”

Mạnh thiếu gia huyết sáo, giả dối đề cử: “Cái này hả, sau khi mở ra mới có mùi vị, huân hương an thần, trước khi ngủ có thể xịt một chút.”

Cả một hộp đồ lớn, không thiếu gì cả, Quý Văn Cảnh nghiên cứu xong xuôi liền quy củ thả về, cậu nhếch môi cười với Mạnh Thịnh Duệ: “Không ngờ còn có thể nhìn thấy anh Duệ.”

Anh trai hàng xóm Mạnh Thịnh Duệ vỗ vỗ vai cậu: “Đúng vậy, hơn mười năm không gặp nhỉ.”

“Ừm! Sao anh Duệ quen biết Vương Hoài Phong vậy?”

“Hai bọn anh từ nhỏ đã quen nhau, xem như là không đánh thì không quen biết.”

Quý Văn Cảnh nghe hắc nói xong có chút mong đợi hỏi: “Vương Hoài Phong khi còn bé là bộ dạng gì?”

Mạnh thiếu gia rút cuộc chờ được giờ phút này, hắc cực kỳ hẹp hòi, trước sau vẫn luôn nhớ tới cái vụ bị đánh khi còn bé. Mạnh Thịnh Duệ có chuẩn bị mà đến, kể toàn bộ gièm pha từ nhỏ đến lớn của Vương Hoài Phong cho Quý Văn Cảnh: “Con người Vương Hoài Phong tương đối chết nhát, muốn tiền có tiền muốn mặt có mặt, từ tiểu học đến đại học không ít người theo đuổi hắc, nhưng không đỡ nổi việc hắc

thông suốt muộn, bạn gái của anh Duệ xâu thành một chuỗi rồi, hần mới động lòng xuân.”

Ánh mắt vốn đang xán lạn của Quý Văn Cảnh nghe đến đó có chút ảm đạm, cậu nhỏ giọng hỏi: “Là người trong lòng anh ấy đó hả?”

Mạnh thiếu gia thấy vẻ mặt cậu đột nhiên không đúng, suy nghĩ một chút hàm ý trong lời nói, khó tin mà nghĩ: hai người này... không phải còn chưa nói rõ chứ!?

Mạnh thiếu gia thăm dò hỏi: “Em biết hần có người thích à?”

Quý Văn Cảnh gật gật đầu: “Ừm, anh nói với em rồi, có điều người kia không thích anh, cho nên chỉ cần em nỗ lực một chút, em nghĩ, anh sẽ từ từ quên mất người kia.”

Mạnh thiếu gia khiếp sợ: Mẹ nó đây là cái tiết tấu thần kỳ gì vậy??? Anh còn có một đồng chuyện xấu lúc Vương Hoài Phong theo đuổi chú mày chưa kịp nói ra đây nè!!

Nhìn biểu tình tội nghiệp của Quý Văn Cảnh, Mạnh thiếu gia nhú mày lại, quyết định tiện tay giúp bọn họ một phát.

Hần làm bộ thở dài: “Người kia ở trong lòng hần mười năm rồi.”

“Mười năm?”

“Ừm.” Mạnh thiếu gia tổ chức ngôn ngữ bắt đầu nửa thật nửa giả bịa chuyện: “Người kia rất ưu tú, lúc niên thiếu trong nhà phá sản, vẫn luôn nỗ lực mưu sinh, lúc đó người kia làm việc ở gần trường học của bọn anh, không biết thế nào lại bị Vương Hoài Phong coi trọng, sau đó bọn anh cổ động Vương Hoài Phong đi thổ lộ, kết quả nửa đường đụng phải mấy tên cướp bóc, một mình hần khoe tài anh hùng giật lại túi của bà lão, chính mình cũng bị đánh sưng mặt sưng mũi, lúc đến, dọa người ta sợ hết hồn.” Mạnh Thịnh Duệ vẫn luôn quan sát biểu tình của Quý Văn Cảnh, thấy cậu không có phản ứng gì liền nói tiếp: “Vương Hoài Phong chú trọng hình tượng mình như vậy, đương nhiên không thổ lộ thành công, có điều lúc trở về lại không hề nhụt chí, nói cái gì mà muốn chờ người đó, thực sự là đặc biệt si tình lại đặc biệt ngốc, ai nha? Vừa tính toán thời gian như thế, đã mười năm rồi đi, anh đoán cũng sắp trở về rồi.”

Quý Văn Cảnh luôn cảm thấy mấy lời Mạnh Thịnh Duệ nói có loại cảm giác quen thuộc khó giải thích được, còn chưa hiểu ra manh mối, đột nhiên nghe thấy hai chữ “trở về”, lập tức nắm chặt góc áo ánh mắt phồng lên. Tình yêu thật đúng là một thứ thần kỳ, nó có thể khuấy rối bất cứ suy nghĩ gì, Quý Văn Cảnh cách chân tướng chỉ có vài bước, lại bị cảm giác nguy hiểm kéo về tại chỗ.

Vương tổng tan tâm trở về, nhìn thấy cửa phòng ngủ đóng chặt, hần hơi nghi hoặc đẩy cửa phòng ra: “Quý Văn Cảnh... em...”

“Em mặc cái gì đó?!”

Trên đầu đeo lỗ tai thổ lông xù xù, cần cổ đeo một cái nơ cầm dục tinh xảo đáng yêu, trên người là áo sơ mi trăm phần trăm trong suốt, bên ngoài mặc một chiếc áo may ô thân sĩ bó sát eo, chiếc quần tơ bên dưới quy củ không có gì đặc biệt, nhưng mặt sau quần lại thủng một lỗ, chui ra một cái đuôi thổ tròn vo.

Quý Văn Cảnh thấy hần tiến vào, cong cong mắt nói: “Hoan nghênh trở về.”

Vương tổng thả lỏng caravat trên cổ ra, ánh mắt thâm trầm: “Sao lại mặc thành như vậy?”

Quý Văn Cảnh không nói, ngoẹo cổ hỏi: “Đẹp không?” Nói xong sờ sờ lỗ tai có chút ngượng ngùng: “Cũng không biết anh có thích như vậy hay không.”

Tiếng nói thô khan vang lên bên tai, môi lưỡi giao hòa như là đem tiếng “thích” đút vào trong miệng cậu.

Bàn tay trên mông dùng sức nhào nặn, thỉnh thoảng đụng tới cái đuôi mẫn cảm, hai cánh mông thịt sẽ không tự chủ được run rẩy căng thẳng, Vương Hoài Phong như là phát hiện chuyện gì thú vị, nhắc tay nắm chặt quả cầu lông nhẹ nhàng đẩy đưa, người trong ngực tức khắc eo thân nhũn ra tràn ra tiếng rên rỉ kéo dài.

Trong phòng phân tán mùi thơm kỳ dị, Vương Hoài Phong ôm cậu đến trên giường, để người khóa ngồi giữa chân mình, phần trước quần đã rịn ra chất lỏng trong suốt, Vương Hoài Phong giúp cậu cởi ra một ít, đồ chơi nhỏ núp ở bên trong lập tức bắn ra ngoài, hần bao ở trong tay nhào nặn, cười xấu xa hỏi: “Hăng hái vậy?”

Quý Văn Cảnh cũng cảm thấy ngày hôm nay mẫn cảm có hơi quá, cậu kẹp chặt đuôi ngồi trên bụng Vương Hoài Phong quấy nhiễu: “Có... có hơi ngứa.”

“Nơi nào ngứa?”

“Cái đuôi, đuôi... a...” Dứt lời, phía sau lại bị cố ý đâm xuyên hai lần, sắc mặt cậu ửng hồng, đôi mắt đầy nước, rõ ràng còn chưa có làm gì, nhưng dương vật giữa hai chân đã không ngừng chảy nước, cậu khó nhịn nhìn Vương Hoài Phong, không tự chủ vận vẹo qua lại.

Vương Hoài Phong bị dáng vẻ thổ dốc cấp thiết của cậu gái cho cưỡng hòng ngứa ngứa, hần dính chất lỏng đầy tay quấy đảo miệng lưỡi khe hé của Quý Văn Cảnh, khàn khàn nói: “Tới một chút.”

Quý Văn Cảnh nghe lời chống giường di chuyển về phía trước, một tay Vương Hoài Phong trói mông cậu lại, mãi đến khi vật nhỏ gắng gượng chảy nước dừng ở bên miệng mình, mới để cho cậu đỡ lấy đầu giường, liếm láp.

Bụng dưới Quý Văn Cảnh siết chặt, đầu gối có chút không chống đỡ nổi, cậu chặt chẽ đỡ lấy đầu giường, trong miệng kéo dài rên rỉ. Đầu lưỡi thô ráp đảo qua phía trước mẫn cảm, cái đuôi kẹp chặt trong hậu huyệt đột nhiên bị ý đồ xấu nhanh chóng đâm vào, đầu gối cậu mềm nhũn suýt nữa ngồi sụp trên ngực

Vương Hoài Phong, đêm nay thân thể mẫn cảm không tả được, hết thấy khoái cảm như là bị phóng đại vô hạn, chạy khắp toàn thân. Gốc đuôi giấu ở trong hậu huyết căng mịn, bắt chước tính khí qua lại đánh xuyên, dương vật bị ngâm trong nơi sâu của cuống họng bao lấy nhay cắn, cậu co chặt ngón chân run rẩy mở miệng: “Vương... Vương Hoài Phong em sắp ra rồi... A a cầu xin anh, quá nhanh chậm chút... A a...”

Lúc khoái cảm sắp đến đỉnh điểm, dương vật dính đầy nước bọt đột nhiên rời khỏi khoang miệng ẩm áp, Vương Hoài Phong giơ tay rút đuôi thỏ kẹp ở hậu huyết cậu ra, ôm cậu ngồi xuống, cảm giác trống rỗng đột nhiên xuất hiện, làm cho cậu khó chịu nắm lấy caravat của Vương Hoài Phong, để nhét đuôi vào, hậu huyết bôi rất nhiều dịch trơn mở rộng, lúc này dính dính dấp dấp nhiều hết lên phần quần nhô lên của Vương Hoài Phong, Vương Hoài Phong liếm vành tai cậu, dùng giọng trầm thấp khàn khàn nói: “Không phải là, em biết ngồi ở trên tự chuyển động sao?”

“Ừm.” Quý Văn Cảnh đỏ mắt gật gật đầu, dương vật khổng lồ giải thoát ra từ trong trối buộc, cậu chống đỡ thân thể chậm rãi ngồi xuống, hậu huyết đủ trơn trượt mềm mại, không phí sức lực gì liền đi vào cả cây. Cảm giác đầy áp và thỏa mãn tức khắc bao phủ toàn thân, vách thịt mềm mại cắn chặt lấy côn thịt thô to, Vương Hoài Phong hôn vành tai cậu, nhẹ nhàng cắn rút: “Ngài thỏ, hôm nay thật mẫn cảm.”

Giọng nói gợi cảm bên tai, làm cho thân thể cậu ửng hồng run rẩy một hồi, Quý Văn Cảnh rên rỉ sửa chữa: “Là... là quần gia thỏ...”

“Ồ? Đây là quần áo của quần gia à?”

“Ừm...”

“Vậy quần gia” vừa nói vừa dùng sức đâm lên mấy lần: “Phải gọi anh cái gì?”

Quý Văn Cảnh đỏ ửng lỗ tai nằm nhoài ở hõm cổ hần nhỏ giọng mở miệng: “Gọi chủ... chủ nhân a a... chủ nhân... a...”

Thao làm hồi lâu, rốt cuộc hai người cũng bắn ra, Vương Hoài Phong vẫn ở lại trong cơ thể cậu, liếm láp cổ vai mang theo giọt mồ hôi của cậu, Quý Văn Cảnh ngồi thẳng người, bốn mắt nhìn nhau với hần, trong đôi mắt trong suốt lóe ánh sáng nhỏ vun, cậu giơ tay ấn vị trí trái tim Vương Hoài Phong, nhỏ giọng nói: “Vương Hoài Phong.”

“Hả?”

“Sau này em có thể trở thành, người yêu thích duy nhất trong lòng anh không?”

Vương Hoài Phong nhìn cậu vài giây, không hiểu ý trong lời nói của cậu.

Quý Văn Cảnh nghiêm túc nói: “Em biết hiện tại bảo anh triệt để quên mất người đó e rằng không được, thế nhưng em sẽ cố gắng, anh có thể, sau này anh có thể chậm rãi quên đi người kia, chỉ thích mình em

không, em biết như vậy có chút tùy hứng, nhưng mà em...”

Vương Hoài Phong chớp mắt hai lần: “Người kia là ai?”

Khóe mắt Quý Văn Cảnh mắt mát rữ xuống, cậu nâng ngón tay chỉ khung ảnh trên bàn: “Chính là người trong lòng mà anh đã từng nói đó.”

Vương Hoài Phong đã sớm quên mất lúc đó mình thuận miệng bịa chuyện cái gì rồi, hần thuận theo tay Quý Văn Cảnh nhìn sang, tức khắc hiểu ra, Vương tổng nhìn dáng vẻ tội nghiệp của cậu, đầy bụng ý xấu liền muốn tràn ra. Hần đề trán Quý Văn Cảnh, làm khó dễ nói: “Người đó hả, có lẽ mãi mãi anh cũng sẽ không quên được.”

Quý Văn Cảnh lẳng lặng nghe hần nói xong, viền mắt lập tức đỏ lên, cậu vội vàng cúi đầu, khéo léo nói: “Em... em biết rồi...”

“Em không biết.”

“Hả?”

Vương Hoài Phong nhìn biểu tình khổ sở của cậu, tràn đầy đau lòng, giúp cậu xoa xoa khóe mắt, có chút bất đắc dĩ nói: “Kỳ thực anh vẫn luôn muốn cho em một bất ngờ, cơ mà thôi.” Nói xong lui ra từ trong thân thể cậu, nhếch miệng với cậu: “Em đi lấy món đồ trong album ra đây.”

Quý Văn Cảnh mặc quần pyjamas vào, có chút do dự đi xuống giường, cậu cầm lấy quyển album vẫn luôn đặt ở trên bàn sách hỏi: “Em, em thật sự có thể mở ra sao?”

Vương Hoài Phong gật gật đầu.

Mở album chất liệu gỗ ra, bên trong rơi ra hai cái khăn tay vải bông màu xanh da trời, Quý Văn Cảnh cầm ở trong tay nhìn một chút, đột nhiên phát hiện phía trên đều thêu một chữ “Cảnh” nho nhỏ, cậu kinh ngạc nhìn hồi lâu, nước mắt đột xuất dâng lên, không để ý tới dòng suy nghĩ sáng tỏ như là đột nhiên tìm được công tắc ký ức, cả trái tim cậu chưa xót bủn rủn, tím ngực đau đớn: “Là, là của em...”

Vương Hoài Phong đứng dậy đi tới bên cạnh cậu ôm cậu vào trong lòng, cong khóe miệng gợi cảm nói: “Cho nên, em không biết.”

“Không biết lời em từng nói với anh, anh vẫn nhớ.”

“Cũng không biết, anh yêu em bao nhiêu.”

Hết chương 13

14. Chương 14

Năm 16 tuổi Quý Văn Cảnh và Phương nữ sĩ cùng rời khỏi nhà họ Quý, cha cậu bởi không quen kinh doanh, áp lực quá nặng mà lựa chọn kết thúc bản thân.

Phương nữ sĩ bị đả kích bệnh không dậy nổi, bạn bè trước đây của Quý lão gia tử giúp họ tìm nơi ở, lại cho chút tiền qua cơn khẩn cấp. Từ nhỏ Quý Văn Cảnh lớn lên trong bình mật, gia cảnh ưu việt không hề chịu khổ, biến cố đột nhiên xuất hiện làm cho cậu không biết làm sao, nhưng đối mặt người mẹ từ từ tiêu tụy, cũng chỉ có thể lảo đảo học cách mưu sinh, nhờ cậu vẫn chưa thành niên, thời hạn trả nợ được bạn của cha hỗ trợ trì hoãn đến hai năm sau.

Để duy trì chi tiêu hằng ngày, cậu tìm vài công việc lật vật để làm, xế chiều ngày ấy cậu đang ở cửa hàng tiện lợi sửa soạn hàng hóa mới nhập, đột nhiên có một nam sinh cao to sừng sững mặt mũi, máu me đầy mặt xông tới.

Cậu sợ hết hồn, vừa định tìm đồ phòng thân, đã thấy người kia thở hổn hển ngồi ở cửa, Quý Văn Cảnh chớp mắt hai cái, cẩn thận đi tới hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Vương Hoài Phong liếc mắt nhìn cậu, tiện tay lấy điện thoại di động ra xuyên qua màn hình soi gương: Mẹ nó đây là tên thổ phỉ nào vậy?

“A, không có gì, chỗ cậu có băng cá nhân không?”

Quý Văn Cảnh nhìn thấy trán hấn rách một vết to còn đang chảy máu, vội vàng gật đầu, nhưng miệng vết thương như vậy, băng cá nhân căn bản không chặn được, cậu suy nghĩ một chút tìm ra hộp thuốc mà chủ quán đặt ở trong tủ: “Tôi giúp anh xử lý một chút vậy.”

Vương Hoài Phong tận lực để cho mình thoát nhìn đẹp trai hơn xú, hấn nhướn mày nói: “Cậu không sợ tôi là người xấu sao?”

Quý Văn Cảnh ngơ ngác nhìn hấn: “Anh là sinh viên đại học tư nhân phía trước đúng không?”

“Làm sao cậu biết?”

“Tôi từng đến trường các anh đưa đồ, còn bị một đàn chị kéo đi hỗ trợ phát nước, cho nên biết huy hiệu trường các anh.”

Vương Hoài Phong liếc mắt nhìn đồng phục vận động trên người, bỗng nhiên tỉnh ngộ, hôm nay hắn ăn mặc nhàn nhã tỏa nắng, nếu như không phải nửa đường hành hiệp trượng nghĩa, thì lúc này Quý Văn Cảnh đã bị hắn mê đắm đến thần hồn điên đảo rồi.

Hắn không ngờ lần thứ ba nhìn thấy Quý Văn Cảnh là ở trong trường mình, ngày mùa hè chói chang, mới vừa đá bóng với Mạnh Thịnh Duệ xong, liền thấy có người đứng ở cạnh sân bóng phát nước, bên cạnh cậu có không ít bình bình chai chai người khác đưa tới, nhưng Vương tổng vì giữ vững hình tượng lãnh khốc của mình mà dứt khoát kiên quyết đi lướt qua.

Không biết là vì khí trời quá nóng, hay là ánh mặt trời quá mức chói mắt, Vương Hoài Phong nhìn khuôn mặt tươi cười trải qua biến cố lớn, vẫn không hề thay đổi ấy, tim thỉnh thoảng nháy loạn, hắn từng gặp Quý Văn Cảnh ba lần, mỗi lần đều cảm thấy khuôn mặt tươi cười của cậu thuần túy lại đẹp dễ.

Hắn nghĩ, xong rồi, hắn mới có mười chín tuổi đã rơi vào bể tình rồi.

Quý Văn Cảnh lấy ra một cái khăn tay từ trong áo của mình, giúp hắn lau vết máu trên mặt, ngày hôm nay Vương Hoài Phong làm đủ chuẩn bị muốn đi qua thổ lộ, đột nhiên biến thành bộ dạng này, đánh chết hắn cũng sẽ không mở miệng.

Hắn mượn cơ hội thăm dò hỏi: “Cậu có cái nhìn thế nào về chuyện yêu đương?”

Tay Quý Văn Cảnh khựng lại: “Cái gì?”

“Yêu đương đó.”

“Tôi không nghĩ tới vấn đề này.” Quý Văn Cảnh để khăn tay ở một bên, lại cầm lấy một cái ngoáy tai giúp hắn sát trùng: “Huống hồ hiện tại tôi gánh một thân nợ nần, có lẽ mười năm cũng trả không hết.”

Vương Hoài Phong ưỡn ngực: “Tôi có thể giúp cậu trả, tôi có tiền.”

Quý Văn Cảnh không hiểu lắm: “Tại sao anh phải giúp tôi trả.”

Vương Hoài Phong nhớ tới cái mặt bầm dập của mình, vội vàng xì tốp: “Bởi vì tôi nhiều tiền.”

“Ha ha, nhiều tiền cũng không phải cho người xa lạ xài mà.”

Vương Hoài Phong liền xoay chuyển đề tài trở về: “Vậy cậu có muốn yêu đương hay không?”

Quý Văn Cảnh không hề nghĩ ngợi quyết đoán trả lời: “Không muốn.”

“Vậy nếu như có người thích cậu thì sao, người đó thổ lộ với cậu thì cậu có chấp nhận không?”

“Ừm... Không biết.”

Nội tâm Vương tổng rĩ máu: “Tại sao?”

“Tôi còn rất nhiều nợ nần, còn có một người mẹ bị bệnh, nếu như yêu đương, có lẽ tôi sẽ không có hơi sức quan tâm người đó, vậy người đó ở cùng với tôi không phải quá đáng thương rồi sao? Nếu như người đó đến thổ lộ với tôi, tôi sẽ nói cho người đó biết, hiện tại tôi không có một chút ưu tú nào, có rất nhiều chuyện phải bận tâm phải bận ba, tuy rằng rất cảm ơn người đó có thể thích tôi, thế nhưng tôi lại không có cách nào dùng tâm tình giống vậy để đáp lại.”

“Nếu như người đó không để ý thì sao? Hơn nữa người đó cũng rất có tiền, có thể giúp cậu trả nợ.”

Quý Văn Cảnh cảm thấy người này rất thú vị, cong cong vành mắt cười: “Tôi là nam mà, tại sao phải cần người đó hỗ trợ trả tiền? Huống hồ người đó không để ý, thì tôi cũng sẽ để ý, nếu như trở thành người yêu, làm sao tôi có thể không kiêng kỵ đến cảm nhận của người đó chứ, mặc dù bây giờ không thể đáp ứng người đó, nhưng nếu mười năm sau, nói không chừng sẽ có thể, tôi nghĩ lúc ấy tôi cũng đã trả nợ xong rồi, nếu như người đó còn thích tôi, tôi sẽ chấp nhận người đó.”

“Mười năm hả?”

“Ừm! Bằng bó xong rồi, đúng rồi anh tên gì?”

“A...”

“Tôi tên Quý Văn Cảnh, anh thì sao?”

“Tôi tên... Vương... thôi, tôi đi trước.” Nói xong liền đứng lên vội vã đi ra bên ngoài mấy bước, suy nghĩ một chút lại đột nhiên ngừng lại, hắn xoay người nhếch miệng với Quý Văn Cảnh: “Quý Văn Cảnh, mười năm rất nhanh, tôi sẽ chờ cậu.”

Wương tổng đợi tròn mười năm, rốt cuộc đợi được đến ngày mây tan, hắn ôm Quý Văn Cảnh nói về chuyện trong những năm này: “Sau đó em đến Thành Hải, anh liền biến thành fan của em, kỳ thực có từng lén lút đưa tài nguyên cho em, thế nhưng bị em cự tuyệt.”

Quý Văn Cảnh nằm trong ngực hắn vành mắt đỏ chót, cậu ghen ngào nói: “Em, em không biết gì cả...”

Wương Hoài Phong xoa tóc cậu, cười nói: “Anh chờ em không phải là vì để em biết, mà là vì muốn ở bên em.”

Sau khi triệt để nói rõ, Vương Hoài Phong nói với Quý Văn Cảnh, mình vẫn luôn lén lút chuẩn bị một lễ cưới, hắn vốn định lấy khăn tay ra vào lễ cưới, sau đó hết như sứ giả thời gian mở nắp cống ký ức của cậu ra, nhưng mà chuyện đời hay thay đổi, nếu giữa đường bị Quý Văn Cảnh phát hiện, vậy lễ cưới liền do hai người đồng thời chuẩn bị.

Lái xe một đường tìm được tiệm đồ ngọt mà Quý Văn Cảnh chỉ định, ông chủ như là chờ họ đã lâu, thấy người tiến vào, cười nói: “Quý tiên bối!”

Quý Văn Cảnh ngại ngần chào hỏi cậu ta: “Thư Thư.”

Thẩm Thư Kiệt vui mừng đi tới bên cạnh cậu ôm cậu: “Đã lâu không gặp.”

“Ừm, tôi cũng rất nhớ cậu.” Nói còn chưa dứt lời, đột nhiên cảm thấy hình như có ai đó đang túm quần áo cậu, cậu vừa định buông Thẩm Thư Kiệt ra, lại cảm thấy Thẩm Thư Kiệt giành trước một bước lui về phía sau, cậu có chút mờ mịt ngẩng đầu, thấy được một người có chiều cao không chênh lệch Vương Hoài Phong cho lắm.

Cậu ngu ngơ hỏi: “Vị này chính là... bằng sơn mỹ nhân của cậu đó hả?”

Thẩm Thư Kiệt cong cong mắt giới thiệu: “Là anh ấy, Giang Hạo Phong.”

**Giang Hạo Phong và Thẩm Thư Kiệt là cp trong truyện “Đá xay sữa bò đậu đỏ”, truyện đó cực đáng yêu, bạn nào chưa xem có thể qua nhà Mr.Downer đọc thử nhé.*

Giang thiếu gia thả dây đeo tạp dề của Thẩm Thư Kiệt ra, đưa tay ra bắt tay với Vương Hoài Phong: “Vương tổng, đã lâu không gặp.”

Vương Hoài Phong gật gật đầu: “Không ngờ có thể nhìn thấy Giang tổng.”

Sau khi trò chuyện đơn giản, Thẩm Thư Kiệt dắt Quý Văn Cảnh đi nghiên cứu bánh gato trong lễ cưới, Vương tổng và Giang thiếu gia ngồi ở một bên mắt to trừng mắt nhỏ.

Hai người họ mặc dù không có qua lại làm ăn, nhưng rất nhiều trường hợp cũng sẽ chạm mặt, chuyện Giang Hạo Phong kết hôn rất sớm, hắn cũng biết đến, nhưng mà vô cùng khiêm tốn không có làm lễ cưới, hắn suy nghĩ một chút: “Mấy ngày trước phái người đưa thiệp mời cho Giang tổng, nhận được chứ.”

Giang thiếu gia mặt không đổi sắc gật đầu: “Ừm, tôi sẽ dẫn bà xã tôi đến.”

Vương Hoài Phong cười: “Cảm ơn Giang tổng nể nang mặt mũi.”

“Vương tổng nói chi vậy, được Vương tổng để mắt rồi.” Nói xong giơ tay bưng tách cà phê trước mặt lên uống một hớp, tiếp đó cố ý vô tình dùng tay xoay tách.

Mặt trời ngoài cửa sổ rất chói lòa, Vương tổng bị nhấn trên tay hắn ta lóe hai phát, Vương tổng có kinh nghiệm thương trường lâu năm, bản lĩnh nghe lời đoán ý tôi luyện thuần thục, khéo miệng co giật mấy cái, xoay đầu sang một bên: Khoe khoang cái gì? Bắt nạt tôi không có à?

Giang Hạo Phong thấy hắn xoay đầu đi, cau mày nói: “Vương tổng chuẩn bị lễ cưới xong hết chưa.”

“Xêm xêm rồi.”

“Nhấn chọn xong chưa?”

“Cái này đương nhiên.”

“Không biết đặt làm ở nơi nào?”

“Nước ngoài.”

“Của tôi chính là bà xã tôi mua.”

Vương Hoài Phong nhìn hắn ta cười lạnh: mau cầm mồm đi.

Rời khỏi tiệm bánh gato của Thẩm Thư Kiệt, Vương tổng tâm sự nặng nề, hắn đột nhiên đỗ xe ở ven đường, quay đầu nhìn về phía Quý Văn Cảnh, Quý Văn Cảnh nghi hoặc hỏi hắn: “Làm sao vậy?”

Vương tổng ghen hồi lâu, đột nhiên mở miệng kêu một tiếng: “Bà xã.”

Quý Văn Cảnh choáng váng vài giây: “Hả?”

“Bà xã.”

Quý Văn Cảnh chớp mắt nhìn hắn: “Ông xã?”

“Bà xã.”

“Ông xã!”

“Bà xã.”

“Ha ha làm sao vậy ông xã?”

Vương Hoài Phong nhìn khuôn mặt tươi cười của cậu, hôn một cái trên khóe miệng cậu, sau đó trầm thấp nói: “Hiện tại liền đeo nhẫn luôn đi.”

“Hả? Không chờ hôn lễ sao?”

“Không đợi, hiện tại liền đeo.”

Lễ cưới long trọng đúng hạn cử hành, Vương tổng đợi mười năm, rốt cuộc đã đợi được tiểu nam thần hắn yêu nhất, bất luận thời gian là dài hay ngắn, quá trình có gian nan hay không, khổ cực dày vò, tương tư nghi hoặc trong ấy, đều không phải là để làm em ấy cảm động đau lòng, mà chỉ đơn thuần, vì muốn ở bên em ấy.

Sau khi Quý Văn Cảnh khôi phục công việc, từ chối rất nhiều công tác Lý Thịnh an bài, chỉ nhận một ít kịch bản không tính là vai chính, Lý Thịnh thúc giục cậu đăng một cái weibo tương tác với fan, Quý Văn Cảnh nhìn khung ảnh trên bàn đọc sách, chụp một tấm hình.

Quý Văn Cảnh: cảm ơn mọi người ủng hộ cho tới bây giờ. Tôi kết hôn rồi, cùng với Vương Hoài Phong tôi yêu nhất.

[HOÀN]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-hoai-phong-va-quy-van-canh>